

Mohammed Próféta (ص) csodái

MOHAMMED PRÓFÉTA CSODÁI

sallallahu aleyhi ve sellem

Szaíd Núrszí

Budapest, 2012

TIZENKILENCEDIK LEVÉL

Ezen értekezés több mint háromszáz csoda magyarázatát tartalmazza. Ahogyan a Mohammed Próféta (ص) küldetését igazoló csodákat bemutatja, e csodának csodálatos hatását is érzékelhetjük. Háromszoros-, négyszeres tekintetben is csodálatosságot eredményez:

Első: Az idézetekkel és forrásmegjelölésekkel együtt, anélkül, hogy bármiféle más könyvben utánanéztem volna, csupán emlékezetből írva, mintegy három-négy nap alatt több mint száz oldalnyi értekezés keletkezett. A hegyeken, két-három óras munka mellett, majd több helyen, tizenkettő óra alatt lett összeállítva, mely önmagában már egy csodás esemény.

Második: Hosszúsága ellenére mégsem jelent meg az unalom megírásánál, s átolvasásánál a lelkesedés, kedv sem csappant meg. A toll lusta birtokosait oly buzgalommal töltötte fel, hogy egy szorongattatásoktól oly terhelt időszakban is, egyetlen esztendő alatt hetven másolat keletkezett. Ez szintén megerősítette a Küldött csodájával kapcsolatos, s ezen értekezés csodálatos hatására vonatkozó meggyőződést.

Harmadik: Az írás művészetének, s az összhang törvényének ismerete nélkül, s még mielőtt ily megegyezést észlelhettünk volna, hat másolaton – anélkül, hogy a lejegyzők egymással kapcsolatban lettek volna – a *Raszul-u Ekrem*

(tiszteletreméltó Küldöt) és a Qur'án (Korán) szavaknál, az ötödik részben oly módon mutatkozott meg ez, hogy akár egy szikrányi világos gondolattal rendelkezve is kizárható már ebben a véletlen szerepe. Aki ezt látta, meggyőződéssel állítja, hogy a láthatatlan világból való titokkal van itt dolgunk, mely szintén Mohammed (ص) küldetésének csodájára vezethető vissza. Ezen értekezés elején álló alaptételek különös jelentőséggel bírnak, s a benne említésre kerülő, a Próféta életére visszavezetett hadíszok¹ is mind, szinte kivétel nélkül, az összes imámtól megbízhatónak ítéltettek meg. Ezen írás előnyeit teljes mértékben csak egy ugyanilyen terjedelmű másik értekezéssel lehetne bemutatni. Ezért ajánljuk, annak, aki erre kedvet érez, másodszori elolvasását is.

Szaid Nurszi

¹ A szerző megjegyzése: Ezen értekezésben számos tiszteletreméltó hadíszra hivatkozik. Ugyanakkor ennek megírásakor nem volt nálam egyetlen prófétai hagyománygyűjtemény sem. Ha némelyiknél egy-egy szó nem egyezik, akkor kérem ennek kijavítását, vagy pedig értelemszerű-hadíszként való felfogását. A mértékadó nézet ezzel kapcsolatban ugyanis: „Megengedett a hadíszokat nem szó szerint, értelem szerűen is idézni.” Ez pedig ezt jelenti: Emlékeinkben felidézzük, s saját szavakba öntjük. Ebben az esetben, ahol a szóhasználat az eredetivel nem egyezik, kérem az adott hadíszhoz, értelemszerű hadíszként viszonyulni.

MOHAMMED PRÓFÉTA CSODÁI

sallallahu aleyhi ve sellem

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يَسْبَحُ بِحَمْدِهِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى
الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

*„Annak nevében, Akit dicsőítünk. S nincs semmi, ami ne az Ő
dicsőségét zengene.”*

*„Ő az, Aki elküldte az Ő küldöttét az útmutatással és az Igazság
vallásával, hogy győzelemre vigye azt az összes többi vallással
szemben. Elegendő Allah tanúnak. Mohamed, Allah küldötte”(48:28-29)*

Mohammed Próféta küldetését már a Tizenkilencedik és a
Harmincegyedik Szóban megkérdőjelezhetetlen bizonyítékokkal
bizonyítottuk. E helyeken hagyjuk is azokat, s e nagy
igazságok kiegészítésére, tizenkilenc pontban néhány
jelzőfényt felvillantunk.

Első jelzőfény

A világmindenség birtokosa és fenntartója bizonyosan tudással, bölcsességgel és megfontoltan cselekszik, minden tevékenysége mögött céltudatosság és eredményorientáltság van, minden az akarata szerint történik. S az is bizonyos, hogy a cselekvőnek tudása is van minderről, s a tudással rendelkező meg is szólal. S mivel Ő megszólal, bizonyos, hogy azzal beszél, aki tudattal és értelemmel bír, s a beszéd képességével. S mivel az értővel beszél, bizonyos, hogy a teremtmények közül azt szólítja meg, mely a legsokfélebb és legátfogóbb tudattal rendelkezik: az emberiséget. S mivel az emberiséghez beszél, közülük is a legtökéletesebbeket szólítja meg. S mivel a legtökéletesebbeket szólítja meg, kik a legfejlettebb képességekkel bírnak, kik erkölce a legmagasabb rendű, s kik az emberiség vezetői, bizonyos, hogy Mohammedet (ص) is kiválasztja a megszólítottak közé, beszél hozzá, küldöttévé és az emberiség vezetőjévé teszi. Mindezt meg is tette a magasságos Allah. Béke és áldás reá, kinek kiválóságát barát és ellenség egyaránt megerősítette, kinek követője az emberiség egyötöde lett napjainkra, s kinek szellemi vezetése a föld felére kiterjed. Az általa elhozott fénysugarak 1300 esztendeje

világítanak immáron, s ennek fényében végzi az emberiség megvilágosodott része napi ötször rituális imáját és kéri imáiban reá Allah békéjét és áldását.

Második jelzőfény

A tiszteletreméltó Próféta (ص) hangot adott Prófétai küldetésének, isteni megbízatásáról szóló felhatalmazást, a dicsőséges Koránt felmutatta, s az iszlám tudósok megállapítása szerint mintegy ezer nyilvános csodát vitt véghez.² E csodák létét oly bizonyossággal kezelhetjük tényként, mint ahogyan Prófétaságát is. A Korán számos helyen tesz utalást arra, hogy még a megátalkodott hitetlenek sem tagadhatták e csodák valóságosságát. Azonban eleinte varázslatként próbálták azokat követőik előtt feltűntetni

Százszorosan igazolt tanúságtétel ereje támasztja alá e csodákat. S e csodákat a világmindenség Teremtője is tanúsítja. Ha a küldött az uralkodó körében kijelenti: „az uralkodó ezzel bízott meg engem”, s az uralkodó ezt mondaná: „igazat mond a küldött”, vajon nem volna-e ez elegendő megerősítés? De a te magatartásod is megerősíti ezt, ha ennek hatására

² Bayhaqí, *Dalá'il an-nubuwwa*, 1/10; an-Nawawí, *Sarh Szahíh al-Muszlim*, 1; Ibn Hadzsar, *Fath al-bári*, 6/582-583;

megváltoztatod a szokásaidat, jobban, mintha csupán egy „igent” mondanál. A tiszteletreméltó Próféta is így szólt: „E világ Teremtőjének vagyok a küldötte. A bizonyíték erre a következő: Örök szokását, meg nem szűnő törvényeit érettem meg fogja változtatni. Nézd csak meg az ujjaimat! Mint forrásból tör ki a végükből öt patak. Nézzétek meg a Holdat! Egy jelemre hasad ketté. Nézzétek meg ott azt a fát! Igazolásomra idejön, s leteszi a tanúságtételt. S figyeljétek meg ezen étkezés maradványait! Kettő-, háromszáz embert lakatott jól Ő ezzel.” S további száz hasonló csodáról beszámolhatunk még.

E személy kiválóságának valóságosságát nem csupán csodák igazolják. A figyelmes megfigyelő számára ezt az ő cselekedetei, szavai, magatartása, szellemisége, megjelenése, a többi emberrel való viselkedése, bánásmódja is tanúsítja. E személyiséggel való egyszeri találkozás is már elegendő volt sokak számára, ahogyan Izrael fiai közül a tudós Abdullah ibn Szelám számára is, hogy igazhívókké váljanak. Egyhangúan így szóltak: „Ebben az emberben semmi hamis nincsen. Ez nem lehet egy hazug ember arca.”³

³ Tirmidzi, *al-Qiyáma*, 42; Ibn Mádzsa, *al-Iqáma*, 174; ad-Dárimí, *asz-Szalát*, 156;

Mohammed Próféta (ص) csodái

Az igazság keresői és tudósai kijelentették, hogy Prófétaságának mintegy ezer csodája és bizonyítéka van. De további ezer, sőt százezer bizonyíték van erre vonatkozóan még. Százezer eltérően gondolkodó ember, százezer eltérő úton igazolta e személyiség Prófétaságát. Egyedül a kegyes Koránban – mely negyvenszeresen is egy csodás írás – ezer tanúságjelét találjuk ennek.

Továbbá, az emberiség történetében mindig is voltak Próféták: százezer⁴ jött el hozzánk emberekhez, kik Prófétaságukat kihirdették, csodákat vittek véghez, majd távoztak. Mohamed Prófétaságának bizonyossága pedig az összes korábbi felett áll. Mindaz, ami bizonyítékként Jézus és Mózes küldetésének alapját képezi, s magatartásukban, tulajdonságaikban, tevékenységükben közösségeikben kifejeződött, a tiszteletreméltó Prófétában is megtalálható még jobban kiteljesedve.

Harmadik jelzőfény

A tiszteletreméltó Próféta csodái igen sokfélék. Mivel küldetése is sokrétű, a teremtés szinte valamennyi területén

⁴ Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 5/265; Ibn Habbán, *asz-Szahíh*, 2/77; at-Tibrání, *al-Mu'dzsam al-kabír*, 8/217

Mohammed Próféta (ص) csodái

vitt véghez csodát. Ahhoz hasonlítható, mint amikor egy uralkodó tiszteletreméltó küldötte sok ajándékkal megérkezik a számos néptől lakott városba, s minden egyes közösség előljárója elébe megy, hogy illő módon fogadja. Ugyanez történt meg a Próféta megérkezésekor is, amikor az örök Uralkodó legmagasabb rangú küldötteként eljött az egész emberiséghez, elhozván a világmindenség Urától az Igazság fényét és az ehhez szorosan kapcsolódó szellemi adományokat. S az egész teremtetett világ fogadta őt a maga nyelvén, az összes kő, víz, állat, az emberek, s a Hold, a Nap és a csillagok, s kezeikben egy-egy csodát nyújtottak át neki.

Az összes ilyen csoda felsorolása egy hatalmas művet szükségeltetne. Igen sok írás keletkezett Prófétaságának bizonyítására az igazság keresőinek tollából. A következőkben egy általános képet adunk azokról, melyekhez semmi kétség nem férhet, s tartalmilag is megegyeznek.

Mohamed Prófétaságának bizonyítékait alapvetően kettő csoportra oszthatjuk:

Első: Az elsőt *Irhászátnak* nevezik. Születésének és küldetése előtti időszakának csodás eseményeivel foglalkozik.

Második: Prófétaságának többi bizonyítéka. Ez újabb két csoportra oszlik:

Mohammed Próféta (ص) csodái

Első: Küldetése utáni csodálatos események, azt megerősítendő.

Második: A „Boldog időszakban” történtek. Ez ismét kettő csoportra oszlik.

Első: Prófétaságának azon bizonyítékai, melyek egyéniségén, személyiségén, megjelenésén, szellemiségén, teljességén keresztül fejeződtek ki.

Második: Adott tárgyakon végbement, külsődleges dolgokon megnyilvánult csodák. Ez ismét két csoportra oszlik.

Első: A lelki életre és a Koránra vonatkozik.

Második: Az anyagi világra és az evilágra vonatkozik. Ez utóbbi kettő csoportja:

Első: Prófétai küldetése idején megmutatkozott csodákkal és rendkívüli eseményekkel kapcsolatos, melyeknek célja a hitetlenek makacosságának megtörése és a hívők erejének növelése volt. Húszfélét felsorolhatunk ezekből, mint pl. a Hold meghasadása, a víz fakadása az ujjából, sokak jóllakátása csupán kevés ételből, az állatok, fák, kövek beszéde. A szellemi összhang bizonyosságának fokozatával bír minden egyikük, s minden egyes fajta többször is megismétlődött.

Második: Az előre megmondott jövőben bekövetkezendő események, melyekről őt Allah tájékoztatta, s melyek közlése

szerint be is következtek a későbbiekben. Ez utóbbi csoporttal kezdjük.⁵

Negyedik jelzőfény

Nem lehet mind felsorolni, sem számba venni mindazon híradást, melyet a tiszteletreméltó Küldött nekünk nem közvetlenül belátható területekről, a láthatatlan világból kapott az Úrtól. A Korán csodás mivoltát, s jelen témánkat részben szintén bemutató Huszonötödik Szóban tett utalásunkra hivatkozunk e helyen azon, rejtett világról, Allahról, evilágról és túlvilágról szóló híradással kapcsolatosan, melyet az előző korok Prófétái hoztak el nekünk. S olyan jövőre vonatkozó prófétai kijelentésekkel is foglalkozunk, melyek a Társakra, családjára és a közösségére is vonatkoztak. Bevezetésképpen hat alapelvet sorolunk fel ezen igazság teljes megértésének elősegítéséhez.

Első alapelv: A tiszteletreméltó Próféta minden egyes cselekedete tanúságot tesz küldetése valóságossága és Prófétasága mellett, ugyanakkor nem szükséges, hogy minden

⁵ Sajnálatos módon nem tudtam követni e felállított sorrendet e téma bemutatásánál. Nem tudatosan írtam, hanem azt, amit a szívem diktált nekem. Emiatt nem tagolódt az írás az előzetesen jelzettek szerint. - a szerző

Mohammed Próféta (ص) csodái

egy-egy cselekedete csodás cselekedet legyen. Allah emberi alakban küldte őt hozzánk, hogy az embereknek, társadalmi viszonyaikban példa és vezető legyen, hogy viselkedésével és tetteivel megmutassa az evilági és a túlvilági boldogság elérésének módját, s a mindennapokban is felfigyelhessünk az Úr hatalmának a csodálatosságára. Ha tevékenysége során kilépett volna emberi alakjából, s minden egyes megnyilvánulása egy-egy csoda lett volna, akkor nem lett volna belőle az emberek számára követhető példakép, s vezető. Csodákat vitt véghez, hogy a megátalkodottak szemét is felnyissa, s néha kényszerhelyzet vitt rá őt erre. Mivel az evilági életünk próbatétel, melynek csak a felelősségvállalással együtt van értelme, a csodák nem feltétlenül olyan nyilvánvalóak, hogy a hitetleneknek azokat szükségszerűen el kellene fogadniuk. Hiszen a próbatételből és az ezzel kapcsolatos felelősségből adódik, hogy az értelem kapuja nyitva álljon, s az értelmes döntések szabadsága ne kerüljön ki a kezünkből. Amennyiben a csodák egészen nyilvánvaló módon mentek volna véghez, az értelemnek semmi feladat nem maradt volna. Abu Dzsahl ugyanúgy megerősíteni az Igazságot, ahogyan Abu Bakr ezt megtette. A próbatételnek és

a felelősségnek az értelme teljesen odaveszne. A szénnek és a gyémántnak egyforma értéke volna.

Noha ezernyi, különféle érzületű ember – túlzás nélkül – minden egyike a tiszteletreméltó Próféta egyetlen csodájával, vagy Prófétaságára vonatkozó egyetlen bizonyítékával, vagy akár egyetlen szavával, egyetlen pillantásával, arckifejezésével... csupán egyetlen jellel el tudott jutni a hithez, manapság az ezernyi bizonyíték, sokszorosan megerősített és tanúsított közlés sem elegendő már a kritikusan gondolkodó ember számára!

Második alapelv: A tiszteletreméltó Próféta egyfelől ember volt, aki emberi mivoltának tekintetében emberként cselekedett, másrészt pedig küldött is volt, aki küldetését nézve Allah üzenethozója és Prófétája is volt. Küldöttsége azon alapult, ami ki lett neki nyilatkoztatva. E kinyilatkoztatás kétféle dolgot foglal magába:

Az *első* a közvetett kinyilatkoztatás. A tiszteletreméltó Küldött ennek tekintetében csupán egy tolmács, kihirdető szerepét tölti be, aki nem értelmezi a neki átadottakat. A kegyes Korán és néhány Koránon kívüli isteni megnyilatkozás erre a példa.

Mohammed Próféta (ص) csodái

A második: Az értelem szerinti kinyilatkoztatás. Lényegileg, s alapján ez is egy sugallat és kinyilatkoztatás, az ehhez kapcsolódó részletek és magyarázatok azonban már a tiszteletreméltó Prófétától származnak. Amikor az ilyen kinyilatkoztatásokat értelmezte, néha magára a sugallatra és a kinyilatkoztatásra támaszkodott, néha pedig saját nézetének, véleményének adott hangot. S amikor a saját magyarázatait adta hírül, azt vagy a fenséges isteni felhatalmazásra, vagy saját prófétai megbízása alapján tette. Vagy pedig az adott szokásoknak megfelelően, s az általános megértés szintjén nyilatkozott.

Éppen ezért nem kell egy prófétai hagyomány (*hadís*) minden egyes részletét úgy tekintenünk, mintha az teljes egészében isteni kinyilatkoztatás volna. S az emberi mivoltából eredő megnyilatkozásaiban, cselekedeteiben sem kell küldetésének magasztos jeleit keresnünk. Mivel némely igazság rövid és elvont formában lett neki kinyilatkoztatva, s ő maga is azokat a saját meglátásának fényében, s az általános közérthetőséghez igazítva adja tovább, leírásaiban a képi kifejezések és hasonlatok néha további magyarázatra, értelmezésre szorulnak. Ugyanis vannak olyan igazságok, melyeket csak példázatokkal lehet az értelemhez közelebb

vinni. Egyszer például egy összejövetel során egy zörejt lehetett hallani a mélyből. A Próféta ezt mondta a jelenlévőknek: „Ez a zörej a Pokol mélyéből jött, egy hetven éve lefelé gördülő kő most ért az aljára.”⁶ Egy órával később hallották meg a hírt, hogy egy általuk ismert hazug ember a hetvenedik születésnapján halt meg. Ebben a prófétai hagyományban is megmutatkozik egy adott eseménynek oly találó példázattal való ábrázolása.

Harmadik alapelv: Azon híradások, melyek hitelességét a mértékadó körök megerősítették, szilárdak és megbízhatóak. Kétféle van belőlük. Az egyiket egyértelmű, a másikat pedig értelemszerű hagyománynak nevezik. Ez utóbbiakból is kettő féle van. Az egyiket hallgatólagosnak nevezik, mely azt mutatja, hogy az egy olyan, melyet hallgatólagosan elfogadnak. Például: Egy közösségben valaki elmond egy történetet, melynek a közösség maga is szemtanúja volt. Ennek senki sem mond ellent, s hallgatásuk elfogadást jelent. S ha az adott esemény által érintett közösség kritikának ad hangot, ugyanakkor az esemény valóságát nem vitatja, maga a kritika is az adott esemény valóságát bizonyítja. Például: Amikor egy

⁶ Muszlim, *al-Dzsanna*, 31, *Szifat al-munáfíqín*, 15; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 2/371, 3/341,346; Ibn Habbán, *asz-Szahíh*, 16/510.

megtörtént dologról a következőt mondják el: „Egy font élelmiszerrel kettőszáz embert lakattak jól.”, s a közlők ezt különféle módon adták elő, de minden egyikük egységes véleményen van az adott esemény tekintetében, akkor az ilyen közlés, noha nem világosan körvonalazott, tartalmilag azonban egyértelmű és megbízható. Az leírásban lévő különbségek nem jelentenek semmiféle hiányosságot, hibát. Sőt, néha az is előfordul, hogy egy prófétai hagyománynak noha csak egyetlen szavatolója van, bizonyos feltételek között mégis a közmegegyezés erejét fejtheti ki. S az is előfordulhat néha, hogy az egyetlen szavatoló ellenére egy hagyomány egy másik, kiegészítő dolog miatt nyeri el a megbízhatóságot.

A tiszteletreméltó Próféta küldetésével kapcsolatos bizonyítékokra és csodákra vonatkozó híradások is a fent ismertetett módon lehetnek egyértelmű, értelemszerű és hallgatólagos hagyományok. S egy részük csupán egy szavatolóval bír. De adott körülmények között, miután a hadisz-tudósok kritikus szeme azt alaposan megvizsgálta, egy általánosan elfogadott hagyomány értékének felelhet meg. E tudósok között voltak olyanok, akiket *Háfizoknak* hívtak, akik százezer *hadísz*t tudtak kívülről, ötven esztendőn át még az éjjeli rituális imához végzett mosakodás érvényességével

végezték el a hajnali imájukat,⁷ akik – élükön Bokhárival és Muszlimmal – a hat nagy hadisz-gyűjtemény szerzői voltak, akik az ilyen közléseket egyetlen szavatolóval elfogadták, s nem helyezték semmiben sem azokat az általánosan elfogadottak mögé megbízhatóságuk tekintetében.

Mert oly mértékben összpontosították életüket a tiszteletreméltó Próféta közléseire, olyannyira ismerték már az ő kifejezésmódját, stílusát, hogy száz hadiszból azonnal meglátták azt, ami nem oda való. „Ez be lett toldva. Ez nem lehet a Próféta szava. Ez nem hadisz.” – mondták. S azt rögtön el is vetették. A hagyományok gyöngyfüzérét úgy ismerték, mint az ékszerész, s a prófétai szavakat nem cserélték ki szokásos szavakkal. Csupán néhány olyan tudós volt, mint Ibn al-Dzsauzi, kik kritikai vizsgálatukban odáig mentek, hogy igaz hadiszokat is betoldottnak ítélték meg. Ugyanakkor nem lehet ilyet mondani: „Minden hozzáadott szó hamis tartalmilag”, inkább ezt: „Ez a szó nem a hadisz szava.”

Kérdés: Mire jó egy jól ismert eseménynél is a szavatolók láncolatát felmondani: „Ez hallotta ettől, ez pedig továbbmondta ennek... stb”?

⁷ Imám al-Ghazáli, *Ihyá ulum ad-dín*, 1/359.

Válasz: Sok mindenre jó ez. Röviden pedig a következő: A hagyományozók láncolatának elsorolása a hadíszok hűsége, megbízható ismerőinek és a mértékadó tekintélyeknek az egyezését mutatja meg, kik abban mind meg vannak említve. A tudósok és az imámok mindegyike úgyszólván kézjeggyével látja el, s teszi pecsétjét a hadíszokra.

Kérdés: A csodás események miért nem ugyanígy a megbízható közlések formájában, s ugyanilyen sok úton, s azonos nyomatékkal lettek megőrizve, ahogyan az iszlám törvények alapvető rendelkezései is?

Válasz: Mivel az iszlám törvények többsége a legtöbb embernél alkalmazásra kerül, s minden egyes egyedi esethez illeszthető. De nem mindenkinek kell minden egyes csodát ismernie, s még ha ismeri is őket, elegendő számára, ha csak tudomása van róla. Hasonlatos ez a közösségi kötelezettségekhez: elég, ha csak egy része ismeri őket.

Ezért van az, hogy a csodákat csak egy-két közlő mondja el nekünk, még ha egy ilyen esemény ténye tízszeresen nagyobb bizonyosságú, mint az iszlám törvényének valamelyik rendelkezése, noha ez utóbbinál akár tíz-húsz megbízható közlőt is találunk.

Negyedik alapelv: Jövőbeli események, melyeket a tiszteletreméltó Próféta előre megmondott, nem szorosan behatárolt események voltak: általános, ismétlődő, jól meghatározott történéseket jövendölt meg. E történéseknek azonban sokféle arculata volt. S minden egyes alkalommal egy-egy aspektust is feltárt. S a hadisz-közlő pedig végül egyesítette e nézőpontokat. Ami pedig látszólag ellentmondott a tényeknek.

Hazret Mehdiről például sokféle hadisz létezik.⁸ A részletek és az összefüggések leírásának tekintetében igen nagy különbségeket találunk. De miként a Huszonötödik Szó egyik részében ezt kifejtettük, a tiszteletreméltó Próféta egy kinyilatkoztatásra támaszkodva kihirdette egy Mehdi eljövetelét, aki minden egyes évszázadban meg fog jelenni, hogy a hívők szellemi erejét megőrizze, segítségükre legyen, a megpróbáltatásokkal szemben ne essenek kétségbe, s a minden időközön világító láncolatú Próféta Házából valókkal bensőleg összekösse. Az idők végezetén eljövő Mehdihez hasonlítható Mehdi minden évszázadban megjelentek a Próféta Házából. Sőt, az Abbászidák egyik kalifája is egyesítette magában a nagy Mehdi számos jellemzőjét.

⁸ A Mehdi részletesen tárgyalta a Tizenötödik Levél.

A nagy Mehdi sok előképe azt is előidézte, hogy azok tulajdonságait a nagy Mehdi tulajdonságaival összekeverték, s emiatt van az, hogy a releváns hadíszok egymásnak ellentmondani tűntek.

Ötödik alapelv: Azon elv alapján, hogy *„Allahon kívül senki sem ismeri a rejtettet.”* maga a tiszteletreméltó Próféta sem ismerhette azt. Allah nem ruházta fel a rejtett ismeretével őt, hanem azt kinyilatkoztatta neki. Allah a végtelenül bölcs és a végtelenül könyörületes. E kettő tulajdonsága pedig megköveteli, hogy a legtöbb rejtett dolog rejtve is maradjon. Ebben a világban sok olyan dolog van, mely nem kellemes az ember számára. Bekövetkezésük előtti ismeretük tovább növelné az azok keltette fájdalmat.

E titokban rejlik, hogy a halál és elválás időpontja a sötétben marad, s az emberre érkező bajt a rejtett függőnye eltakarja. Az Úr bölcsességének és könyörületének egyik kíváncsi szintén annak megakadályozása, hogy a tiszteletreméltó Próféta közössége, társai és családja⁹ iránti érzései ne sérüljenek az

⁹ Hogy Mohamed Próféta, felesége Áisa iránti szeretete ne sérüljön, Allah nem mutatta meg neki, hogy a Teve-ütközetben, halála után részt fog venni. Ezt támasztja alá, hogy ezt mondta neki: „Bárcsak tudnám, hogy ki fog majd ebben a csatában részt venni!” Egy apró jelből azonban később mégis megsejthette, mivel így szólt egyszer Alihoz: „Lehetséges,

által, hogy a halála utáni fájdalmas eseményeket részleteiben megmutatja neki. Noha bölcsessége alapján néhány jelentős eseményt előre megláttatott vele, azok teljes szörnyűségét azonban elrejtette előle. S ennek megfelelően ad ő hírt ezekről. S ehhez hasonlóan kapott hírt az eljövendő szép dolgokról is részben átfogóan, részben sok mindenre kiterjedően. S ekképpen számolt be közösségének is erről. Például, ami ebben a hadíszban: *„Aki szándékosan mond majd hazugságot rólam, az előkészítette helyét a Pokolban.”*¹⁰ valamint ebben: *„Ki az, aki nagyobb bűnt követ el, mint az, aki Allahról állít hazugságot?”*(39:32) ki lett hirdetve, megremegtette az összes igazhívőt, s a megbízható közlésekre ösztönözte őket.

Hatodik alapelv: A tiszteletreméltó Próféta magatartását, lelkületét, cselekedeteit az életrajzok, történelemkönyvek részletesen ismertették. Tulajdonságait és megnyilvánulásait általában emberi mivoltával kapcsolják össze. Ugyanakkor ezen áldott Próféta, szellemi személyiségében és lényének áldottságában oly magasztos és ragyogó kisugárzással bír,

hogy egyszer majd konfliktus lesz közted és Aisa között. Juttasd el egy biztonságos helyre őt...” – a szerző. Lásd a hadíszokban: Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 6/52, 97, 393; al-Haythamí, *Madzma’a az-zawá’id*, 7/234; al-Bayhaqí, *Dalá’il an-nubuwwa*, 6/411.

¹⁰ al-Bokhári, *al-Ilm*, 38; Muszlim, *al-Muqaddima*, 2-4.

hogy az említett életrajzok és történelemkönyvek azt méltó módon nem tudják visszaadni. Mert azon elv alapján, hogy „A cselekvésre késztető olyan, mint a cselekvő.”¹¹ közösségének a mai napig elvégzett szolgálata és imádata az ő cselekedeteinek könyvébe kerül jóváírásra. Ahogyan Allah határtalan könyörületességét végtelen módon, s korlátlan képességeinek megfelelően befogadni képes, úgy mindenkori közösségének imáit és fohászait is naponta fogadhatja. Őt, aki a teremtés legnagyobb termése, a Teremtő szóvivője, s az Ő szeretett teremtménye, ezen áldott személyiséget egész lényében, s teljességében nem ábrázolhatják kellőképpen az életrajzi és történelemkönyvek, melyek csupán emberi cselekedeteit, magatartását mutatják be. Ezen áldott személyiséget, akit a badri ütközetben Gábriel és Mihály angyallal, mint segítőivel és testőreivel¹² látunk, nem leljük fel annak az alakjában, aki a piactéren egy beduinval alkudozik ló vásárlás közben.¹³ A hibába esés elkerülése végett tekintetünket az efféle hétköznapi események, emberi mivolta fölé kell emelnünk, s lássuk meg

¹¹ Muszlim, *al-Amára*, 133; *Kasf al-Khafá*, 1/399.

¹² al-Wáqidí, *Kitáb al-magházi*, 1/78; Ibn Aszákír, *Tárikh Dimasq*, 20/321; al-Qurtubí, *al-Dzsámi li-ahkám al-Qurán*, 4/194-195.

¹³ Egyetlen tanúja volt ennek, aki beszámolt erről: Amára ben Khuzíma. Lásd a hadíszokban: Abu Dávud, *al-Aqdiyya*, 20; an-Niszái, *al-Buyú*, 81; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 5/215-216.

helyette igazi lényét és az ő fénnyel teli, szellemi személyiségét, mely küldetése rangjához méltóbb. Máskülönben tiszteletlenné válik az ember, vagy kétségek törnek rá. Ennek titkát jobban megértendő, hallgasd meg a következő példázatot:

Tegyük fel, hogy elültettünk egy datolyamagot a földbe, s belőle egy hatalmas, bőséges termést hozó, egyre növekvő datolyapálma lett. Vagy pedig: Volt egy pulyatojásunk. Kikeltettük, s egy kiscsibe ugrott ki belőle, melyből egy szép, kifejlődött, a Hatalom jelével díszített pulyka lett.

Ennek a magnak, s ennek a tojásnak adott jellemzője, mérete és formája volt. Belsejében végtelenül kifinomult anyagok vannak. A belőlük lett pálmafa és madár, összehasonlítva a magban és a tojásban lévő egyszerű és kicsiny jellemzőkkel, formákkal és méretekkel, nagy és magasabb jellemzőkkel és tulajdonságokkal bír. Amikor a mag és a tojás, s egyszersmind a pálmafa és a madár tulajdonságait is ismertetjük, feltétlenül mindig ügyelnünk kell arra, hogy az emberi értelem tekintete a magon és a tojáson túl emelkedjen, s meglássa a pálmát és a madarat is, s így az értelem a hallott dolgokat elfogadhatónak tartja majd. Máskülönben tagadná az efféle állításokat: „Egy dirhem (3 gr) magból ezer batman (8 tonna) datolyám lett, illetve: „Ez a tojás az ég palástja alatt a madarak fejedelme.”

A tiszteletreméltó Próféta pusztán emberi jelensége e maghoz, s tojáshoz hasonlatos. Ami azonban az ő benső, a rábízott üzenet fényében ragyogó lényét illeti, az már a paradicsomi Tuba-fához, s a boldogságot hozó paradicsomi madárhoz hasonlítható. S ráadásul az folyamatosan tökéletesedik. Ezért tehát, amikor e személyt a piactéren látjuk alkudozni, emeljük fel tekintetünket bensőleg azon ragyogó, szellemi személyiségre, mely felszállva a Buráq-lóra, maga mögött hagyta Gábriel angyalt, s a magasba emelkedett vele. Máskülönben a tiszteletlenég vagy a elutasítás hibájába eshetünk.

Ötödik jelzőfény

A következőkben néhány hadízt (prófétai hagyományt) fogunk felsorolni e láthatatlan dolgokat illetően.

Első példa: A tiszteletreméltó Próféta gyakran mondta ezt társai körében (mely megbízható közléseken, hagyományozókon alapul): „*Haszan unokám vezető lesz, aki által Allah két nagy szembenálló közösséget fog egymással kibékíteni.*”¹⁴

¹⁴ Bokhári, *asz-Szulh*, 9; Tirmidzi, *al-Manáqib*, 30; Abu Dávud, 12-13.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Amikor negyven esztendővel később az iszlám két legjelentősebb hadserege egymással megütközni készült, Hazret Haszán és Muawiya békét kötött egymással, s ezzel be is következett a Próféta jóslata.

Második példa: Egy szintén megbízható közlésen nyugvó hagyományban, Ali ibn Abi Tálibnak ezt mondta a Próféta: „Harcolni fogsz a hűtlenek, elnyomók és szakadárok ellen.”¹⁵ mellyel előre megmondta a Teve-csata és a *kháridzsita* szakadárok elleni harcot. S amikor Ali és Zubayrt nagy barátságban látta, ezt mondta az előbbinek: „Ő igaztalanul harcolni fog ellened.”¹⁶

Továbbá, feleségeihez egyszer így szólt: „Egyikőtök majd egy jelentős felkelés élére fog állni. S mellette sokan meg fognak halni.”¹⁷ „S közben ugatnak a kutyák az *al-Haw’ab*¹⁸ kútjánál.”

Mindezen igaz és megbízható közlés elnyerte megerősítését, mint a rejtettből származó üzenet harminc évvel később, amikor a Teve-csatában Hazret Ali ellen Aisa, Zubayr és Talha

¹⁵ al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/150; al-Bizár, *al-Musznad*, 2/215, 3/27; Abu Yalá, *al-Musznad*, 1/397, 3/194; Tibrání, *al-Mu’dzsam al-kabír*, 4/172, 10/91.

¹⁶ Ibn Abi Sayba, *al-Muszannaf*, 7/545; Abu Yalá, *al-Musznad*, 2/29; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/413.

¹⁷ Ibn Habbán, *asz-Szahíh*, 15/126; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/129; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 6/52.

¹⁸ Itatóhely a Medinát és Baszrát összekötő karavánúton.

harcba vonult, valamint amikor Muawiyával Sziffinnél állt szemben, s amikor a kháridzsitákkal Harúránál és Nehrewannál megütközött.

A tiszteletreméltó Próféta felhívta Ali figyelmét arra az általa is ismert emberre is, aki „szakálladat a fejed vérével fogja itatni.”¹⁹ Abdurrahman ibn Muldzsamról, a kháridzsitáról volt szó.²⁰

S még azt is megmondta, hogy a kháridzsiták között lesz egy Szusszedye nevű ember, akinek egy különleges ismertetőjegye van.²¹

Amikor a harcban elesett kháridzsiták között őt is megtalálták, Hazret Ali ezt egy prófétai csodaként és saját legitimációja jeleként mutatta fel.

Umm Szeleme halotta a Prófétától a következőt mondani: „Hazret Huszaint Taff (Kerbela)-nál fogják megölni.”²² Ötven évvel később valóban megtörtént ez a szívet szaggató tragédia, s vált valóra e prófétai jóslat.

¹⁹ Niszáí, *asz-Szunan*, 5/153; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/151; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 4/263; *al-Madzsmá*, 9/138.

²⁰ Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 1/92; Ibn Abi Sayba, *al-Muszannaf*, 5/437.

²¹ al-Bokhári, *al-Manáqib*, 25; Muszlim, *az-Zakát*, 148; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 3/33.

²² al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/197; at-Tibrání, *al-Mu'dzsam al-kabír*, 3/107.

S többször elhangzott még a Próféta szájából: „Leszármazottaim halálom után üldöztetésnek, csapásoknak és gyilkosságoknak lesznek kitéve.”²³ S ez be is teljesedett.

E helyen egy fontos kérdés merül fel: *Hazret* Ali minden kétséget kizáróan méltó volt arra, hogy kalifa legyen, vérrokona volt a tiszteletreméltó Prófétának. Mindenki előtt jól ismert volt bátorsága és tudása. Miért nem támogatták egyöntetűen hát őt, s kalifátusa idején miért keletkezhetett ekkora káosz?

A válasz: A Próféta Házából származó egyik hatalmas Oszlop egyszer ezt mondta: „A tiszteletreméltó Próféta azt szerette volna, ha Ali lesz az utódja kalifaként. A rejtettből azonban azt a hírt kapta, hogy Allah ezt másként akarja. Erre ő lemondott e kívánságáról, s belenyugodott Allah akaratába.”²⁴

Allah kifürkészhetetlen döntése talán erre vezethető vissza:

A Próféta halála után közösségének különösen fontos volt az egység fenntartása. Amennyiben *Hazret* Ali állt volna az élükre, akkor minden valószínűség szerint – ahogyan ezt Ali későbbi

²³ al-Hákim, *al-Musztadrak*, 4/534; Ibn Hadzsar al-Haythamí, *asz-Szawá'iq al-muhriqa*, 2/527, 658; Ibn Mádzsa, *al-Fitan*, 34; Ibn Abi Sayba, *al-Muszannaf*, 7/527.

²⁴ al-Khatíb al-Baghdádí, *Tárikh Baghdád*. 11/213; Ibn Aszákir, *Tárikh Dimasq*, 45/322.

kalifátusa is mutatta – az ő rettenthetetlen, harcias, istenfélő, aszketikus hajlama számos törzset ellenállásra késztetett volna, s darabokra hullott volna az államiság.

Ali későbbi kalifává válásának egyik további oka a következő lehetett még: Egy olyan időszakban, amikor már megmutatkoztak a több népből álló, számos idea magvát magában hordozó, s hetvenhárom irányzatra²⁵ bomló iszlám közösségben az olyan események jelei, melyek később maradandó megosztottsághoz vezettek, szükség volt egy olyan erőskezű, elképesztő bátorságú és a Próféta Házából származó, hásimita tekintély fellépése, aki e folyamatokkal szembe tudott szállni. S ezt is tette ő, miként ezt a Próféta előre meg is mondta: *„A Korán eljövetelekor harcba szálltam és küzdöttem. A Korán igaz értelmezésekor te neked is harcolnod és küzdened kell majd.”*²⁶

Ha nem lett volna Hazret Ali, fennállt volna az a lehetőség, hogy az Omajjáda dinasztia alapvetően evilági természetű uralma teljes mértékben letér az igaz útról. De mivel szembe találták magukat Alival és a Próféta Házával,

²⁵ Tirmidzi, *al-Ímán*, 18; Abu Dávud, *asz-Szunna*, 1; Ibn Mádza, *al-Fitan*, 17; ad-Dárimí, *asz-Sziyar*, 75.

²⁶ Daylamí, *al-Musznad*, 1/49; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 3/31, 82; an-Niszái, *asz-Szunan al-kubrú*, 5/154.

leszármazottaival, akarva-akaratlanul, az egyensúly megtartása végett kénytelenek voltak ők maguk is alattvalóikat arra ösztönözni, hogy a Korán törvényeit, hittételeit és tanításait megőrizzék és terjesszék. Ennek folyományaként százezernyi hadístudós, - kutató, - magyarázó, s tiszta, isteni kegyelt állapotú személyiség tevékenységét segítették elő. Ha nem lett volna az Omajjádák – s később az őket felváltó Abbászidák – előtt az *Ahl al-Beyt* kegyeltségének ereje, hite és tökéletessége, akkor kezdettől fogva az igaz úttól eltérő utat jártak volna.

Lehet, hogy valaki ezt mondja erre: Akkor miért nem maradt a kalifátus az *Ahl al-Bayt* kezében? Hiszen ők voltak azok, akik erre a legalkalmasabbak, legméltóbbak voltak.

A válasz: Az evilági uralom csalárd. A Próféta családjának nem az evilági uralom, hanem az iszlám Igazságának és a Korán törvényeinek megőrzése volt a feladata. Aki evilági hatalomra jut, kalifa lesz belőle, annak vagy olyan tisztának kell lennie, mint a Prófétának, vagy teljes mértékben mentesnek kell lennie az evilági javak iránti vonzódástól. Ilyen volt például az első négy igaz úton vezetett kalifa, az omajjádák közül Omar ibn Abdulaziz, s az abbászida Mahdi kalifa. Az *Ahl al-Bayt* nevében alapított egyiptomi Fátimida

dinasztia, az észak-afrikai al-Mohádok és az iráni Szafavidák története is alátámasztja, hogy a Próféta Családjának nem való az evilági hatalom. Ez ugyanis háttérbe szorítja a legfontosabb, s eredeti feladatot: az iszlám szolgálatát és a hit megóvását. E legragyogóbb és legmagasztosabb szolgálatot akkor teszi az iszlám és a Korán ügyének, ha az evilági uralkodásról lemond.

S lásd! *Hazret* Hasszan utódaiból, különösen a Négy Pólus, s Abdulkadir Geylani, a kegyeltek segítője, s *Hazret* Husszein imám utódai, különösen Zeyn el-Ábidín és Dzsafar asz-Szádiq, kik minden egyike a szellemi birodalomban egy Mahdinak az érvényességével bírt, kik a szellemi szörnyűségeket és sötétségeket megszüntették, s a Korán fényeit és a hitigazságokat terjesztették. Bizonyították, hogy a Próféta méltó örökösei ők.

Lehetséges, hogy valaki ezt mondja: Az áldott iszlámot és a fényes boldog időszakot sújtó véres belviszály mögött milyen isteni terv van, s hol volt akkor az isteni irgalmasság arca? Hiszen nem szolgált rá erre.

A válasz: Ahogyan tavasszal egy iszonyatos vihar az összes virágban, magban és fában szunnyadó képességeket feléleszti, s kibontakoztatja, s minden egyiket a rá jellemző módon megnyitja, hogy természetes tevékenységüket megkezdjék, úgy

a társak és a következő generáció között is feléledtek és kibontakoztak az addig szunnyadó képességek a viharos idők csapásai alatt. Minden egyes csoport megrettent és így kiáltott: „Az iszlám veszélybe került!” és a vallás megóvására sietett. Minden egyikük vállára vette az adottságának megfelelő feladatot, s őszinte igyekezetet mutatott. Egy részük a hagyomány védelmére összpontosított, egy másik a törvény megóvására, egy harmadik a hitigazságokéira, egy negyedik a Korán változatlanságára... Minden egyes feladatra volt egy csoport. Sokféle színű virág nyílt ki így. Az iszlám széles, nagy világában mindenhová eljuttatta a vihar a magvakat. A fél földgömb virágoskertté lett. De sajnos a virágoskertben a rózsák mellett a szektásság vadhajtásai is megjelentek, s ezek is gyorsan teret hódítottak maguknak.

Mintha a fenséges Allah erős kézzel megrázta volna az akkori évszázadot, az összes elkötelezettet felélesztette szunnyadásából és lelkesedést öntött beléjük. S ezen energiaközpontból kiinduló mozgalomban nagyon sok Korán és hadisz-tudós, teológus és pólus útra kelt és az iszlám világ minden sarkába eljutott. Kelettől Nyugatig fel lettek rázva a muszlimok, tiszta látásukat visszanyerték és a Korán igazi

értékét felismerték... De térjünk vissza eredeti gondolatmenetünkhöz.

A tiszteletreméltó Próféta, a rejtett világból értesülve ezernyi dolgot előre megmondott, melyek bekövetkezve mind igaznak bizonyultak. Csupán néhányat említünk még meg ezek közül:

Mindenek előtt al-Bokhari és Muszlim nagy, hatkötetes hagyománygyűjteményeiben találjuk meg az ezekről szóló, megbízható híradást.

Ilyen például, amikor társainak ezt mondta (s megbízhatóan lett ez továbbhagyományozva): *„Az összes ellenségeiteket le fogjátok győzni. Mind Mekka meghódításánál²⁷, Khaybarnál²⁸, Damaszkuszban, Irakban, Perzsiában²⁹ és Jeruzsálemben³⁰ is győzedelmesekek lesztek. A kor leggazdagabb két birodalmának, Bizáncnak és Perzsiának kincseit is fel fogjátok osztani magatok között.³¹”* És nem olyan szavakkal fogalmazta ezt meg, mint „azt gondolom, hogy”, „valószínűleg”, hanem oly

²⁷ Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 3/483, 4/67; Ibn Abi Sayba, *al-Muszannaf*, 7/361; at-Tibrání, *al-Mudzsam al-kabír*, 7/307.

²⁸ al-Bokhári, *Dzsihád*, 102; Muszlim, *Fadáil asz-Szahába*, 34.

²⁹ Bokhári, *Fadáil al-Madína*, 5; Muszlim, *al-Hadzs*, 496, 497.

³⁰ al-Bokhári, *al-Dzszizya*, 15; Ibn Mádzsa, *al-Fitan*, 25; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 6/22, 25, 27.

³¹ al-Bokhári, *Dzsihád*, 107; Muszlim, *al-Fitan*, 75, 78.

bizonyossággal jelentette ki ezeket, mintha saját szemével látta volna mindennek a jövőbeli bekövetkeztét.

S ráadásul e győzedelmes jóslatok közlésekor ő maga éppen menekülni kényszerült Mekkából Medinába a *hidzsra* évében. Csupán kevés társa volt még ekkor, egész Mekka, s Medina nagy része még létét fenyegette.

Továbbá, többször is kijelentette (szintén megbízható hagyományok adnak hírt erről): „*Kötelességetek követnetek azokat, akik utánam következnek: Abu Bakrt és Omárt.*”³²

Ezzel megjósolta, hogy Abu Bakr és Omár előtt fog ő meghalni, hogy e kettő társa az utódai lesznek, s Allah tetszése szerint fognak élni és cselekedni, továbbá azt is, hogy Abu Bakr csak rövid ideig, míg Omár hosszabban fog kalifaként uralkodni, s számos hódítást fog véghezvinni.³³

S ezt is meg mondta előre: „*A világ ki volt előttem terítve. Láttam annak Keletjét és Nyugatát. A közösségem uralma át fogja ölelni mindazt, amit láttam.*”³⁴

³² Tirmidzi, *al-Manáqib*, 16, 34; Ibn Mádza, *al-Muqaddima*, 11; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 5/382.

³³ al-Manávi, *Fayd al-qadír*, 2/56; Ibn Abd al-Barr, *at-Tamhíd*, 22/126.

³⁴ Muszlim, *al-Fitan*, 19; Tirmidzi, *al-Fitan*, 14; Abu Dávud, *al-Fitan*, 1.

Még egyetlen nép sem rendelkezett ekkora kiterjedésű birodalom felett. S úgy is történt, ahogyan a Próféta megmondta.

A Badri-csata előtt – szintén megbízható hagyomány rögzítette³⁵ – ezt is megjövendölte: „*Abu Dzsaht itt fogja lelni halálát. Umayyah meg azon a helyen. Ez ott, amaz pedig amott.*”³⁶

A szembenálló Qurays törzs összes vezetőjéről megmondta, hogy pontosan hol fognak elesni a csatában. S ahogyan megmondta, úgy is következett be a haláluk.

Szintén megbízható közlések alapján tudjuk, hogy úgy adott hírt a tőle egy havi utazásra lévő, Damaszkusz melletti, Mut’a helység közelében zajló csatában résztvevő társakról, mintha saját szemével látta volna az ottani eseményeket: „*Zeyd átvette a zászlót, s halálos sebet kapott. Tőle Ibn Rawáha vette át, s őt is elesett. Most Dzsafernál van a zászló, s őt is eltalálták. Most azonban Allah kardjainak kardja vette át azt.*”³⁷

³⁵ Muszlim, *al-Dzsanna*, 76, *al-Dzsihád*, 83; Abu Dávud, *al-Dzsihád*, 115; an-Niszái, *al-Dzsanáiz*, 117; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 1/26, 3/219, 257.

³⁶ Ibn Iszháq, *asz-Szíra*, 3/315; Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*, 4/33; Ibn Sza’d, *at-Tabaqát al-kubrá*, 4/46.

³⁷ al-Bokhári, *al-Dzsanáiz*, 4, *al-Dzsihád*, 7,77; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 3/113.

Ily módon adta elő mindazt, ami a társakkal a csatában történt. Hetekkel később Ya'lá ibn Munabbih hazatért a csataterőről. Még mielőtt elmondta volna az ütközet részleteit, Allah tiszteletreméltó Küldötte azt pontosan előadta a jelenlévőknek. Ya'lá pedig megesküdtött: „Valóban így történt, ahogyan elmondtad.”³⁸

Továbbá azt is elmondta, szintén megbízható hagyományok alapján lett lejegyezve: *„Bizony, a kalifátus halálom után még harminc esztendeig áll fenn. Azt követően egy mohó dinasztia lesz belőle.³⁹ Bizony, e dolgok Prófétaságként és könyörületességként kezdődnek el. Majd könyörületesség és kalifátusként folytatódik. Ezt pedig mohó evilági egyeduralom váltja fel. És erőszakra épül majd az uralkodás, s romlásba viszi a muszlimok közösségét.”*⁴⁰

Hazret Hasszán kalifátusának hat hónapját, a négy Igaz Úton Vezetett kalifa idejét és az azt követő, kalifátust felváltó dinasztikus uralmat mondta meg előre, s hogy az evilági

³⁸ al-Bayhaqí, *Daláíl an-Nubuwwa*, 4/365; Ibn Aszákí, *Tárikh Dimasq*, 2/12; Ibn Kathír, *al-Bidáya wa n-niháya*, 4/247.

³⁹ Tirmidzi, *al-Fitan*, 48; Abu Dávud, *asz-Szunna*, 9; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 5/220; Ibn Kathír, *Tafszír al-Qurán al-Azím*, 3/302; Ibn Hadzsar, *Fath al-Bárí*, 8/77.

⁴⁰ at-Tayálszí, *al-Musznad*, 31; al-Bizár, *al-Musznad*, 4/108; Abu Ya'lá, *al-Musznad*, 2/177.

uralkodás erőszakos cselekményei romlásba viszi majd a muszlimok közösségét. S ahogyan megmondta, úgy is lett.

Szintén megbízható közlésekből tudjuk, hogy ezt is megjövendölte: „Oszmánt meg fogják gyilkolni miközben a Koránt olvassa,⁴¹ s az inget, amit akkor visel, majd le akarják venni róla.”⁴²

S valóban így is történt.

Szintén megbízható közlés szerinti beszámoló, hogy amikor a Próféta megsebesült, Abdullah ibn Zubayr gyógyitalként itta az ő áldott véréét. Ekkor elmondta neki, hogy „Jaj az embereknek miattad, s jaj neked az emberek miatt.”⁴³ S megjövendölte, hogy csodálatos bátorsággal jut majd a közösség élére, iszonyatos támadásoknak lesz kitéve, s az emberek miatta szörnyű eseményekbe sodródniak majd. S ez valóban mind be is következett. Az Ommajádok idején Abdullah ibn Zubayr kalifának kiáltotta ki magát Mekkában, számos csatát hőiesen megvívott, míg végül az ommajáda vezér, a Szörnyű

⁴¹ al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/110; ad-Daylamí, *al-Firdausz*, 5/313.

⁴² Tirmidzí, *al-Manáqib*, 18; Ibn Mádza, *al-Muqaddima*, 11; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 6/75, 86, 114, 149; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/110.

⁴³ ad-Dárqutní, *asz-Szunan*, 1/228; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/638; Abu Naím, *Hílat al-awliyá*, 1/330.

Haddzsádzs, egy hatalmas sereggel őt legyőzte, s a heves küzdelemben mártírhalált halt.⁴⁴

Szintén megbízható közlésből tudjuk, hogy előre megmondta az Ommajád dinasztia hatalomra jutását,⁴⁵ hogy legtöbbjük – különösen unokái gyilkosai, Yazid⁴⁶ és Valid⁴⁷ – kegyetlen, zsarnoki uralkodó lesz,⁴⁸ s hogy Muáwiya fog majd Alival szemben hatalmi igényével fellépni. Ezt tanácsolta: „Legyetek körültekintőek az uralkodásban!”⁴⁹ Jóságra és méltányosságra figyelmeztetett.

⁴⁴ at-Tabarí, *Tárikh al-umam wa l-mulúk*, 3/538; Ibn Habbán, *ath-Thaqát*, 2/316; Ibn Aszákir, *Tárikh Dimasq*, 28/231.

⁴⁵ Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 3/80; Abu Ya'lá, *al-Musznad*, 2/383, 11/402; at-Tibrání, *al-Mu'dzsam al-kabír*, 12/236, 19/38.

⁴⁶ Abu Ya'lá, *al-Musznad*, 2/176; Ibn Aszákir, *Tárikh Dimasq*, 63/336, 65/250, 68/41.

⁴⁷ Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 1/18; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 4/539; al-Bayhaqí, *Daláil an-Nubuwwa*, 6/505.

⁴⁸ Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 2/385, 522; Ibn Aszákir, *Tárikh Dimasq*, 46/36.

⁴⁹ Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 4/101; Ibn Abi Sayba, *al-Muszannaf*, 6/207; at-Tibrání, *al-Mu'dzsam al-kabír*, 19/361; Abu Ya'lá, *al-Musznad*, 13/370.

Továbbá ezt is megmondta előre: „Az Abbászidák fekete zászlóval jönnek, s hosszabban fognak uralkodni, mint az előző dinasztia.”⁵⁰

S szintén megbízható hagyományban mondta: „Jaj az araboknak a közelgő vésztől.”⁵¹ Ezzel Dzsingizkhán és Hülegü szörnyű pusztításait és az Abbászida birodalom pusztulását jövendölte meg.

S amikor Sza’d ibn Abu Waqqász súlyosan megbetegedett így szólt hozzá (szintén megbízható hagyományban lejegyezve): „Lehetséges, hogy életben maradsz, hogy egyeseknek javára, másoknak pedig kárára legyél.”⁵²

Ekképpen közölte vele, hogy később egy híres hadvezér lesz belőle, számos győzelmet fog aratni, egész népek fognak miatta az iszlámra áttérni, s sokan el fogják veszíteni a hatalmukat miatta. S úgy is történt, ahogyan ő ezt előre megmondta. Sza’d egy nagy hadsereg élére került, elsöpörte a perzsa uralkodóházat, s elérte, hogy egész népek leljék meg az igaz utat.

⁵⁰ al-Qádi Ayád, *as-Sifá*, 338; Naím ibn Hamád, *al-Fitan*, 1/203 Ahmad ibn Hanbal, *Fadáil asz-Szahába*, 2/947.

⁵¹ al-Bokhári, *al-Fitan*, 4; Muszlim, *al-Fitan*, 1-2.

⁵² al-Bokhári, *al-Faráid*, 6; Muszlim, *al-Wasziyya*, 5.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Továbbá, hírül adta a társainak (szintén megbízható hagyományban lejegyezve) az abbesszín négus halálát annak napján, s még a halotti imát is elmondta érte. Egy hétre rá meg is jött az ezt megerősítő hír.⁵³

Továbbá, (szintén megbízható hagyományban lejegyezve) megremegett Uhud hegye, amikor a Próféta négy legbizalmasabb társával annak tetején időzött. S ekkor így szólt a hegyhez: *„Legyél nyugodt! Hátadon egy Prófétát, egy igazat és három vértanút hordasz.”*⁵⁴ s adta hírül ekképpen Omár, Oszmán és Ali eljövendő vértanúságát. Ami valóban be is következett.

Nos, hát te szerencsétlen, szívtelen ember, aki azt állítod, hogy az arab Mohammed egy okos ember volt, miközben szemedet az Igazság Napja előtt becsukod! A csodák közül csak olyanokról hallottál, melyek mind megbízható hagyományban lettek lejegyezve. Az, akit te csupán egy géniusznak gondolsz, hogyan láthatott volna meg bármi hamisat? Vajon lealacsonyíthatta magát ennyire? Egy ilyen géniusz szavaira nem hallgatni, egészen bizonyosan százszoros ostobaság.

⁵³ al-Bokhári, *al-Dzsanáiz*, 61; Muszlim, *al-Dzsanáiz*, 62, 64.

⁵⁴ al-Bokhári, *Fadáil aszháb an-Nabi*, 5,7; Tirmidzi, *al-Manáqib*, 18; Abu Dávud, *asz-Szunna*, 8.

Hatodik jelzőfény

Megbízható hagyományban lett lejegyezve, hogy Hazret Fatimához egyszer így szólt: *„Te vagy az első a családomból, aki halálom után csatlakozik majd hozzám.”*⁵⁵ Hat hónappal később be is igazolódott e jövődölése.

Abu Dzarnak pedig ezt: *„EL fognak téged innen űzni, magányosan fogsz élni, s magányosan is fogsz meghalni.”*⁵⁶ Húsz esztendővel később ez be is következett.

S amikor Annasz ibn Malik nagynénjének a házában, Umm Haramnál mosolyogva ébredt álmából, ezt mondta: *„Azt láttam, hogy a népem tengeri csatákat vív, hasonlatosan ahhoz, ahogyan az uralkodók ülnek a trónjaikon.”* Umm Haram ezt kérte tőle: *„Fohászkodjál kérlek, hogy én is köztük lehessenek majd.”*⁵⁷ Negyven évvel később Ubáda ibn Számitot, annak feleségeként elkísérte Ciprus elfoglalásakor. Ott halt meg, s lett eltemetve. Sírja zarándokhely lett később.

⁵⁵ al-Bokhári, *al-Manáqib*, 25; Muszlim, *Fadáil asz-szahába*, 99.

⁵⁶ al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/52; Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*, 5/204; Ibn Habbán, *ath-Thiqát*, 2/94; at-Tabari, *Tárikh*, 2/184.

⁵⁷ al-Bokhári, *at-Tabír*, 12, *al-Dzsihád*, 3, 8, 63, 75, *al-Isztidzán*, 41; Muszlim, *al-Imára*, 160-161; Tirmidzi, *al-Dzsihád*, 15; Abu Dávud, *al-Dzsihád*, 9; an-Niszái, *al-Dzsihád*, 40; Ibn Mádzsa, *al-Dzsihád*, 10; Dárimí, *al-Dzsihád*, 28

Továbbá, (szintén megbízható hagyományban lejegyezve) ezt is előre megmondta a Próféta: „*A Thaqíf-törzsből egy hazug és egy zsarnok fog előjönni.*” Azaz, e törzsből a Prófétaság igényével fog majd valaki jelentkezni és vérszomjas zsarnokként fog cselekedni. Ekképpen jövendölte meg Muhtárt és a kegyetlen Haddzsádzsot, aki százezreket gyilkoltatott meg.⁵⁸

(Szintén megbízható hagyományban lejegyezve) ezt mondta meg előre: „*Konstantinápoly meg lesz hódítva. Áldott az a hadvezér, aki parancsokat oszt majd, s áldott az hadsereg, mely parancsait teljesíti.*”⁵⁹ Ekképpen hirdette ki, hogy Isztanbul iszlám uralom alá kerül majd, s hogy meghódítója, Hazret Mehmet szultán egy magas szellemi rangot fog elnyerni. S ez így is történt.

Továbbá, (szintén megbízható hagyományban lejegyezve) szintén megmondta előre: „*Bizony, ha a hit a csillagokhoz lenne is rögzítve, Perzsia egyik fia azt le fogja onnan még hozni.*”⁶⁰ Ezzel a későbbi, összehasonlíthatatlan perzsa tudósokra, többek között, Abu Hanifára utalt.

⁵⁸ Bokhári, *Tárikh*, 3/191, 7/157, 8/416; Tibráni, *al-Mudzsam al-kabír*, 24/81; Muszlim, *Fadáil asz-szahába*, 229; Tirmidzi, *Fitan*, 44, *Manáqib*, 73; Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 2/26.

⁵⁹ Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 4/335; Tibráni, *al-Mudzsam al-kabír*, 2/38; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 4/468; Bokhári, *Tárikh*, 2/81.

⁶⁰ Bokhári, *Tafszír szúrat al-dzsuma*, 1; Muszlim, *Fadáil asz-szahába*, 230, 231.

S ezt mondta: „A quraysita tudósok egyik tanítványa ő, aki a Föld minden táját be fogja tölteni tudásával és felismeréseivel.”⁶¹ Ezzel imám Sáfí-ra utalt.

Továbbá, (szintén megbízható hagyományban lejegyezve) ezt is megmondta előre: „A közösségem hetvenhárom részre fog oszlani. De közülük csak egy fog üdvözülni. Megkérdezték tőle: Melyik lesz az? Ezt felelte: az, amelyik engem és a társaimat követi.” Ezzel azt közölte, hogy csak a szunnita közösség tagjai nyerhetik el az üdvösséget.⁶²

S ezt mondta még: „A qadariták, közösségem mágusai.”⁶³

Ezzel azon csoportra mutatott rá, mely számos szakadáson ment keresztül, s Allah elrendelését tagadja. De a ráfidi csoport eljövételét is megjövendölte, mely szintén számos ágra oszlott.

S Ali imámhoz egyszer így szólt (szintén megbízható hagyományban lejegyezve): „Rád is érvényes az, ami Iszára (Jézusra) vonatkozott: kétféle ember fog miattad elbukni: az egyik az irántad érzett túlzott szeretet, a másik az ellened táplált túlzott

⁶¹ Abu Naím, *Hílat al-awliyá*,6/295, 9/65; al-Khatíb al-Baghdádí, *Tárikh Baghdád*, 2/60,61; Ibn Aszákir, *Tárikh Dimasq*, 51/326.

⁶² at-Tirmidzí, *al-Ímán*,18; al-Hákím, *al-Musztadrak*,1/218; Ibn Mádzsá, *Fitan*, 17; Abu Yalá, *Musznad*, 7/155; Tibrání, *al-Mu'dzsam al-awszat*, 8/22.

⁶³ Abu Dávud, *asz-Szunna*,16; Ahmad ibn Hanbal: *al-Musznad*,2/86; Bokhári, *Tárikh*, 2/341.

gyűlölet okán.⁶⁴ A keresztények túlzott szeretetükben Isten fiának nevezték Iszát, míg a zsidók oly mértékű gyűlöletet éreztek iránta, hogy tökéletességét és Prófétaságát is tagadták. Miattad is lesznek olyanok, akik túllépik a törvény által rögzített határokat, s szeretetük miatt pusztulnak el. Szégyenük így szólítja őket: Ti ráfidok! (törvényszegők, szakadárok, árulók)⁶⁵ Ellenben egy másik részük, az ellened való ellenségességben mennek majd túl messzire. Ők a kháridzsiták, s az ommajádok szélsőséges követői, a nászibok.”

Felmerülhet itt a kérdés: A Korán megparancsolja a Prófétának és Házának szeretetét. Emiatt akár bocsánatos lehetne a síiták túlzott szeretete. Hiszen a szeretetben elmerültek egyfajta mámoros állapotban vannak. Miért nem lehetséges, hogy e szeretetükből valami jó is származzon, s miért ítéli el őket emiatt a tiszteletreméltó Próféta?

A válasz: Kétféle szeretet van. Az egyik a betű értelme szerinti szeretet, amikor a tiszteletreméltó Prófétáért, Allah nevével szeretjük Alit, két fiát, Hasszánt és Husszeint, s leszármazottaikat. Ez a szeretet, a Próféta irántit is növeli, s eszközzé válhat, mellyel felemelkedhetünk Allahhoz. Ez a fajta

⁶⁴ Ahmad ibn Hanbal: *al-Musznad*,1/160; Bokhári, *Tárikh*,3/281; Abu Yalá, *Musznad*,1/406;

⁶⁵ Tibrání, *al-Mu’dzsam al-awszat*,6/355; Abu Naím, *Hílat al-awliyá*,4/329; Ahmad ibn Hanbal: *al-Musznad*, 1/103.

szeretet megengedett. Ezt nem is lehet túlzásba vinni, nem okoz kárt, nem sért senkit, s nem következik belőle ellenségeskedés, lenézés.

A második fajta a megnevezettre korlátozódik, nevezetesen, személye miatti a szeretet; ha Alit, az ő bátorságára, teljességére gondolva szeretik, Hasszánt és Husszeint az erényei miatt, s közben megfedkeznek a Prófétáról. Ha Allah és Prófétája nélkül szeretik őket. Ez a fajta szeretet nem kiindulópontja a Próféta szeretetének, s nem ébreszti fel Allah szeretetét. Ellenségeskedéshez és megvetéshez vezet az emberek között. A Próféta jövődölésének megfelelően, Ali iránti túlzott szeretetükben hátat fordítottak Abu Bakrnak, Omárnak, s szerencsétlenség napja virradt rájuk. S e nem megfelelő szeretetük juttatta őket oda.

Továbbá, (szintén megbízható hagyományban lejegyezve) ezt is megmondta előre: *„Ha perzsák és bizánciak lányai szolgálnak ki benneteket, az soraitokat meg fogja bontani, háborúskodáshoz vezet közöttetek, a romlást keltők állnak majd a közösség élére, s az igazaknak gyötrelmeket okoznak!”*⁶⁶

Harminc esztendővel később ez valóban be is következett.

⁶⁶ Tirmidzi, *Fitan*, 74; Ibn Habbán, *Szahíh*, 15/112; Tibrání, *al-Mu'dzsam al-awszat*, 1/48, 4/53.

Szintén megbízható hagyományban lejegyezve, ezt is megmondta előre: „*Khaybar erődítményét Ali vezetése alatt fogjátok meghódítani.*”⁶⁷ Prófétaságának csodájaként, s minden várakozással ellentétben Ali volt az, aki a rákövetkező napon, a khaybari erődítmény általa kitépett kapuját használta a csatában pajzsként. A győzelem kivívása után elhajította, s nyolc ember sem volt képes a földről felemelni azt. Egy hagyomány szerint negyvenet tudták csak.⁶⁸

Továbbá ezt is megmondta a Próféta: „*Nem üt addig az Óra, amíg két csoport nem lép fel egymással szemben ugyanazon igénnyel.*”⁶⁹ Ezzel az Ali és Muawiya közötti, Sziffini csatát jövendölte meg.

S ezt is: „*Ammárt az egyik lázadó csoport fogja megölni.*”⁷⁰ Amikor a sziffini ütközetben valóban meghalt, Ali igazolva látta ebben, hogy Muawiya tábora képezi a lázadó csoportot. Ezt utóbbi azonban másként értelmezte ezt. Amr ibn

⁶⁷ al-Bokhári, *Fadáil aszháb an-Nabi*,9; Muszlim, *Fadáil asz-Szahába*, 34.

⁶⁸ Ahmad ibn Hanbal: *al-Musznad*,6/8; Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*, 4/306; Ibn Aszákir, *Tárikh Dimasq*,42/110; Tabarí, *Tárikh*, 2/137.

⁶⁹ Bokhári, *Isztitába*, 7, *Fitan*, 25; Muszlim, *Fitan*, 17.

⁷⁰ al-Qádi Ayád, *as-Sifá*,1/339; Bokhári, *Szalát*, 63, *Dzsihád*, 17, Muszlim, *Fitan*, 72,73.

al-Ász, a hadvezére, ezt mondta: „Csak a lázadók az ő gyilkosai, nem mi mindannyian.”

Továbbá, ezt is megmondta: *„Addig nem lesz közöttetek hasadás, amíg Omár közöttetek van.”*⁷¹

S ez valóban így volt.

Továbbá az is megtörtént, hogy egyszer Szahl ibn Amr, még mielőtt felvette volna az iszlámot, fogságba esett. Omár ekkor ezt mondta a Prófétának: „Ha engedélyt adsz rá, kiütöm az összes fogát. Hiszen folyamatosan rajtunk köszörülte a nyelvét, s lázította a Qurayst ellenünk.” A tiszteletreméltó Próféta azonban ezt felelte: *„Lehetséges, hogy később még olyan helyzetre emelkedik fel, ami tetszeni fog neked, Omár!”*

A Próféta efféle szavai igen nagy vigaszt és erőt adott, mind az Áldott Mekkában, mind a Világító Medinában maradt társainak az ő halála után.

S Szuraqának ezt adta hírül: *„Koszrau felkarvédőjét fogod majd magadra venni.”*⁷²

Omár kalifa idejében lett megdöntve Koszrau birodalma, s amikor a kincseit és a csodálatos felkarvédő ékszer is

⁷¹ Bokhári, *Fitan*, *Dzsihád*, 17, Muszlim, *Fitan*, 26, al-Qádi Ayád, *as-Sifá*, 1/339.

⁷² Ibn Abd al-Birr, *al-Iszti'áb*, 2/581; Ibn Hadzsar, *al-Iszába*, 3/41; Bayhaqí, *Szunan al-kubrá*, 6/357

előhozták, ez utóbbit e szavakkal adta át Szuraqának a kalifa: „Dicsőség Allahnak, Aki ezt Koszrautól elvette, s Szuraqának adta.”⁷³ s nyertek megerősítést ez által ismét a Próféta szavai.

S ezt is mondta a Próféta: „Miután Koszrau elbukott, nem lesz több Koszrau.”⁷⁴

S ez valóban így volt.

Koszrau küldöttének egyszer ezt mondta: „Koszraut éppen most ölte meg a fia, Sirviye Pervisz, s vette át a hatalmat.” Miután a perzsa küldött megbizonyosodott arról, hogy ez valóban megtörtént, felvette az iszlámot.⁷⁵ Egyes közlések szerint Feyruznak hívták.⁷⁶

S szintén megbízható közlésben maradt fenn, hogy előre látott egy olyan levelet, melyet Khatib ibn Beltea titokban írt meg a Qurays törzsnek. Alit és Mikdádót e szavakkal küldte: „Ezen a helyen ez az ember ezzel a levéllel van. Menjetek oda, s hozzátok őt ide!” A jelzett helyen meg is találták az embert és a levelet is. Majd a maga elő vitetett Khatibtól megkérdezte,

⁷³ Ibn Sza'd, *at-Tabaqát al-kubrá*, 5/90; Sáfí'i, 4/157, Bayhaqí, *Szunan al-kubrá*, 6/357.

⁷⁴ Bokhári, *Imán*, 3; Muszlim, *Fitan*, 75-78.

⁷⁵ Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*, 1/191; Ibn Sza'd, *at-Tabaqát al-kubrá*, 1/260; Bayhaqí, *Dalá'il an-nubuwwa*, 4/390, 391.

⁷⁶ Máwardí, *Alám an-Nubuwwa*, 1/154, 155; al-Qádi Ayád, *as-Sifá*, 1/343;

hogy miért tette ezt. Az mentséget hozott fel, melyet el is fogadott.⁷⁷

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, egyszer Utba ibn Abu Lahabról mondta a következőket: „*Allah kutyája falja őt fel!*”⁷⁸

S ezzel annak szörnyű halálát jövendölte meg. Amikor az később Jemenbe utazott, egy oroszlán áldozatául esett. Ekképpen igazoldódott be a Próféta szava rajta.

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, Mekka elfoglalásánál müezzinként az abesszin Bilál felmászott a Kába tetejére, miközben a Qurays előkelői egymással ügyeiket vitatták meg. Attáb ezt mondta: „Megboldogult apám, Aszid szerencsés, hogy nem kellett megérnie ezt a napot.” Harith ezt mondta neki: „Mohamed nem talált e fekete varjúnál jobbat müezzinnek?” Abu Szufyán közbevetette: „Én óvakodnék az efféle megnyilatkozásoktól. Ha más nem, hát a Kába kövei biztosan értesítik a Prófétát e szavakról.” S valóban, amikor később találkozott velük a Próféta, szó szerint elismételte a

⁷⁷ Bokhári, *Dzsihád*, 141, *Magházi*, 46; Muszlim, *Fadáil asz-szahába*, 161.

⁷⁸ al-Hákim, *al-Musztadrak*, 2/288; Tabari, *Dzsámi al-bayán*, 28/41; Aszbaháni, *Daláil an-nubuwwa*, 219; Manávi, *Fayd al-Qadír*, 2/395.

köztük elhangzottakat. Erre Attáb és Hárith is kimondta az iszlám tanúságtételt, s muszlimmá lettek.⁷⁹

Nos, hát te szerencsétlen istentagadó! Te szívtelen ember, aki nem akarod elismerni a Prófétát! Lásd meg, ahogyan a Qurays két megátalkodott vezetője a láthatatlan egyetlen jelére megtért! Milyen romlottnak kell lennie a szívednek ahhoz, hogy mindazok után, amit eddig hallottál, nem jut el a meggyőződéshez! De bárhogyan is legyen, térjünk vissza eredeti témánkhoz!

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, Abbász egyszer a bedri csata folyamán a Társak fogságába esett, s váltságdíjat kértek tőle. Amikor azt felelte, hogy nincs pénze, a Próféta felhívta a figyelmét arra, hogy „*Feleségednél, Umm Fadlnál, ilyen és ilyen összeget hagytál hátra.*” Pontosan megmondta, hogy mennyit, s a rejtekhelyét is. Abbász megerősítette ezt később, s hozzáfűzte: „Rajtam és feleségemen kívül senki sem tudott erről.” Ekképpen jutott el a teljes hitig, s lett muszlim.⁸⁰

⁷⁹ Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*, 5/75,76; al-Baghwi, *Maálim at-tanzíl*, 1/347; Ibn Kathír, *Bidáya wa niháya*, 4/303.

⁸⁰ Ahmad ibn Hanbal: *al-Musznad*, 1/303; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 3/366; Bayhaqí, *Szunan al-kubrú*, 6/322; Ibn Sza'd, *at-Tabaqát al-kubrú*, 4/14.

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, egyszer egy Lebid nevű zsidó, aki gonosz varázsló volt, egy különösen erős varázsszert talált ki, hogy azzal a tiszteletreméltó Prófétának ártalmára legyen. Egy fésűt hajszálakkal csavart be, átkokat mondott és bedobta egy kútba. A Próféta megbízta Alit s még néhány társat, hogy szedjék azt ki a kútból. Pontosan meg is mondta annak helyét és a keresett tárgy kinézetét. S ők a jelzett helyen, a pontosan leírt tárgyat is találták meg. S minden egyes megoldott hajszállal lehullott egy-egy nyugtalanság is a Prófétáról.⁸¹

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, egyszer a Próféta egy összejövetel során, melyen Abu Hurayra és Huszayfa is jelen volt, a következőt mondta: *„Egyikőtök foga a tűzben Uhud hegyénél is magasabbra nő majd.”*⁸² A hitehagyott szörnyű sorsát ekképpen jövendölte meg. Abu Hurayra ezt beszélte el később: *„Amikor később ezen az összejövetelen már csupán kettő ember maradt hátra, tehát rajtam kívül még egy ember, akkor elfogott a félelem. Amikor azonban a Yamamai csatában az a férfi Muszaylima mellett elesett, nyilvánvaló lett e jóslat.”*

⁸¹ Bokhári, 5/2174; Muszlim, 4/1719.

⁸² al-Qádi Ayád, *as-Sifá*, 1/342; Szuhaylí, *Raud al-Anf*, 4/355; Tabari, *Tárikh*, 2/278; Ibn Hadzsar, *al-Iszti'áb*, 2/552.

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, egyszer Umair és Szafwán, még mielőtt áttértek volna az iszlámra, elhatározták, hogy egy bizonyos összegért megölik a Prófétát. Amikor azonban Umair e szándékkal megérkezett Medinába, s megpillantotta őt a Próféta, megszólította őt e szavakkal: „Ezzel a szándékkal jöttél Szafwánnal Medinába?” s kézfejét annak szívére tette. Az elismerte tervét, s felvette az iszlámot.⁸³

Még számos ehhez hasonló, szintén megbízható közlésben fennmaradt jövődölés érkezett a láthatatlanból, melyeket a leghíresebb hat hagyománykönyv, pontos forrásmegjelölésekkel megőrzött. A legtöbb esemény ezek közül minden kétség felett álló, megbízható közlésen alapul. Bokhári és Muszlim hadiszgyűjteményeit a Korán tudósai később mind megerősítették. Ezeket követték, szintén pontos forrásmegjelöléssel Tirmidzi, Niszái, Abu Dávud, Ahmad ibn Hanbal *Musznadjai*, Beyhaqí *Daláilja*, s még sok más ehhez hasonlatos gyűjtemény.

Nos, hát te tudatlan istentagadó! Még talán most is csak azt mondod, hogy „Mohamed egy okos ember volt”? A

⁸³ Tibrání, *al-Mu'dzsam al-kabír*,17/56-62; Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*,3/212-214; Ibn Sza'd, *at-Tabaqát al-kubrú*,4/199-200; Bayhaqí, *Dalá'il an-nubuwwa*,3/147-148.

láthatatlanból származó, megbízható prófétai közléseknek kettő lehetséges magyarázata van. Vagy ezt mondod: „Allah ezen kegyeltje olyan éles látással rendelkezett, oly szellemi nagyság, hogy múltat és jövőt egyszerre átfoghatta pillantásával, Keletet és Nyugatot egyszerre szemlélhette, egy lángelme, aki a rejtett függönyét képes félrevonni.” Márpedig egy emberi teremtmény nem rendelkezett efféle tulajdonságokkal. De ha mégis képes lett volna minderre, akkor azt egyedül Allah adománya által. S már ez önmagában elegendő volna csodának. Vagy pedig abban kell hinned, hogy ezen isteni kegyelt az Úr tanítványa és megbízottja, azé, Aki mindent lát, s mindent a kezében tart. Minden létező az Ő utasításainak engedelmeskedik, s minden idő az Ő felügyelete alatt áll. Minden dolog egy nagy Könyvben fel van jegyezve. Amikor akarja, tudat valamit a tanítványával, megmutatja azt neki. Nevezetesen: Az arab Mohamed, az örök Mestertől kapja a tanításokat, s adja azt tovább az emberiségnek.

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, egyszer amikor Khalidot Ukaydir ellen küldte - aki Daumat al-Dzsend vezetője volt⁸⁴ - harcolni, közölte vele, hogy küzdelem

⁸⁴ Helység az arabiai Hidzsáz és Szíria között.

nélkül fogja őt fogságba ejteni. „Vadászat közben akadsz rá.”⁸⁵ S valóban ekként talált rá, s vitte magával foglyaként.

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, egyszer ezt mondta azon eseménnyel kapcsolatban, amikor a Qurays a Hásimiták ellen írt levelét a Kábára aggatta: „A rovarok megették az írásotokat. Egyedül Allah neve maradt rajta érintetlen.” Mikor megvizsgálták a lapot, valóban úgy találták azt, ahogyan a tiszteletreméltó Próféta megmondta.⁸⁶

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, egyszer ezt mondta a tiszteletreméltó Próféta: „Nagy járvány fog kitörni Jeruzsálem meghódításakor.”⁸⁷ S valóban, amikor Omár kalifátusa idején Jeruzsálem iszlám fennhatóság alá került, a három napig dúló járványban hetvenezer ember lelte halálát.⁸⁸

⁸⁵ Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*, 5/207-208; Bayhaqí, *Szunan al-kubrá*, 9/187; Ibn Habbá, *Thaqát*, 2/97; Tabari, *Tárikh*, 2/185.

⁸⁶ Ibn Iszháq, *asz-Szíra*, 2/147; Ibn Hisám, *asz-Szírat an-Nabaviyya*, 2/221; Ibn Sza'd, *at-Tabaqát al-kubrá*, 1/188, 189, 208, 209; Tabari, *Tárikh*, 1/553.

⁸⁷ Bokhári, *Dzsizya*, 15; Ibn Mádzsa, *Fitan*, 25; Ahmad ibn Hanbal: *al-Musznad*, 6/22, 25, 27; Továbbá: Bukhari, *Tibb* 30; *Khiyal* 13; Muslim, *Salam* 98, 100; *Muwatta'*, *Madina* 22, 24; *Musnad* iv, 195-6; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi, 383; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra*, 477-8.

⁸⁸ Ibn Sza'd, *at-Tabaqát al-kubrá*, 3/283; Tabari, *Tárikh*, 2/448; Ibn Kathír, *Bidáya wa niháya*, 7/55-58; Manávi, *Fayd al-qadír*, 4/95.

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, hogy a tiszteletreméltó Próféta megjövendölte Baszra⁸⁹ és Bagdad⁹⁰ megalapítását, ez utóbbi világvárossá fejlődését, s hogy a Kaszpi-tenger partján élő türkök majdan háborúskodni fognak az arabokkal, azonban később ők is felveszik az iszlámot,⁹¹ s hogy az arabok felett uralkodnak majd. Többek között ezt mondta: „A nem-arabok majd túlsúlyba kerülnek közöttetek, javaitokból zsákmányt szereznek, s a nyakatokra ülnek.”⁹²

Ezt is megmondta: „Közösségem vesztét majd a Qurays törzs romlottjai fogják okozni.”⁹³ utalva ebben az olyan elvetemült ommajád kalifákra, mint Valid és Jazid.

Azt is megjövendölte, hogy belháború fog kitörni Yamáma térségében.⁹⁴

⁸⁹ al-Albani, *Sahih al Dzsámi al-Saghir* vi, 268 no: 7736; Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* no: 5433

⁹⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa' i*, 344; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa' i*, 703; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* x, 102; Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* no: 5433.

⁹¹ Bukhari, Muslim, Abu Da'ud, Tirmidhi, és Ibn Mádzsa. Lásd még: Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* vi, 173.

⁹² Qadi Iyad, *al-Shifa' i*, 341; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa' i* iii, 194; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa' i*, 692; al-Haythami, *Majma' al-Zawa'id* vii, 310; al-Hakim, *al-Mustadrak* iv, 519; *Musnad* ii, 288, 296, 304, 324, 377, 520, 536; iv, 66; v, 38.

⁹³ Bukhari, *Manaqib* 25; al-Hakim, *al-Mustadrak* iv, 479, 527, 572; *Musnad* ii, 288, 296, 301, 304, 324, 377, 520, 536; iv, 66; v, 38; (más szóhasználatl): Ibn Hibban, *Sahih* viii, 215, 252.

A híres Khandaq-háború idején jelentette ki: „Mostantól én fogom támadni a Qurays törzset és szövetségeseit, s nem ők engem.”⁹⁵ S ez így is lett.

Továbbá, szintén megbízható közlésben maradt fenn, hogy a tiszteletreméltó Próféta, halála előtt néhány hónappal ezt mondta: „Allah szolgája választás elé került; s ő azt választotta, ami Allahnál van.”⁹⁶

Abu Szuwahánról ezt mondta: „Egyik testrésze megelőzi őt majd a Paradicsomban.”⁹⁷ Röviddel e kijelentés után az említett egyik kezét levágtál a nehawendi ütközetben. Keze tanúságot tett hite mellett, s jutott be a Paradicsomba.

⁹⁴ Bukhari, *Manaqib* 25; *Maghazi* 70; *Ta'bir* 40; Muslim, *Ru'ya* 21, 22; Tirmidhi, *Ru'ya* 10; *Musnad* ii, 319, Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* v, 334-6; vi, 358, 360, 524.

⁹⁵ Bukhari, *Maghazi* 29; *Musnad* iv, 262; vi, 394; Ibn Hibban, *Sahih* vi, 272.

⁹⁶ Bukhari, *Manaqib al-Ansar* 45; *Salat* 80; *Fada'il al-Sahaba* 2; Tirmidhi, *Manaqib* 15; Abu Da'ud, *Muqaddima* 14; *Musnad* iii, 18, 478; iv, 211; v, 139; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 200; ix, 58.

⁹⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 343; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 702; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa'* iii, 214; al-Haythami, *Majma' al-Zawa'id* ix, 398; al-'Asqalani, *al-Matalib al-'Aliya* iv, 91 no: 4047.

Hetedik Jelzőfény

A tiszteletreméltó Prófétának az ételbőséggel kapcsolatos csodái között csupán néhányat fogunk megemlíteni, melyek mind megbízható közlésekre alapuló hagyományokban maradtak fenn. De mielőtt ezek ismertetésébe kezdenénk, szükségesnek érezzük, hogy előzetes észrevételeket tegyünk meg.

Előzetesen: A következő ételbőséggel és áldással kapcsolatos hagyományok nagy része igen sok, néhol akár tizenhat különféle beszámolón keresztül lett lejegyezve. A legtöbbje nagy számú csoport jelenlétében ment végbe. Az adott csoport szavahihető tagjai adtak ezekről hírt, s hagyományozták tovább. Egyikük például a következőképpen számolt be e csodás eseményről: „Hetven ember lakott jól négy tál ételből.” S e hetven ember tanúsítja is ezt, illetve nem tagadja (hallgatásával erősíti meg).”

S valóban, ha az igazmondás és egyenességnek azon idején a Társak csak a legkisebb jelét is látták volna a hamisságnak, azt rögtön tetten érték, s megjelölték volna. Azon eseményeket, melyekről a következőkben beszélni fogunk, sokan szóban, s sokan hallgatólagosan erősítették meg. Ez azt jelenti tehát,

hogy ezen események minden egyike oly bizonyos, ahogyan hagyományozásának is bizonyos alapja van. Továbbá, a Próféta lejegyzett története, életrajza is tanúsítja, hogy a Társak a Korán áják megőrzése mellett az ő olyan cselekedeteinek megőrzését is feladatuknak tekintették, melyek a csodáira és iszlám alapjaira vonatkoznak, s igaz tartalmának teljes figyelmüket szentelték. Magatartásának a legkisebb mozzanatát, megnyilvánulását, a legapróbb jellemvonást sem hagyták figyelmen kívül. S mivel minden részletre odafigyeltek, s minden ezzel kapcsolatosat feljegyeztek, a hadisz-gyűjtemények bőséges bizonyítékkal bírnak. A lejegyzők között mindenek előtt a „hét Abdullahot”, legelőször is Abdullah ibn Abbászt – akit a Korán szóvivőjének is neveztek – valamint Abdullah ibn Amr ibn al-Ászt kell megemlítenünk, akik a boldog időkben az iszlám jog forrásait képező hadiszokat rögzítették. Harminc, negyven esztendővel később a második generáció ezernyi kutatója könyvekbe rendszerezte mindezt. Ezeket pedig a későbbi imámom, törvénytudósok dolgozták fel.

A *hidzsra* után kettőszáz évvel a hat nagyra becsült könyv szerzői, mindenek előtt Bukhári és Muszlim vállalták fel a megőrző feladatot. Ezernyi éles elméjű kritikus, köztük Ibn al-

Mohammed Próféta (ص) csodái

Dzsauzi, kutatták fel a félrevezetettek, hanyagok, feledékenyek és hozzá nem értők által becsúsztatott, oda nem illő, hamis részeket. Később, a tiszteletreméltó Küldött hetven alkalommal jelent még meg halála után – amit a szellemi birodalom felfedezői is megerősítenek – s a nagy tudóssal, mint Dzséláluddin asz-Szuyútival, éber állapotában bizalmas beszélgetést folytatott. Ezek aztán a valós közlésekre épülő hagyományokat a hamisaktól elkülönítették. Ekképpen tehát, a következőkben bemutatandó csodás események számos, megbízhatóan továbbhagyományozott úton jutott el hozzánk. *Hála és dicsőség Allahnak! Mindez az Uram kegye által lett.*

A fent elmondottak alapján, tehát nem merülhet fel ilyen gondolat ezután a fejünkben: „Honnan tudjuk, hogy ezek az oly messzi időre visszanyúló hadíszok napjainkig tisztán, s hamisítatlanul jutottak el hozzánk?”

Első példa egy megbízhatóan hagyományozott, áldásos csodára: A hat megbízható hagyománygyűjtemény, különösen Bokhárié és Muszlimé, egybehangzóan számolna be arról, hogy a tiszteletreméltó Prófétának, Zeynebbel való menyegzőjén, Anasz édesanyja, Umm Szuleym egy maréknyi datolyát olajban, lisztben megsütött, edénybe tette, s a Prófétának elküldte. Ő erre utasította Anaszt: „Ezt és ezt hívd

meg a menyegzőre. S mindazt, akivel utad során találkozol.” S amaz így is tett. Mintegy háromszázan jelentek meg, s teljesen kitöltötték az ünnepi helyiséget. Ezt mondta nekik: „Rendeződjetek tízesével körökbe!” Majd áldott kezét a maroknyi datolyát tartalmazó edény fölé helyezte, fohászt mondott, s mindenkit felszólított az evésre. Jóllakottságig evett mind a háromszáz vendég. Majd így szólt Anaszhoz: „Gyűjtsd be az edényeket!” Ezt mondta később Anasz a társainak. „Amikor begyűjtöttem a maradékot, még mindig bőséges mennyiség állt rendelkezésre.”⁹⁸

Második példa: A Próféta medínai vendéglátója (miután el kellett hagynia Mekkát) Abu Ayyub al-Anszári volt. Egy alkalommal, amikor a Próféta meglátogatta őt a házában így szólt hozzá: „A Próféta és hűséges társa, Abu Bakr számára két személyre bőségesen elegendő ételt készítettem elő.” Ő azonban erre kérte őt: „Hívjál meg harmincat a medínai előkelőkből.” Azok el is jöttek, s velük együtt étkeztek. Majd a Próféta ismét megparancsolta: „Hívjál meg további hatvanat.” Azok is eljöttek és velük együtt ettek. Majd ismét megparancsolta: „Hívjál meg még hetvenet.” Azok is eljöttek

⁹⁸ Bukhari, *Nikah*, 64; Muslim, *Nikah* 94, 95; Tirmidhi, xxxiii, 21; Nasa’i, *Nikah* 84; Abu Da’ud, *Adab* 95; *Musnad* iii, 29; v, 462; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 294.

és ők is mind ettek. S még ezután is maradt étel az edényekben. E csoda hatására mindannyian felvették az iszlámot, s letették a húségesküit. Két főre elkészített étkezésből száznyolcvan ember lakott jól.⁹⁹

Harmadik példa: A következőt Omár ibn al-Khattáb, Abu Hurayra, Szeleme ibn al-Aqwa, Abu Amrat al-Anszári mondta el: Egy hadjárat során elfogyott az ennivalójuk, s a Prófétához fordultak, hogy mitévők legyenek. Ezt parancsolta meg nekik: „Gyűjtsétek össze, ami még megmaradt nektek ételből!” Egy-két datolyát tudtak mindössze fejenként odavinni. A legtöbb négy maréknyi volt az egyiküknél. Amijük volt egy gyékényre szórták mind. Szeleme így szólt: „Az egész nem érte el egy fekvő kecske magasságát.” A Próféta ezután egy fohászt mondott, s így rendelkezett: „Mindenki hozza ide az edényét!” Mindenkinnek megtelt az edénye a közösből. Sőt, még maradt is. Az egyik Társ ezt mondta később: „Világossá vált előttem: ha a Föld összes lakója jött volna oda, azoknak is lett volna elegendő.”¹⁰⁰

Negyedik példa: Megbízható közléseket tartalmazó könyvek, különösen Abu Muszlim és Bokhári

⁹⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 292; al-Haythami, *al-Majma' al-Zawa'id* vii, 303; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa'* iii, 33; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 604.

¹⁰⁰ Bukhari, *Sharika* 1; *Jihad* 123; Muslim, *Iman* 44, 45; *Musnad* iii, 11, 418

hagyománygyűjteményei beszámolnak erről: Abu Bakr ezt mondta: „Egyszer százharminc társ gyűlt össze a Próféta körül. Egy maréknyi lisztből sütöttek kenyeret, s egy kecskét vágtak le és főztek meg. Allahra mondom, a megsütött kenyérből mindegyikünknek jutott. A megfőzött húst kettő edénybe tette a Próféta. Mindannyian jóllakásig ettünk. A maradékot pedig egy tevére tették fel.”¹⁰¹

Ötödik példa: Megbízható közléseket tartalmazó hadíszkönyvek beszámolnak erről: a Medina előtt folyó híres Árok-háborúról Dzsabir al-Anszári eskü alatt állította: „Azon a napon ezer ember evett egyetlen, négy marék rozsból sütött kenyeret, s még maradt is belőle. A házamban sütötték a kenyeret és az egyéves kis bárányt, amit ezer ember fogyasztott el. A Próféta egy kevés nyálat adott hozzá az ételhez, s közben egy fohászt mondott el.”¹⁰²

Ezt ezer ember előtt, eskü alatt mondta el Dzsabir, mely által őket magukat is bevonta az áldások ezen csodájába. S ez azt is jelenti, hogy olyan, mintha ezer ember erősítette volna meg ezt a közlést.

¹⁰¹ Bukhari, *Hiba* 28; *At'ima* 6; Muslim, *Ashriba* 175; *Musnad* i, 197, 198; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 55.

¹⁰² Bukhari, *Maghazi* 29; Muslim, *Ashriba* 141; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 31; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 290; Suyuti, *Kanz al-'Ummal* xii, 409, 424.

Hatodik példa: Megbízható közlésben számol be erről a híres Abu Talha, aki a Próféta szolgájának, Anasznak a nagybátyja: A Próféta egyszer hatvan, hetven embert lakatott jól egyetlen rozskenyérrel, melyet Anasz a hóna alatt vitt oda. Ezt parancsolta: Törjétek fel kis darabokra! Majd egy fohászt mondott el felette. Mivel kicsi volt a háza, tízes csoportokban ettek, s váltották egymást.”¹⁰³

Hetedik példa: Megbízható közlésben számol be erről a *Sifa es-Seríf* és Muszlim hagyománygyűjteményében Dzsabir al-Anszári: „Egy ember megkérte a Prófétát, hogy adjon neki és családjának valamit enni, s egy fél zsák rozst kapott tőle. Hosszú ideig elegendő volt ez számukra. Bármennyit is vettek ki belőle, annak tartalma nem lett kevesebb. Amikor azonban elkezdtek mérni, hogy mennyi marad, a tartalma csökkenni kezdett. Ezután az emberünk elment a Prófétához és elmondta neki az esetet. Ő pedig ezt felelte neki: „Ha nem méricskéláltétek volna, halálotok napjáig elegendő lett volna.”¹⁰⁴

Nyolcadik példa: Az olyan megbízható közlésekben, mint amilyen Tirmidzié, Niszáíé, Beyhaquíé és a *Sifa es-Seríf*, Szemura és Dzsundub beszámolnak erről: A Prófétához egy fazék húst

¹⁰³ Bukhari, *At'ima* 6, 48; Muslim, *Ashriba* 142, 143; *Musnad* iii, 218; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 291, 297; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 31.

¹⁰⁴ Muslim, *Fada'il* 3 No: 2281; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi, 114.

vittek. Reggeltől estig jöttek hozzá a vendégek, s ettek belőle.”¹⁰⁵

Ha emlékszünk még arra, amit mindezzel kapcsolatban bevezetésképpen elmondtunk, tudjuk, hogy a kettő beszámoló nem önmaguk, hanem a közösségük nevében adtak hírt e csodás eseményről.

Kilencedik példa: Megbízható közlésben számol be erről Abu Hurayra a *Sifa-i Serifben* (Ibn Abi Sayba és Tabarani-nál): „A Próféta megparancsolta nekem: Hívd meg a Meszdzsidi Serifben letáborozott mekkai emigránsokat! Miután mind eljöttek, egyetlen lapon lett az étel kirakva. Ahogyan fel volt téve az edény, úgy is maradt az étkezés végéig.”¹⁰⁶

Erről nem csupán Abu Hurayra, hanem az összes jelenlévő is beszámol. Különösen a meghívottak közötti Tiszták (*Ahl-i Szuffa*). Tehát nem egy, hanem sok ember beszámolója ez. Vajon elképzelhető, hogy ezen egyenes és elkötelezett emberek egy szó se szóltak volna, ha ez nem lett volna igaz?

¹⁰⁵ Tirmidhi no: 2629; Abu Da’ud, *Muqaddima* 9; *Musnad* v, 12, 18; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 618.

¹⁰⁶ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 293; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 606; al-Haythami, *Majma’ al-Zawa’id* viii, 308; Bayhaqi, *Dala’il al-Nubuwwa* vi, 101.

Tizedik példa: Megbízható közlésben lett lejegyezve, hogy Ali ibn Abu Tálib ezt mondta: „A tiszteletreméltó Próféta egyszer maga köré gyűjtötte Abdulmuttalib fiait. Negyvenen voltunk. Egyesek közülük egy egész tevecombot és négy *kiyyé*-s (öt liter) edény tejet is képesek lettek volna elfogyasztani. De mindössze egy maréknyi étel állt mindannyiunk rendelkezésére. S egyetlen egy ember sem maradt éhes mégsem. Sőt, még maradt is annyi tej, ami még három, négy embernek is elegendő lett volna. S az étkezés befejezésekor ugyanannyi étel volt, mint megkezdésekor.”¹⁰⁷

Bizonyosan csodával van dolgunk ezen eseményben is, mikét csodás volt Ali bátorsága és elkötelezettsége is.

Tizenegyedik példa: Megbízható közlés számol be arról, hogy Ali és Fátima-Zahra esküvőjekor erre utasította a Próféta Bilál-i Habesit: „Süttessél kenyeret négy, öt marék lisztből, s vágass le egy fiatal tevét!” Bilál ezt mondta később: „Odavitem az ételt és ő az áldott kezével megérintette azt. Majd csoportokban jöttek, ettek, s távoztak a Társak. A megmaradt étel felett ismét fohászt mondott, elküldetett belőle

¹⁰⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa' i*, 293; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa' i*, 607; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa' i*, 36; al-Haythami, *Majma' al-Zawa'id* viii, 302-3; Ahmad b. Hanbal, *Fada'il al-Sahaba* 1220; *Musnad i*, 159.

minden asszonyának egy-egy edénnyel, s megparancsolta nekik: „Egyetek belőle, s egyenek mindazok, akik még jönni fognak.”¹⁰⁸

Tizenkettedik példa: Dzsafari asz-Szádiq imámnak édesapja, Mohamed al-Báqir imám, neki az ő édesapja, Zeyn el-Ábidn imám, neki pedig Ali imám mondta a következőket: „Fátima-Zehra két személyre való ételt készített, majd szólt Alinak, hogy hívja meg a Prófétát náluk enni. Ő meghívást elfogadta. Az étkezés után még annyi maradt, hogy az összes feleségének még tudott hazavinni belőle. Fátima így emlékszik erre vissza: Amikor felemeltem az edényt, még akkor is színültig tele volt. Allah kegyelméből még sokáig elegendő volt számunkra.”¹⁰⁹

Ezen áldásokkal teli csodákat miért nem vagy hajlandó elfogadni, amikor a közlők ily megvilágosodott láncolata hagyta azt ránk? Oly mértékben kellene hinned ezekben, mintha a saját szemeddel láttad volna mindezt. Az ilyen dolgokban még a sátánnak sem lehet beleszólása.

¹⁰⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 297; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 613; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* iii, 160.

¹⁰⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 294; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 608; Ibn Hajar al-'Asqalani, *al-Matalib al-'Aliya* iv, 73 no: 4001.

Tizenharmadik példa: Az olyan megbízható tekintélyek, mint Abu Dávud, Ahmad ibn Hanbal és Beyhaqi adnak hírt arról, hogy Dukeynu l-Ahmeszi ibn Szaidu l-Muszeni, Numan ibn Muqarrinu l-Ahmesziyyu l-Muszeni, aki hat fivérével azon megtiszteltetésben részesült, hogy a Társakhoz tartozva Omár ibn al-Khattábtól hallhatták, hogy ő a Próféta neki a következőt parancsolta: *„Lásd el az Ahmeszi törzs négyszáz harcosát elegendő élelemmel az útra!”* Omár ezt felelte neki: *Ó Próféta! Nincs egy zsáknál több útravalónk. Talán annyi, mint egy fekvő teve magassága. Erre ezt mondta neki: „Menj és osszad szét azt közöttük!”* E fél teverakománynyi datolyát szétosztotta közöttük, mely elegendőnek bizonyult, s annyi maradt még, mintha semmit sem vett ki volna onnan.¹¹⁰

Az áldások e csodája, melynek négyszáz ember és Omár részese volt, ekképpen történt. E közlés rajtuk nyugszik. Hallgatásuk megerősítés. Ne gondolj hát olyasmit, hogy mindössze egy-két ember számolt volna be egy-egy ilyen eseményről! De még ha csak egyetlen szemtanúra alapozódna, akkor is elegendő módon lenne megbízható a hadisz.

¹¹⁰ al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 85; *Musnad* v, 445; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 294; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 609; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* v, 365.

Tizennegyedik példa: A megbízható hagyománygyűjtemények, mindenekelőtt Abu Muszlimé és Bokhárié adnak hírt a következőről: Dzsábir apja úgy halt meg, hogy igen nagy adósságot hagyott hátra több zsidónál is. Dzsábir, apjának teljes vagyonát felajánlotta cserébe, ők azonban azt nem fogadták el. Birtokának több éves termése sem fedezte volna a tartozás összegét. A tiszteletreméltó Próféta így rendelkezett: *„Takarítsátok be a terményt és hordjátok össze!”* S ez ekként is történt. Ezután odament a Próféta, s egy fohászt mondott el a termény előtt. Amikor később Dzsábir, apjának az összes tartozását kifizette, még egy egész esztendőnyi termése megmaradt neki. A dolgok ilyen alakulásán felettébb megrökönyödtek a zsidó hitelezők.¹¹¹

Ezen áldással teli nyilvánvaló csoda nem csupán néhány embernek, mint Dzsábirnak a híradása; igen sok embert képviselve közölték ezt a megbízható hagyományozók.

Tizenötödik példa: Az olyan tekintélyek, mint Tirmidzi és Beyhaqi, megbízható forrásokra támaszkodva számoltak be a következőről: Abu Hurayra ezt mondta: Egy ütközet után

¹¹¹ Bukhari, *Vasaya* 36; *Buyu'* 51; *Sulh* 13; *Istiqrad* 18; Nasa'i, *Vasaya* 3, 4; *Musnad* iii, 313, 365, 373, 391, 395, 398; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 167; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 60; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 295.

(néhány közlés szerint a tabuki ütközetről van szó) a seregnek nem volt mit ennie. A Próféta ekkor megkérdezte: „Maradt-e még valami ennivalónk?” Ezt feleltem: A nyeregtartómban még van néhány datolya. Ezt mondta: „Add azokat oda nekem!” Áldott kezével belenyúlt és átrakta azokat a sajátjába. Ezután egy fohászt mondott felette, majd tízesével odahívta a harcosokat, akik leültek ezután sorra enni. Ezután megparancsolta: *„Ami megmaradt, azt tartsd meg! De ne hogy kiürítsed!”* Megfogtam a nyeregtáskámat, belenyúltam, ugyanannyit vettem ki belőle, mint amennyi eredetileg is volt. Ameddig a Próféta még életben volt, sőt még az első három kalifa idején is ettem belőle.¹¹²

Ezen áldással teli nyilvánvaló csoda, mely Tabuknál történt meg, s melyről Abu Hurayra nekünk beszámolt, aki az Áldott Medresze állandó tanítványa volt, a mindenség tanítójának követője, aki imádkozott az ő emlékezőképességének erősödéséért, oly erős bizonyossággal bír, mintha egy egész hadsereg tanúságtétele volna.

Tizenhatodik példa: Megbízható hagyománygyűjtemények, mindenekelőtt Bokhárié adnak hírt a következőről: Egyszer

¹¹² Tirmidhi, *Manaqib* 47 no: 3839; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi, 110; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 295; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 56; Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* iii, 191 no: 5933.

Abu Hurayra éhesen kísérte el a Prófétát áldott szülővárosába, ahol egy tejesevényt cipelő emberrel találkoztak. A Próféta ezt mondta: „Hívd össze az *Ahl al-szuffát*!” Ezt gondoltam a szívemben: „A tejesevény egész tartalmát ki tudnám egymagam inni. Nekem nagyobb szükségem volna rá.” Az utasítást követve azonban odahívtam őket. Több, mint százan voltak. Erre utasított, hogy adjak nekik inni. Sorra, minden egyiknek öntöttem. S minden egyikük addig ivott, amíg teljesen el nem oltotta a szomját. Csak azután öntöttem a következőnek. Miután mindenki ivott, erre utasított engem: „Most pedig te igyál!” Mikor elvettek a számtól az edényt ezt mondta: Igyál, igyál tovább!” Míg végül ezt mondtam neki: „Allahra, többet nem vagyok képes inni.” Ekkor ő átvette azt tőlem, s „*Allah nevével*” mondvá megitta a maradékot. Legyen az százezerszeres is áldott a számára!¹¹³

E hamisítatlan, kétségbevonhatatlan áldással teli csoda, mely oly egészséges és tiszta, mint a tej, melyet elfogyasztottak, miként a hat megbízható hagyománygyűjteményben, mindenekelőtt Bokhárinál – aki ötszázezer hadísz tudott kívülről – is fennmaradt, bizonyossága olyan, mintha saját

¹¹³ Bukhari, *Riqaq* 17; Tirmidhi, *Sifat al-Qiyama* 36 no: 2477; *Musnad* ii, 515; Tirmidhi 2479; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 15; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 296.

szemünkkel láttuk volna. Aki muszlimként egy ilyen, az *Ahl al-szuffá*hoz tartozó, hűséges és híres tanítvány, Abu Hurayra által, az összes *Ahl al-szuffa* nevében hagyományozott közlést nem tartja éppen ilyen szinten megbízhatónak, annak szíve vagy romlott kell, hogy legyen, vagy pedig értelemnek van híján. Mert, lehetséges volna-e egyáltalán, hogy egy olyan megbízható ember, mint Abu Hurayra, aki egész életét a hitnek és a prófétai hagyományoknak szentelte, aki e *hadísz*t hallotta: „Aki szándékosan terjeszt a nevemben hazugságot, az a Pokolban készített elő magának helyet.”¹¹⁴ továbbhagyományozta, emlékezetében megtartotta; lehetséges volna-e egyáltalán, hogy egy ilyen megbízható ember kitenné magát ekkora kockázatnak? Vagy egyetlen eltérő szóval, nem helyén lévő történettel az *Ahl-i szuffa* nemtetszését hozná a fejére? Ez elképzelhetetlen!

Uram! A tiszteletreméltó Prófétát ezen áldásos csodákban részesítetted; ennek emlékezetére áldd meg kérlek szellemi és anyagi javainkat is, mellyel megajándékozol bennünket!

Egy fontos észrevétel: Ismert, hogy a gyenge dolgok megerősödnek, ha össze vannak egymással kötve. Az összefont

¹¹⁴ Bukhari, 'Ilm 39; Jana'iz 33; Anbiya' 50; Adab 109; Muslim, Zuhd 72; Abu Da'ud, 'Ilm 4; Tirmidhi, Fitan 70; 'Ilm 8, 13; Tafsir 1; Manaqib 19; Ibn Mádza, Muqaddima 4; Darimi, Muqaddima 25, 46; Musnad i, 70, 78.

Mohammed Próféta (ص) csodái

vékony fonalak szilárd, eltéphetetlen kötelet alkotnak. A csodálatos ételbőség tizenhat példájával mi is egy ilyen erős kötelet mutattunk meg. Minden egyes példa, önmagában már elegendő bizonyító erővel bír a Prófétaságra vonatkozóan. Még ha azon lehetetlen helyzetet is feltételeznénk, hogy némelyiket közülük gyenge példának neveznénk, erős bizonyító erejük folytán nem veszítenének szilárdságukból.

Továbbá, e tizenhat példa a maga összességében, kétségektől mentes egyhangú megítélésükben, egyetlen, erős bizonyító erővel bíró, jelentős csodát jelenít meg. Mohamed Prófétaságát megtámasztó oszlop tehát oly szilárd, mint egy hegység. Világosan látható tehát, hogy micsoda ostobaság az ily biztosan megtámasztott kupolát csupán néhány félreértett részlet miatt roskatagnak látni.

Az eddig megemlített, ételbőségre vonatkozó csodák a következőket bizonyítják: Az arab Mohamed, a könyörületes és bőkezű Úr szeretett küldötte, Aki mindenkinek biztosítja és sokszorozza az ellátását. Mohamed az Ő megbecsült szolgálja, akinek különféle étkeket teremtett a semmiből, a láthatatlanból a szokásostól eltérő módon. Jól ismert, hogy Arábia olyan földrész, mely nem bővelkedik vízbe és termőföldben. Az iszlám hajnalán ezért igen nagy ételszükségnek voltak kitéve

Mohammed Próféta (ص) csodái

a Társak, nem is beszélve az ivóvízhiányról, mely oly gyakran sújtotta őket. Mohamed Prófétának legjelentősebb csodái éppen ezért az étellel és itallal hozhatóak kapcsolatba. E csodák, tehát többek, mint tanúságtételek, bizonyítékok: Allah irgalmának és jóindulatának a jelei is. S akik e csodákat látták, mind elfogadták Mohamed küldetését. S amikor újabb csoda következett be, hitük még erősebb lett. Fény fölött fény!

Nyolcadik jelzőfény

A vízzel kapcsolatos csodák egy részét mutatja be.

Bevezetés: Ismert, hogy egy közösségben megtörtént esemény valós mivolta, amennyiben egyetlen forrás számol be róla, s vele szemben az adott közösségből senki sem emelt kifogást, az elfogadottnak, bizonyítottanak tekintendő. Az ember eredendő természetében van ugyanis, hogy a hazugságot néven nevezi, s ez az ő érdeke is egyben. S ha jelen esetben a hazugság elítélésében a legkevésbé sem toleráló Társakról van szó, s az állítás a tiszteletreméltó Prófétára vonatkozik, s a közlő különösen ismert a Társak között, akkor a hír közlője egészen bizonyosan az eseményt átélő közösség nevében beszél.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Ami pedig a vízzel kapcsolatos csodálat illeti, melyekről a következőkben szó lesz, abban minden egyes megemlített példa a Társak sokszoros és sokféle hírcsatornáján át jutott el az egész közösséghez, s az iszlám második évszázadának megbízható hagyománytudósaihoz. Ez utóbbiak a legnagyobb tisztelettel és buzgalommal foglalkoztak e közlésekkel, s adták azokat tovább a későbbi generációknak. Minden egyik hadís szavahihető kezek ezrein haladt át változatlanul, míg a hadístudomány olyan tekintélyeihez jutottak, mint amilyen Abu Muszlim és Bokhári voltak. Ez utóbbiak alapos vizsgálatnak vetették alá azokat, s amelyek minden kétség felett valósnak bizonyultak, azokat osztályozva és besorolva továbbhagyományozták nekünk. Allah áldja meg őket bőségesen fáradozásaikért!

Ekképpen van arról is bizonyos tudomásunk, hogy a tiszteletreméltó Próféta ujjából víz tört elő, s sok ember a szomját oltotta vele. Egy olyan közösség számolt be erről, melyre a hazugság legkisebb árnyéka sem vetülhet. E csodák bizonyossága sziklaszilárd. Az említett esemény háromszor is megismétlődött, s nagy társaság volt minden egyes alkalommal a tanúja. Igen megbízható emberek – mindenekelőtt Bokhari, Muszlim, Málik, Suayb, Qatáda – közölték

hagyománygyűjteményeikben e csodás eseményt, s oly szavahihető Társak beszámolóira alapozva, mint Anasz, a Próféta szolgálója, Dzsábir, Ibn Masz'ud. A vízfakasztás sok példájából csupán néhányat mutatunk be.

Első példa: Megbízható gyűjtemények, mindenek előtt Muszlimé és Bokhárié, Anasz közlésére hagyatkozva a következőről számolnak be: *„Mintegy háromszázan voltunk Szaura környékén a Prófétával. Ekkor megparancsolta nekünk, hogy a délutáni imához végezzük el a rituális mosakodást. Ehhez azonban nem volt vizünk. Erre kérte, hogy vigyünk oda hozzá valamelyes vizet, amit meg is tettünk. Belemártotta áldott ujjait, s miután kiemelte belőle azt láttam, hogy források törtek ki belőle. Mind a háromszázan, egyenként odamentünk, ittunk és a rituális imát is elvégeztük belőle.”*¹¹⁵

Anasz háromszáz ember nevében mondta el e csodás eseményt. Vajon elképzelhető-e, hogy e háromszáz ember, ha nem vett részt volna benne, ne emelt volna valamiféle kifogást e beszámoló ellen?

¹¹⁵ Bukhari, *Wudu'* 32, 46; *Manaqib* 25; Muslim, *Fada'il* 45, 46; *Tahara* 60; Abu Da'ud, *Muqaddima* 5; Tirmidhi, *Manaqib* 6; *Muwatta'*, *Tahara* 32; *Musnad* iii, 132, 147, 170, 215, 289; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 171; Tirmidhi no: 3635.

Második példa: Megbízható gyűjtemények, mindenekelőtt Muszlimé és Bokhárié, a következőről számolnak be: Dzsábir ibn Abdullah al-Anszári a következőt mondta el: *„Mi, a hudeybiyyai csatában résztvevő ezerötszáz harcos igen megsomjajztunk. Azt láttuk, hogy a Próféta a Qirba nevű bőr vizestömlőjébe mártotta a kezét, hogy elvégezze a rituális mosdást. Amikor kiemelte onnan, azt láttam, hogy források törtek fel ujjai végéből. Mind az ezerötszázan ittunk belőle, s tömlőinket is feltöltöttük belőle.”*¹¹⁶

Ennek értelmében tehát úgy vehetjük, hogy ezerötszáz közlője van e csodás eseménynek. Hiszen az ember természetében van a hazugságot rögtön nevének nevezni. Az pedig végképp elképzelhetetlen, hogy a Társak, akik hallották a Próféta már fentebb említett azon figyelmeztetését, hogy *„Aki szándékosan mond majd hazugságot rólam, az előkészítette helyét a Pokolban.”*, valamint testüket és lelküket, vagyonukat, családjukat, népüket, hazájukat voltak hajlandóak feláldozni az igazságért, egy hazugsággal szemben némák maradtak volna. S mivel semmiféle ellenvetésről nem tudunk, ez azt jelenti, hogy e közlést mind elfogadták és megerősítették.

¹¹⁶ Bukhari, *Manaqib* 25; *Maghazi* 35; *Tafsir Sura al-Fath* 5; *Ashriba* 31; Muslim, *Imara* 72, 73; *Musnad* iii, 329; Ibn Hibban, *Sahih* viiii, 159.

Harmadik példa: Megbízható gyűjtemények, mindenekelőtt Muszlimé és Bokhárié, a következőről számolnak be a Buvat melletti csatával kapcsolatban: Dzsábir ezt mondta: A tiszteletreméltó Próféta megparancsolta: „Hívd az embereket rituális mosakodásra!” Ezt felelték: „Elfogyott a vizünk.” Erre megparancsolta, hogy keressünk. Nagyon keveset találtak, s azt odavitték hozzá. Kinyitott tenyerét alája tartotta, én pedig öntöttem abból áldott kezeire. S mit látok: áldott ujjából patakok törnek elő, s az edény teljesen megtelt belőle. Mindenkit odahívtam, akinek vízre volt szüksége; elvégezték a rituális mosakodást, s ittak is belőle. Amikor azt mondtam, hogy már mindenki végzett, felemelte áldott kezeit, s az edény még mindig teli volt.¹¹⁷

Mohamed e nyilvánvaló csodáját értelemszerűen sokan lejegyezték. Mivel Dzsábir volt ennek az első szemtanúja, jogosult arra, hogy elsőként ő számoljon be róla. S az összes jelenlévő nevében beszélt. Ő volt az, aki akkoriban a Próféta szolgálatára volt. Ibn Maszud is hasonlóan számolt be: „Láttam, hogy a tiszteletreméltó Próféta ujjából víz tört fel.”¹¹⁸ Vajon elképzelhető-e, hogy az olyan neves Társak, mint

¹¹⁷ Muslim, *Zuhd* 74 no: 3013; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 159.

¹¹⁸ Bukhari, *Manaqib* 25; Tirmidhi, *Manaqib* 6;; Darimi, *Muqaddima* 5.

Dzsábir és Ibn Maszud anélkül, hogy valóban látták volna, úgy számoltak be arról, hogy szemtanúi voltak?

Foglald össze a fenti három példát, s ismerd fel bennük egy ily nyilvánvaló csoda bizonyítóerejét! Hiszen ha egy ilyen híradást három különböző forrásból teszünk össze, megbízható bizonyítékot kapunk arra, hogy valóban törhetett föl víz az ujjából. Amikor Mózes egy sziklából tizenkettő forrást fakasztott, az nem ugyanolyan jelentéssel bír, mint amikor a Próféta ujjából tört fel víz. Mert noha lehetséges az (s látunk példákat erre a mindennapi életben is), hogy a sziklából víz fakadjon, arra azonban nem látunk példát, hogy az emberi testből törjön elő az.

Negyedik példa: Többek között Malik imám számol be a *Muvattaban*, Muad ibn Dzsabal közlésére alapozva. Ez utóbbi a következőt beszélte el: A tabuki hadjárat idején egy kúthoz érkeztünk, melynek igen kevés vize volt. Ekkor arra utasított bennünket a Próféta, hogy egy keveset merjünk ki belőle. Ő azzal megmosta a kezét és az arcát, a maradékot pedig visszaöntöttük a kútba. Ekkor hirtelen azt vettük észre, hogy annak bőségesen kezdett el bugyogni a vize. Az egész hadseregnek elegendő lett.¹¹⁹

¹¹⁹ *Muwatta', Safar 2; Musnad ii, 308, 323; v, 228, 237; Ibn Hibban, Sahih viii, 167; Bayhaqi, Dala'il al-Nubuwwa ii, 64; v, 236*

Ibn Iszhák ráadásul azt is hozzáfűzte, hogy ezzel egyidejűleg hatalmas robajt is lehetett hallani a föld belsejéből. A tiszteletreméltó Próféta így szólt Muadhoz: *„E csodálatosan előtört víz továbbra is bőségesen fog folyni, s e környéket kertekké varázsolja majd. Ameddig csak ellátsz, ezt látod majd.”*¹²⁰ S így is lett.

Ötödik példa: Bokhári számol be erről al-Bara-ra, valamint Muszlim Szalama ibn Akwa-ra hivatkozva, s más hagyományozó tekintélyeknél is megtaláljuk: *„A Hundaybiyya-hadjárat idején egy ciszternához érkeztünk. Négyszázan voltunk, s a ciszterna vize csak ötvennek volt elegendő. Az összes vizet kimertük, s semmit sem hagytunk benne. A tiszteletreméltó Próféta odajött, leült a tározó peremére, s kért egy merőedényt. Odanyújtottuk neki. Áldott szájából egy kis nyálat köpött bele, s elmondott egy fohászt. Ezután leeresztette a merőedényt. S íme, azonnal, pereméig megtelt a ciszterna vízzel. Az egész hadsereg ivott belőle, s még az összes állatnak is jutott. A vizestömlőinket is meg tudtuk tölteni belőle.”*¹²¹

¹²⁰ Muszlim, *Fadail asz-szahaba*, 10; *Muvatta, Safar*, 2; Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 5/238.

¹²¹ Bukhari, *Manaqib* 25; *Maghazi* 35; *Musnad* iv, 290, 301; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* iv, 110, Muszlim, *Dzsihad*, 132; Dárimi, *Muqaddima*, 5;

Hatodik példa: Megbízható gyűjtemények, mindenekelőtt Muszlimé, Ibn Dzsaríré és Tabarié, a következőről számolnak be: Abu Qatáda ezt mondta: „Amikor a híres Muta melletti csatában parancsnokok estek el, mi a segítségükre siettünk. Egyetlen vizestömlő volt nálam. A tiszteletreméltó Próféta ezt az utasítást adta: „Őrizd meg jól a vizestömlődet, még nagy szükségünk lesz rá!” Aztán, amikor később ránk tört a szomjúság, hetven ketten szomjaztunk (Tabari szerint háromezren voltak). A Próféta ezt mondta: „Hozd ide a vizestömlődet!” Odaadtam neki. Elvette, s nyílását a szájához emelte. Nem tudom, hogy ivott-e belőle, vagy belefűjt. Mindenesetre, mind a hetvenkettő ember egyenként odajöve feltöltötte a vízkészleteit belőle. Amikor pedig a végén visszakaptam, ugyanannyi volt benne, mint amikor odaadtam.”¹²²

Vedd hát észre e nyilvánvaló mohamed-i csodát, s mondd: „Uram! A vízcseppek számával megegyező áldásban részesítsd őt és leszármazottait!”

Hetedik példa: Megbízható gyűjtemények, mindenekelőtt Muszlimé és Bokhárié következőt mondják el imám

¹²² Muslim, *Masadzsid* 311; Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 5/298; Abu Yalá, *Musznad*, 7/234-235;

Husszeinről, Imrán közlésére alapozva: „Egy utazás alkalmával a tiszteletreméltó Prófétának és nekünk is elfogyott a vizünk. Alinak ezt mondta: „Egy bizonyos helyen egy asszony fog elhaladni két vizestömlővel megrakott számmal. Menj oda és hozd azt ide nekünk!” Ali és én odamentünk, s valóban úgy találtuk, ahogyan a Próféta elmondta. Visszatérve ezt az utasítást kaptuk: „Öntsétek valamennyi vizet a hordóba!” Megtettük. Fohászt mondott, majd visszaöntöttük a vizet a vizestömlőbe. Ekkor megparancsolta: „Minden egyikőtök jöjjön ide, s töltsé fel a tömlőjét!” Az egész sereg, egyesével odament. Mindegyikük feltöltötte a készletét, s ivott is. Ezt követően erre utasította őket: „Töltsétek az asszonynak!” Imrán így folytatja: „Azt láttam, hogy a víz mindkét tömlőt feltöltötte, sőt még túl is csordult. Ekkor a tiszteletreméltó Próféta e szavakkal fordult az asszonyhoz: „Most menjél. Tudd meg, hogy tőled semmit sem vettünk el. A mindenható Allah ajándékozott meg minket.”¹²³

Nyolcadik példa: Ibn Hazm a következőt mondja el Omárról: „A tabuki csata idején elfogyott a vizünk. Egyesek már elkezdték levágni a tevéiket, hogy belsőjükkel oltsák a

¹²³ Bukhari, *Tayammum* 6; *Manaqib* 25; Muslim, *Masajid* 312; *Musnad* iv, 434-5; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* iv, 216; vi, 130.

szomjukat. Ekkor Abu Bakr segítséget kérve a Prófétához fordult. Ő imára emelte a kezeit, s mielőtt még visszaengedte volna oly nagy mennyiségű felhő gyűlt össze, s oly sok eső zúdult le, hogy vizestömlőinket csordultig tölthettük. Seregünk teljesen el lett látva ivóvízzel, anélkül, hogy elhagytuk volna a helyünket.”¹²⁴

Egyértelműen nem véletlenről van szó, hanem csakis mohamedi csoda mehetett véghez.

Kilencedik példa: Megbízható forrásokra alapozva hagyományozta tovább négy imám a híres Abdullah ibn Amr ibn Ász egyik leszármazottjáról, Amr ibn Suaybról: „Még küldetése előtt egyszer nagybátyjával, Abu Tálibbal volt úton a Próféta teveháton. Amikor egy Dzil Hidzsász nevű helységhez értek így szólt Abu Tálib: „Megszomjaztam.” Erre leszállt a Próféta a tevéről, a lábával dobantott a földön, s Abu Tálib pedig ivott a feltörő vízből.”¹²⁵

Az egyik hadíszkutató ezt mondta erre: Noha e csodás esemény még a Próféta küldetése előtt történt, s annak ellenére,

¹²⁴ al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* vi, 194; al-Hindi, *Kanz al-'Ummal* xii, 353; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 190; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 600; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 63; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* ii, 105.

¹²⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 290; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa'* iii, 29; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 15-20.

hogy ez az *Irhászát* kategóriába esik emiatt, mégiscsak mohamedi csodának tekinthető mivel még ezer évvel később is meg volt az *Arafát* kút azon a helyen.

Noha kilenc példát soroltunk fel, mégis kilencven módon ad hírt nekünk a vízzel kapcsolatos mohamedi csodáról. A két utolsó nem egyforma meggyőző közlőre vezethető vissza, s nem is sokan vannak a hagyományláncolatban. Ami azonban a nyolcadik példában szereplő csodát illeti: Omárról egy második csodáról is beszámolnak más megbízható gyűjteményekben, különösen Beyhaqiében és Hakimében. Omár arra kérte a tiszteletreméltó Prófétát, hogy imádkozzon esőért, mivel a hadseregnek sürgősen vízre volt szüksége. A Próféta felemelte a kezeit, s erre felhők gyűltek össze, s oly mennyiségű eső esett le, amennyire a harcosoknak szüksége volt. Ezután pedig továbbvonultak.¹²⁶

Ahogy ezen elbeszélés a nyolcadik példát megerősíti, és teljes mértékben bizonyítja, egy a kritikákban különösen igényes tudós, Ibn Dzsauzi, aki számos megbízható hagyományt is hamisnak ítélt meg, s elvetett, megemlíti, hogy a híres badri csata idején a fenti csodás esemény valóban

¹²⁶ al-Khafaji, *Sharh al-Shifa'* iii, 128; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 601; Suyuti, *al-Durar al-Manthur* iii, 170.

Mohammed Próféta (ص) csodái

megtörtént. „S vizet küldött le az égből, hogy általa megtisztulhassatok.” (8:11)

A fenti ája ezen eseményt magyarázza és fejezi ki. S mivel ezen ája erre a csodára utal, valóságához a legkisebb kétely sem férhet. Gyakran megtörtént, hogy a Próféta imájának hatására hirtelen eső zúdult le, még mielőtt áldott kezeit újra leeresztette volna. Ez már önmagában is egy csoda. Néha az is előfordult, hogy a mecsetben, a pulpituson állva, beszéd közben eredt el hirtelen az eső, még mielőtt leengedte volna a kezeit. Erről is számos hagyomány számol be egyöntetűen.

Kilencedik jelzőfény

A tiszteletreméltó Próféta csodái közül való az is, hogy fák mozdultak el a helyükről, s odamentek hozzá. Éppen olyan egyöntetűen, értelemszerű módon hagyományozták ezeket tovább, miként a vízzel kapcsolatos csodás eseményeket, amikor áldott ujaiból törtek vízsugarak elő. Mindez számos formában és különféle közlések alapján lett továbbhagyományozva. Kijelenthető, hogy azok a közlések, melyek a Próféta előtt meghajló és feléje meginduló fákról szólnak, mind nyilvánvaló módon megalapozott és általánosan

igazolt beszámolókon nyugszanak. Teljes bizonyossággal megállapítható, hogy az ezzel kapcsolatos csodák megemlézése a Társak részéről ugyanazon eseményre vonatkozik, s hogy csak néhány közlőt említsünk meg: Ali, Ibn Abbász, Ibn Meszud, Omar, Yalá ibn Murra, Dzsábir, Anasz ibn Málík, Bureyda, Oszama ibn Zayd, Geylán ibn Szalama. A rákövetkező, Tábiín nemzedék száz és száz tanítótekinélve a fent említett Társak minden egyikétől kapott a fákkal kapcsolatos csodákról prófétai hagyományt. Sokszorosan megerősített és tanúsított formában maradtak fenn számunkra e közlések. E csodák valóságához semmi kétség nem férhet tehát.

A számtalan, megbízhatóan továbbhagyományozott csodák néhány példája:

Első példa: Mindenek előtt imám Mádzsza Dárini és imám Beyhaqi hagyományozták Anasz ibn Málíkra, mint megbízható közlőre hivatkozva, valamint megerősíti ezt Ali és Omár beszámolója is: A tiszteletreméltó Próféta el volt keseredve a hitetlenek tagadása és ellenállása miatt, s így kiáltott: „Uram, adj egy jelet, ami után nem lesz, aki ellenáll a hívásnak!” Anasz beszámolója szerint Gábriel arkangyal is ott volt akkor, akinek utasítására Allah küldötte egy fát szólított meg, mely a völgy

oldalában vert gyökeret. A fa a szólításra közel ment hozzá, majd amikor azt mondta neki, hogy menjen vissza, akkor visszamenet eredeti helyére.¹²⁷

Második példa: Qádi Iyád, a maghribi híres tudós a *Sifá al-Saríf*ban megbízható közlők láncolatán visszavezetve hagyományozta Abdallah ibn Omar beszámolóját: „Egy hadjárat során egyszer egy beduin jött oda a Prófétához, aki megkérdezte tőle, hogy merre tart. Mire az azt felelte, hogy a családjához megy. Allah küldötte erre megkérdezte, hogy nem-e akar a családjánál is jobbat? Miután a beduin érdeklődött, hogy mi lenne az, ezt felelte neki: „Az, hogy tanúsítod, hogy nincsenek istenek, s csak egyetlen Isten van, Allah, Aki egy, akinek nincsenek társai, s hogy Mohamed az Ő szolgája és küldötte.” A beduin megkérdezte: „Mi tanúsítja a tanúságtételt?” Allah küldötte ezt mondta: „A völgy oldalában lévő fa tesz majd emellett tanúságot.” Ibn Omar ezt mondta: „A fa e szavak után megremegett, meghajolt a földre, s odament Allah küldöttéhez. Ő háromszor szólította fel őt a tanúságtételre, s minden egyes alkalommal a fa ezt meg is tette.

¹²⁷ Ibn Madzsa, *Fitan* 23 no: 4028; Darimi, *Muqaddima* 3; *Musnad* i, 223; iii, 113; iv, 177; Qádi Iyad, *al-Shifa'* i, 302; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 620; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 10; al-Hindi, *Kanz al-'Ummal* ii, 354.

Ezt követően pedig megparancsolta neki, hogy menjen vissza a helyére, s a fa vissza is ment oda.”¹²⁸

Ibn Szahib al-Aszlami megbízható közlésére hivatkozva, Burayda a következőkről számol be: „Egyszer, amikor egy hadjáratban Allah küldöttével voltunk egy beduin jött oda hozzánk egy csodás jelet kérve. Allah küldötte ezt mondta a beduinak: „Mondd meg annak a fának, hogy Allah küldötte hívja őt ide!” S rámutatott egy fára; az rögtön el is kezdett dőlni, jobbra és balra, majd kifordult gyökerekkel a földre borulva odament a Prófétához e szavakkal: „Békesség veled, ó Allah küldötte!” A beduin erre ezt mondta: „Most menjen vissza a helyére!” Miután a Próféta erre utasította is a fát, az vissza is ment az eredeti helyére. Ezután a beduin így szólt: „Hadd boruljak le előtted!” Allah küldötte ezt mondta neki: „Ez senkinek sem megengedett.” Ekkor erre kérte: „Legalább hadd csókoljam meg a kezedet és a lábadat.” Ezt már megengedte neki.”¹²⁹

¹²⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 298; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 615; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi, 14; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* viii, 292; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 125; al-'Asqalani, *al-Matalib al-'Aliya* iv, 16 no: 3836; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 620; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 150.

¹²⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 299; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 49.

Harmadik példa: Megbízható hagyománygyűjtemények, mindenek előtt Muszlimé a következőről számolnak be: Dzsábir ezt mondta: „Egy hadjáratban vettünk részt a Prófétával. Ennek során egyszer egy helyet keresett, hogy ott szükségét elvégezze. Félrevonulásra alkalmas hely azonban ott nem volt. Két egymástól távol lévő fa volt csupán. Az egyiknek megfogta az ágát, s annál fogva meghajoltatta a fát egészen a földre. Ezután pedig a másik fát is odaszóllította, s amikor az odajött, vele is ezt megtette. Úgy tartotta a két fát, ahogyan egy engedelmes tevéet tart a kantáránál fogva a lovasa. Így szólt hozzájuk: „Boruljatok össze felettem!” Azok azon nyomban egymás felé hajolva egy lezárt fedezéket alkottak őt körülvéve. Miután Allah küldötte azok mögött szükségét elvégezte, utasította őket arra, hogy a helyükre visszamenjenek, amit meg is tettek.”¹³⁰

Egy másik hagyományban, szintén Dzsábir így számol be erről: „Dzsábir! Mondd meg e fáknak: Allah küldötte erre utasít benneteket: Boruljatok össze, hogy leülhessen mögöttetek!” Ezt megtettem, s azok össze is borultak. Én várakoztam, s egy idő után előjött mögülük a tiszteletreméltó

¹³⁰ Muslim, *Zuhd*, 74; Ibn Habbán, *Szahíh*, 14/456; Bayhaqi, *Szunan kubrá*, 1/94; Abu Naím, *Daláil an-Nubuwwa*, 392-393.

Küldött. Fejével jobbra majd balra biccentett, mire a két fa visszatért eredeti helyére.”¹³¹

Negyedik példa: A tiszteletreméltó Próféta egyik bátor hadvezére s egyben hűséges szolgálója, Oszama ibn Zeydtől maradt fenn a következő megbízható hagyomány: „Úton voltunk Allah küldöttével, amikor szükségét elvégzendő alkalmas helyet keresett magának. Megkérdezte tőlem: Látsz-e valamiféle fát vagy sziklát a környéken? Amikor azt feleltem neki, hogy igen, ezt mondta: Kiálts oda a fáknak, hogy boruljanak össze, hogy Allah küldötte elvégezhesse a dolgát! S a sziklákat pedig erre szólítsd fel: alkossatok összefüggő falat! Mikor én ezt megtettem, esküszöm, hogy a fák valóban összeborultak, s a sziklák összefüggő falat alkottak. Miután a tiszteletreméltó Próféta szükségét elvégezte, ismét megparancsolta: Mondd meg nekik, hogy ismét különüljenek el! Esküszöm arra, Akinek a kezében a lelkem van: A fák és a szikladarabok valóban visszakerültek a helyükre.”¹³² A Dzsábir és Oszama által fent elbeszéltekhez hasonló közlések maradtak

¹³¹ Darimi, *Muqaddima* 4; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 299; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 616; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 51.

¹³² Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 300; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 617-9; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 51; al-'Asqalani, *al-Matalib al-'Aliya* iv, 8-10 no: 3830.

fenn Yalá ibn Murrától, Ghayla ibn Szalama asz-Szaqafitól és Ibn Meszudtól a huneyni hadjárat eseményeiről beszámolva.¹³³

Ötödik példa: Korának leghíresebb tudósa, imám Ibn Furek, akit a Korán-értelmezésben megmutatkozott kiválóságáért a „második Sáfí imámnak” is neveznek, minden kétséget kizáróan hagyományozta tovább: „A táífi hadjárat idején egyszer egy éjjeli utazás során a tiszteletreméltó Próféta a lován ülve elaludt, s ilyen állapotában egyenesen egy fa irányába lovagolt. Mire azonban odaért, a fa törzse kétfelé nyílt, s így sértetlenül jutott át rajta a lovával. Egészen a mai napig ilyen tiszteletteljes állapotban maradt az említett fa.”¹³⁴

Hatodik példa: Megbízható hírforrásra támaszkodva közli Yalá ibn Murra a következőket: „Egy út során egy Szamura illetve Talha nevű fa mellett elhaladva, az, amikor a Próféta a közelébe ért, elkezdett a küldött körül tiszteletköröket tenni, majd végül a helyén megállapodott. Allah küldötte így szólt: E fa engedélyt kért Allahtól arra, hogy köszöntsön engem.”¹³⁵

¹³³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 301; al-Hindi, *Kanz al-'Ummal* xii, 403.

¹³⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 301; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 619; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 57.

¹³⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 301; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 619; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 53; al-Haythami, *Majma' al-Zawa'id* ix, 6-7; *Musnad* iv, 170, 172; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 617.

Hetedik példa: Ibn Meszudra, mint hiteles forrásra hivatkozva a következőről számolnak be a hadisz tudósok: Ibn Meszud ezt mondta: „Egy napon, egy Batn Nahl nevű helységben a Nuszaybin dzsinnek felkeresték a tiszteletreméltó Prófétát azzal a szándékkal, hogy felveszik az iszlámot. Egy fa jelentette be a jövetelüket. Ibn Meszud e közlését még azzal egészíti ki imám Mudzsáhid, hogy a dzsinnek az iszlámra való áttérésük előtt egy jelet kértek. Erre a tiszteletreméltó Próféta felszólított egy fát arra, hogy menjen oda hozzá. Az ezt megtette, majd vissza is tért eredeti helyére.”¹³⁶ A dzsinneknek egyetlen csoda is elegendő volt. Ha tehát az ember, ezer csoda után sem jut el a hithez, vajon nem ördögibb a dzsinnek közötti ördögöknél, melyek ezt mondják: „Egy közöttünk lévő ostoba valótlanságot mondott Allahra.” (72:4)

Nyolcadik példa: Ibn Abbászra, mint hiteles forrásra hivatkozva közli Tirmidzi. Ibn Abbász ezt mondta: „A tiszteletreméltó Próféta egyszer így szólt egy beduinhoz: Ha felszólítom annak a fának az ágát, hogy jöjjön ide hozzá, s idejön, akkor vajon tanúsítod-e, hogy Allah küldötte vagyok? Miután a beduin igennel válaszolt, e Próféta megszólította a

¹³⁶ Qadi Iyad, *al-Shifa'*, 1, 301; Qurtubi, *al-Dzsámi li-Ahkám al-Qurán*, 5/19.

faágat. Az ki is vált a fa koronájából, s odavetette magát elé. Amikor pedig megparancsolta neki, hogy térjen vissza a helyére, akkor visszatért.”¹³⁷

Az eddig felsorolt nyolc példához még számos hasonló létezik, melyeket sokféle forrás megerősít. Tudjuk, hogy hét szál, ha összefonódik, erős köteléket alkot. Ennek megfelelően, a hűséges és oly neves Társak által, oly sok forrásból közölt fákkal kapcsolatos prófétai csodák éppen olyan bizonyító erővel bírnak, mint az általánosan, sok személy által tanúsított hagyományok. A következő generációk számára pedig különösen az oly neves és megbízható hagyománygyűjtemények, mint Bokhárié, Muszlimé, Ibn Hibbáné és Tirmidzié őrizték meg a hagyományozók láncolatát visszamenőleg a Társakig olyannyira hitelesen, mintha a prófétai eseményeket maguktól a szemtanúktól hallanánk közvetlenül.

Ha tehát – miként azt a fenti példákból láttuk – a Próféta küldetését már fák is megismerik, megerősítik, őt meglátogatják, üdvözlük, s utasításait követik, akkor azon szív- és értelemnélküli embernek nevezett lények, vajon nem-e jelentéktelenebbek és értéktelenebbek egy fadarabnál, egy

¹³⁷ Tirmidhi, *Manaqib* 6; *al-Mubarakfuri, Tuhfat al-Ahwazi* no: 3707; *al-Haythami, Madzsma' al-Zawa'id* ix, 10.

kiszáradt fánál, s sorsuk nem-e az, hogy a Pokol tüzében égjének majd?

Tizedik jelzőfény

A fákhöz kapcsolódó, prófétai csodákat tovább megerősítő un. *Hanínu l-Dzsiz'* csodáról van szó, melyet megbízható hagyományok őriztek meg. Mert valóban tovább erősíti az eddig említett csodákat azon esemény, amikor a Próféta áldott mecsetjének udvarán egy kiszáradt fatörzs afölötti bánatában, hogy el kell köszönnie a Prófétától, egy nagy közösségi összejövetel során elsírta magát. A tiszteletreméltó Prófétának szokása volt egy száraz pálmatorzshöz döntve hátát tartani a prédikációkat. Később egy illendő szószéket készítettek számára, s onnan mondta azt követően a khutbáit. Miközben beszélt az említett fatörzs elkezdett sírni, olyan hangon, mintha egy teve nyögött volna. A tiszteletreméltó küldött erre lejött a szószékről, odament a kiszáradt fatörzshöz, tenyerével megérintette, s addig vigasztalta, míg az sírását abba nem hagyta. E csodás eseményről számos hiteles, megbízható forrás beszámol, melyek között teljes a összhang.

Mohammed Próféta (ص) csodái

E csoda, a *Hanínu l-Dzsiz'* egy jól ismert, híressé vált, egyértelműen dokumentált esemény. A Társak vezető személyiségei és tudósai tizenöt különféle forráson keresztül, s a következő generációk imámjainak százain át hagyományoztatták tovább. E prominens személyiségek közül csak néhányat megemlítendő: Anasz ibn Malik a Próféta egyik szolgálója, Dzsábir ibn Abdullah al-Anszári (szintén a Próféta szolgálója), Abdullah ibn Omar, Abdullah ibn Abbász, Szahl ibn Sza'd, Abu Szaíd al-Khudri, Ubeyy ibn al-Ka'b, Bureyda, az igazhívők édesanyja Ummu Szalama; minden egyikük, más-más forrásokra hivatkozva számolt be e csodás eseményről. A megbízható hagyománygyűjtemények, mindenekelőtt Muszlimé és Bokhárié a források pontos megadásával, évszázadokkal később is beszámoltak e csodáról.

Dzsábir ezzel kapcsolatos beszámolója: „A tiszteletreméltó Prófétának szokása volt úgy mondani az áldott mecsetben a khutbáját, hogy közben egy pálmatörzshöz, a Dzsiz'un Nahl-hoz támasztotta a hátát. Miután egy méltó szószék (minbar) készült el a számára, a Próféta onnan mondta el a prédikációit. A pálmatörzs nem bírta sokáig, hogy meg kellett válnia a Prófétától, s egyszer csak, egy vemhes tevehangon nyögött

fel.¹³⁸ Anasz ibn Málík beszámolójában olyan hangon bődült el, hogy az egész mecsetudvar belerázkódott.¹³⁹ Szahl ibn Sza'd tudósításában: a pálmafa sírása továbbterjedt az egész gyülekezetre.¹⁴⁰ Ubeyy Ibn al-Ka'b közlésében: Olyannyira sírt, hogy meghasadt tőle.¹⁴¹ Egy másik hagyományban ez áll: a tiszteletreméltó Próféta így szólt: *Nézzétek! Sírva fakadt, mivel megfosztatott a megemlékezéstől (dzikr).*¹⁴² Egy másik hagyományban ezt mondta: *Ha nem öleltem volna át, s nem vigasztalom meg, akkor egészen a Feltámadásig sírt volna.*¹⁴³ Bureyda beszámolója: Amikor a pálmatorzs elkezdett sírni, a tiszteletreméltó Próféta rátette a kezét, s így beszélt hozzá: „*Ha akarod, ismét egy olyan kertbe helyezlek téged, ahol gyökereid megerősödnek, ágaid kibontakoznak, s ismét gyümölcsöt teremhetsz. De ha úgy szeretnéd, akkor a Paradicsom kertjébe helyeztetlek, ahol*

¹³⁸ Bukhari, *Manaqib* 25.

¹³⁹ Tirmidzi, *Dzsuma*, 10, *Manáqib*, 6; Ibn Mádzsza, *Iqáma*, 199; Darimi, *Muqaddima* 6, *Szalát*, 202; Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 1/266.

¹⁴⁰ Darimi, *Muqaddima* 6, *Szalát*, 202; Tibráni, *Mudzsam kabír*, 16/194; Ibn Abi Sayba, *Muszannaf*, 6/319; Ibn Sza'd, *Tabaqát kubrá*, 1/250,251.

¹⁴¹ Ibn Mádzsza, *Iqáma*, 199; Darimi, *Muqaddima* 6; Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 5/137,138.

¹⁴² Bokhári, 3/1314; Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 3/300; Ibn Abi Sayba, *Muszannaf*, 6/319;

¹⁴³ Qádi Iyád, *Shifá*, 1/228; Halebi, *Szírat Halebiyya*, 2/366; Ibn Mádzsza, *Iqáma*, 199; Darimi, *Muqaddima* 6, *Szalát*, 202; Ahmad ibn Hanbal, *Musznad*, 3/306;

Allah kegyeltjei, s az igazak fognak gyümölcsceidből táplálkozni.” Ekkor megszólalt a pálmatorzs is, úgy, hogy az egész gyülekezet hallhatta: *„Ültess el a Paradicsomba, hogy Allah kegyeltjei és az igazak terméseimet ehessék. Hiszen az egy olyan hely, ahol nincs többé pusztulás.”* A tiszteletreméltó Próféta erre ezt mondta: *„Bizony, így lesz.”* Majd pedig ezt: *„A múlandó szálláshely helyett a maradandót választotta.”* Az egyik legnagyobb teológiai tekintély, Abu Iszháq Iszfaráni hagyományában: *„Nem a tiszteletreméltó Küldött ment a pálmafához, hanem a pálmafa ment a Küldöthöz. Majd amikor megparancsolta neki, hogy menjen vissza a helyére, visszament.”*¹⁴⁴ Ubeyy al-Ka’b ezt mondta: E csodálatos esemény után Allah küldötte megparancsolta: *„Eztán legyen e pálmatorzs mindig a szószerék alatt.”* A mecset megújításáig végig ott volt, amikor is kivették onnan. Ezután Ubeyy al-Ka’b őrizte, míg az szét nem esett.¹⁴⁵ A híres Haszan al-Baszri valahányszor elbeszélte ezt a tanítványainak, mindig sírva fakadt, s így szólt: Ha már egy fatörzs ekkora szeretetet érez a

¹⁴⁴ Qádi Iyád, *Shifá*, 1/304;

¹⁴⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa’* 1/ 304; Ibn Madzsa, *Iqamat al-Salat* 199; Darimi, *Muqaddima* 6.

tiszteletreméltó Próféta iránt, akkor nektek még jobban szeretnetek kell őt.”¹⁴⁶

Mi pedig ezt mondjuk erre: A prófétai hagyományhoz és a ragyogó sariához való engedelmességünk által lehetséges csak az ő szeretete.

Egy fontos észrevétel: Lehetséges, hogy valaki megkérdezi: A *Hanín-i Dzsiz'* csoda hagyományozásához hasonlóan miért nem lett oly részletesen és oly sok beszámoló alapján lejegyezve például az étel- és a vízmegsokszorozási csoda is? Hiszen ezen eseményeknél, az Árok-háborúnál, ezer ember lakott jól egy maréknyi étellel, s a Próféta áldott ujjaiból fakadó vízből ötezer ember oltotta szomját. E csodák, hiszen nagy tömeg előtt történtek meg!

A válasz: A végbemenő csodák kétfélék. Egy részük Prófétaságát bizonyítandó mutatkozott meg a tiszteletreméltó Próféta keze által. A *Hanín-i Dzsiz'* csoda kizárólag azért történt, hogy Prófétaságát megerősítse, a hívők hitét megszilárdítsa, a hitetleneket és az ingadozókat a hithez, a képmutatókat az egyenességhez vezesse. Egyszerű és tanult

¹⁴⁶ Ibn Habbán, *Szahíh*, 146437; Abu Yalá, *Musznad*, 5/142; Qadi Iyad, *al-Shifa'* 1/ 305;

Mohammed Próféta (ص) csodái

emberek voltak ennek tanúi, s fontosnak tartották, hogy a lehető legszélesebb körben adjanak hírt erről.

Ami pedig az étel- és a vízmegsokszorozási csodákat illeti, az inkább az isteni kegyeltekné csodái, mint a Prófétáké, egy szükséghelyzetben jelentkező isteni megvendégléssel van dolgunk. Éppen ezért ennek jelentősége a következő (noha egyúttal Prófétaságának bizonyítékai is): Ahogyan Allah egyetlen datolyamagból egy mázsányi datolyát hoz létre, úgy egy éhes és szomjas hadsereg számára egy maréknyi ételből, megnyitván láthatatlan kincsestárát ezer embernek elegendő ételt és italt biztosít. Ezért van tehát az, hogy az étel- és a vízmegsokszorozási csodák nem érik el a *Hanínu l-Dzsiz'* jelentőségét. Ugyanakkor ez előbbi csodák, a maguk összességében éppolyan megbízható módon lett továbbhagyományozva, mint ez utóbbi. Még azt is el kell mondani, hogy a csodálatos víz- és ételszaporításnál nem mindenki láthatta a tömegből magát az eseményt. Legtöbbjük csupán a végeredménnyel szembesülhetett. A pálmafa fájdalmas felnyögését azonban minden jelenlévő hallhatta. Ezért is tudott oly széles körben ennek híre elterjedni.

Továbbá még ez a kérdés is felmerülhet: A tiszteletreméltó Próféta minden egyes megnyilvánulását, szavát, cselekedetét a

legaprólékosabb módon megőrizték és adták tovább a Társak. Akkor hogyan lehetséges az, hogy ilyen hatalmas csodákról mindössze tíz-húsz forrás számol be? S mi az oka annak, hogy az oly prominens személyek, mint a későbbi kalifák, Abu Bakr és Omár sokkal kevesebbéről ad hírt, mint például Anasz, Dzsábir és Abu Hurayra?

A válasz: A kérdés első részét már korábban megválasztuk. Ami pedig második részét illeti: Ahogyan egy orvosságot igénylő ember orvoshoz, egy építkezni akaró építészhez, egy jogi orvoslátot kereső egy muftihoz megy, s arról később beszámolnak, úgy a tudós Társak egy része is késztetést érzett egy ilyesfajta cselekedetre. S minden erejüket és idejüket ennek szánták. Abu Hurayra például egész életét a prófétai hagyományok megtanulásának szentelte. Omár a „nagypolitikával” és a prófétai utódlással foglalkozott. Ezért engedte át teljes bizalommal a közösség tanítását olyan tudósoknak, mint amilyen Anasz, Dzsábir és Abu Hurayra is volt, s ő maga csupán kevés hagyományt adott tovább. Ha tehát egy adott eseményről egy ismert, hűséges, megbízható Társ számol be, akkor annak elegendőnek kell lennie, s további forrásokra nincs szükség ezért. Jelentős eseményekkel kapcsolatban ezért találunk csak néha két, három hírforrást.

Tizenegyedik jelzőfény

A Tizedik Jelzőfény a fákkal kapcsolatos prófétai csodákról számolt be. E Tizenegyedikben élettelen dolgokkal – kövekkel, sziklákkal és hegyekkel – megtörtént csodás eseményekről lesz szó, illetve említünk meg néhány példát ezekből.

Első példa: Qádi Iyád, a neves maghribi tudós számol be *Sifā es-Seríf* művében, támaszkodva a prominens Bokhárira a következőről: Ibn Meszud, a Próféta egyik szolgája ezt mondta: „Amikor Allah küldöttével ettünk, hallottuk, hogy az ételek Allahot magasztalták.”¹⁴⁷

Második példa: Megbízható forrásokra hivatkozva számol be Anasz és Abu Dzarr hagyománya: Anasz, a Próféta egyik szolgálója ezt mondta: „A tiszteletreméltó Prófétával voltunk. Kis köveket vett a kezébe, melyek Allahot kezdték el ott magasztalni. Ezután Abu Bakr kezébe tette azokat, s ott is *teszbí*het mondtak a kövek.”¹⁴⁸ Egy másik forrásban Abu Dzarr el-Ghifári ezt mondta: Ezután Omárhoz kerültek a kövek. S

¹⁴⁷ Bukhari, *Manaqib* 25; Tirmidhi, *Manaqib* 6; *Musnad* i, 460; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 306; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 627; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 97-8, 133.

¹⁴⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 306; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 70; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 627.

nála is tovább folytatódott a kövek *teszbíhje*. Ezután fogta azokat és letette őket a földre. Ott némák maradtak. Ezután felvette őket és Othmán kezébe helyezte. Ismét magasztalni kezdték Allahot a kövek. Majd ezzel fejezi be Anasz és Abu Dzarr: „Aztán a mi kezünkbe kerültek és ott ismét elnémultak.”¹⁴⁹

Harmadik példa: Alira, Dzsábirra és Áisára visszavezetett megbízható közlésből tudjuk, hogy kövek és sziklák üdvözölték Allah küldöttét: „*Békesség veled ó Allah küldötte!*” Egy forrás Alira hivatkozva ezt mondja: „Valahányszor, amikor küldetésének elején a Prófétával Mekka környékét jártuk, nem volt olyan alkalom, hogy a fák és sziklák, melyek mellett elhaladtunk, ne mondták volna: „*Békesség veled ó Allah küldötte!*”¹⁵⁰ Egy másik forrásban Dzsábir számol be erről: Amikor Allah küldötte sziklák és fák mellett elhaladt, azok meghajoltak előtte és így szóltak: „*Békesség veled ó Allah küldötte!*”¹⁵¹ Egy szintén Dzsábirra visszavezetett másik hagyományban Allah küldötte ezt mondta: „*Ismerek egy követ,*

¹⁴⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 306; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* v, 179; vii, 298-9; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 132-3.

¹⁵⁰ Tirmidhi, *Manaqib* 6; Darimi, *Muqaddima* 4; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* viii, 260; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 607; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 628.

¹⁵¹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 307; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 71.

*melynek szokása, hogy köszönt engem.”*¹⁵² Egyes vélemények szerint a Kábában lévő fekete kőről beszélt. Egy másik forrásban Áisa közli a következőket: *„A tiszteletreméltó Próféta ezt mondta: Miután Gábriel átadta nekem az üzenetet megtörtént, hogy nem haladtam el szikla vagy fa mellett, hogy azok nem mondták volna: „Békesség veled ó Allah küldötte!”*¹⁵³

Negyedik példa: Megbízható forrás Ibn Abbászra visszavezetve közli, hogy a tiszteletreméltó Próféta Abbászt és annak négy fiát (Abdullah, Ubeydallah, Fadl, Kusszem) egy *Mulaat* nevű ruhadarabbal befedte, fohászt mondott és így szólt: *„Uram, ez itt az én nagybátyám. Óvd meg őt és fiait a Pokol tüzétől, s védelmezd őket, ahogyan én most e köpennyel védelmezem őket.”* A ház, melyben tartózkodtak, annak ajtóit és falait *Ámin*, *Ámin*-t mondtak, s együtt fohászkodtak a Prófétával.¹⁵⁴

Ötödik példa: Anaszra,¹⁵⁵ Abu Hurayrára,¹⁵⁶ Othmán Dzinnureynre¹⁵⁷ és Sza’íd ibn Zeydre¹⁵⁸ visszavezetve,

¹⁵² Muslim, *Fada’il* 2; Tirmidhi, *Manaqib* 5; *Musnad* v, 89, 95, 105; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 139.

¹⁵³ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 307; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa’* iii, 71; al-Haythami, *Madzma’ al-Zawa’id* viii, 259.

¹⁵⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 608; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 628; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 309; al-Haythami, *Madzma’ al-Zawa’id* ix, 269-70.

¹⁵⁵ Bukhari, *Fada’il al-Ashab* 5, 6, 7; Tirmidhi, *Manaqib* 19, no: 3697; Abu Da’ud, *Sunna* 9 (Bab: *Fi’l-Khulafa’*).

megbízható hagyománykönyveikben Bokhári, Ibn Hibbán, Dávud és Tirmidzi egyhangúan közli: „A tiszteletreméltó Próféta Abu Bakrral, Omár Faruqqal és Othmán Szinnureynnel felment Uhud hegyére. Az alattuk lévő hegy – a tisztelettől vagy az örömtől – megremegett, mire a Próféta így szólt: *„Nyugodj meg ó Uhud! Mert egy Próféta, egyik hűséges társa és két vértanú áll rajtad.”* Ez a hadís egy a rejtettből jövő jóslat, mely szerint Omár Faruq és Othmán Dzinnureyn vértáúkká válnak. E példa kiegészítéseként hagyományozták, hogy a Próféta amikor Mekkát elhagyta és Medinában telepedett le, hitetlen üldözői elől egy Szebir nevű¹⁵⁹ hegyre ment fel. A Szebir hegy azonban így szólt hozzá: „Ó Allah küldötte, menj le rólam kérlek, mivel félek Allah büntetésétől, ha rajtam leled halálodat! S ekkor Híra hegye megszólalt: *„Jöjj hozzám ó Allah küldötte!”*¹⁶⁰ Emiatt van az, hogy azoknak, akiknek érző szívük van, a Szebir-hegyen félelmet, Híra-hegyén pedig biztonságot éreznek.

¹⁵⁶ Muslim, *Fada'il al-Sahaba* 6 no: 2417; Tirmidhi, *Manaqib* 19

¹⁵⁷ Timridzi, *Manaqib*, 19.

¹⁵⁸ Timridzi, *Manaqib*, 19; Hákim, *Musztadrak*, 3/450.

¹⁵⁹ Khafádzsi, 3/75.

¹⁶⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* 1/308; Qurtubi, *al-Dzsámi' li-Ahkám al-Qurán*, 1/466; Szuhaylí, 1/400; Halebi, *asz-Szírat al-Halebiyya*, 1/381.

E példából kiviláglik, hogy e két hatalmas hegy is Allah szolgája és hódolója, melyek Őt magasztalják, s Neki vetik alá magukat. Ismerik Allah küldöttét, szeretik őt és nem nélkülözi az értelmet és hasznát a létük.

Hatodik példa: Abdullah ibn Omarra¹⁶¹ visszavezetett megbízható forrás közli, hogy ezt mondta: „Miközben a tiszteletreméltó Próféta a szószékről beszédet tartott, a következő áyat recitálta (39:67): „Nem mérték fel Allahot igaz mértéke szerint. Márpedig a föld csupán egy maréknyi lesz a Feltámadás Napján, az egeket pedig összegöngyölíti, és a jobbájában fogja tartani.” És ezt mondta: „S a Mindenható kinyilvánítja Önmaga hatalmát és ezt mondja: ‘Én vagyok a mindenható, a mindenütt jelenlévő, a magasztos és a fenséges.’” Amikor a beszédében ideért a szószék megremegett, s oly erősen rázkódott, hogy azt hittük a Próféta le fog esni onnan.”¹⁶²

¹⁶¹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 308; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 75.

¹⁶² Muslim, *Szifat al-Qiyama* 19-26; *Musnad* ii, 88; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 252; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 308; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 75; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 630; Ibn Hibban, *Sahih* ix, 214.

Hetedik példa: Ibn Abbászra,¹⁶³ a közösség tanítójára és a Korán szóvivőjére, valamint Ibn Meszudra,¹⁶⁴ a Próféta egyik szolgálójára, a Társak egyik nagy tudósára visszavezetett megbízható forrás közli, hogy ezt mondták: „Mekka elfoglalásának napján a Kábában és környékén háromszázhatvan bálvány volt, melyeket ólommal erősítettek a sziklákhoz. A tiszteletreméltó Próféta botjával minden egyikre külön-külön rámutatott és így szólt: *„Eljött az Igazság és elpusztult a hamisság. Mert a hamisságnak bizony pusztulnia kell.”* (17:81) S amint rámutatott egyre, az rögtön le is zuhant a földre. Mindegyik az arcára esett, s szétporladtak földet érve.”¹⁶⁵

Nyolcadik példa: A híres szerzetesnek, Bahirának jól ismert története. Még küldetése előtt történt, hogy a Próféta nagybátyjával és még néhány más qurays törzsbeli kereskedővel úton volt Damaszkusz felé. Amikor a szerzetes kolostorának közelébe értek, tábort ütöttek. A remete Bahira, aki kerülte az emberekkel való kapcsolatot kijött hozzájuk.

¹⁶³ Muslim, *Jihad* 87 no: 1781; Tibráni, *al-Mu'dzsam al-kabír*, 10/279; *al-Mu'dzsam asz-Szaghír*, 2/272.

¹⁶⁴ Bukhari, *Maghazi* 48; *Mazalim* 32; *Tafsir al-Qur'an* 12; Tirmidhi, *Tafsir al-Qur'an* 18 (Bab: Sura Bani Isra'il); Ibn Hibban, *Sahih* no: 1702.

¹⁶⁵ al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id wa'l-Manba' al-Fawa'id* vi, 176

Ugyanis meglátta a karavánban Mohamed Prófétát is. Ezt mondta az utazóknak: „A teremtés e kiválósága Próféta lesz majd.” A quraysiták megkérdezték tőle: „Honnan tudod ezt?” A tiszteletreméltó szerzetes ezt mondta nekik: „Amikor idefelé jöttetek egy kis felhőt láttam meg felettetek. Amikor tábornokot ültetettetek e felhőcske Mohamedet követte, hogy árnyékot adhasson neki. Ezen kívül még ezt is láttam: A sziklák és a fák szolgálókként hajoltak meg előtte. S ezt csak egy Próféta előtt teszik meg.”¹⁶⁶

A fenti nyolc példát további nyolcvannal kiegészíthetnénk még. Ha azokat mind összerakjuk, akkor egy elszakíthatatlan köteléket alkotnak. S aki e kötelékbe kapaszkodik, azt semmiféle kétely meg nem tántoríthatja többé. E fajta csodákat – amikor az élettelen dolgok szólnak a Prófétához igazolva az ő küldetését – ha összességükben nézzük, akkor egy általánosan elfogadott megbízható hagyománnyal van dolgunk. Az egész bizonyító ereje által minden egyes példa egy kiegészítő erőt nyer, mely erősebb a saját erejénél.

¹⁶⁶ Qadi Iyad, *al-Shifa' i*, 308; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa' i*, 631; Tirmidhi, *Manaqib 3 (Bab: Madzsa' fi Badi' al-Nubuwwa)*; al-Mubarakfuri, *Tuhfat al-Ahwazi* no: 3699; al-Hakim, *al-Mustadrak ii*, 615; Ibn Hisham, *Sirat al-Nabi* 115.

Ha egy gyenge oszlopot további oszlopok mellé álltunk szorosan, akkor jelentésen megnő a szilárdsága. S egy gyenge ember ha belép a hadseregbe, olyan ereje lesz, mellyel ezer másikkal szembeszállhat.

Tizenkettedik jelzőfény

A következő három példa kapcsolódik még az előzőekhez, jelentőségük miatt azonban külön kell kezelnünk őket.

Első példa: „Amikor dobtál, nem te dobtál, hanem Allah dobott.”
(8:17)

E félreérthetetlen közlés, az összes hadístudós és Korán-tudós egyöntetű véleménye szerint a következőre vonatkozik: A tiszteletreméltó Próféta a hitetlen ellenséges csapattal való megütközés előtt egy maréknyi követ vett fel a földről, s feléjük hajította e szavakkal: „*Torzuljon el az arcuk!*” S amint e szavak elhangzottak, s minden egyes ellenséges harcos fülébe bejutottak, egyidejűleg por és kavics is bejutott a szemükbe. Ez annyira megzavarta őket, hogy a támadásból menekülésre fogták.¹⁶⁷

¹⁶⁷ al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* vi, 84.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Abu Muszlim imám a huneyni csatával kapcsolatban hagyományozta: Ahogyan a bedri csatában, úgy Huneynél is, miközben a hitetlen ellenséges csapatok rohamra indultak, a Próféta fogott egy marék földet s felējük hajította e szavakkal: *„Torzuljon el az arcuk!”* S amint e szavak elhangzottak, s minden egyes ellenséges harcos fülébe bejutottak, egyidejűleg por és kavics is bejutott a szemükbe. Ez annyira megzavarta őket, hogy a támadásból menekülésre fogták.¹⁶⁸

A bedri és huneyni csodás eseményeket nem lehet a szokásos ok okozattal, emberi képességgel megmagyarázni. Éppen ezért mondja a kinyilatkoztatásában is csodálatos Korán: *„Amikor dobtál, nem te dobtál, hanem Allah dobott.”* (8:17) Ezen események tehát nem az embertől vannak, hanem természetfeletti módon, Allah akaratából és hatalmából történtek meg.

Második példa: Megbízható hagyományokban, mindenekelőtt Muszlimében és Bokháriében olvashatjuk: Khaybar ostrománál egy zsidó nő kecskét sütött nyáron, s egy különösen erős méreggel itatta azt át. Ezután pedig elküldte azt a tiszteletreméltó Prófétának. Mielőtt a Társak nekiálltak volna enni a Próféta hirtelen felkiáltott: *„Ne nyúljatok hozzá!”*

¹⁶⁸ Muslim, *Dzsihad* 76, 81 (*Bab: Shahat al-Vdzsuh*); *Muzsnad* v, 286.

Most közölte velem, hogy meg van mérgezve.” Mindenki azonnal vissza is vonta a kezét az ételtől. Bisr ibn Berra azonban mér evett belőle egy falatot, mely elég volt ahhoz, hogy végezzen vele. A Próféta ezután odavitette maga elé a zsidó nőt, kinek Zeyneb volt a neve. Mikor kérdőre vonta őt tettéért, ezt felelte: „Ha valóban Próféta vagy, akkor nem árthatok neked. Ha azonban egy földi uralkodó, akkor az embereket meg akartam szabadítani tőled.”¹⁶⁹ Egyes beszámolók szerint nem lett halálra ítélve, míg mások szerint igen. Az írástudók úgy vélik, hogy nem a Próféta maga nem ölette meg, azonban átadta őt a megmérgezett Bisr családjának, akik viszont végeztek vele.¹⁷⁰ E csodás eseménynek azonban van egy sajátossága, melynek két-három aspektusát meg kell említenünk:

Első: Létezik egy olyan beszámoló, mely szerint a kecskének a figyelmeztető szavait néhány jelenlévő Társ is hallotta.¹⁷¹

¹⁶⁹ Abu Hurayrára hivatkozva: Bukhari, *Tibb* 55; *Dzsizya* 7; *Maghazi* 41; Abu Da’ud, *Diyat* 6/4509, 4511, 1512; Darimi, *Muqaddima* 11; *Musnad* ii, 451. Anasra hivatkozva: Muslim, no: 2992; Bukhari, *al-Hiba* 28; Abu Da’ud, *Diyat*, 6/4508. Dzsabir b. ‘Abd Allahra hivatkozva: Darimi, *Muqaddima* 11; Abu Da’ud, *Diyat* 6 /4510.

¹⁷⁰ al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 219; iv, 109; Bayhaqi, *Dala’il al-Nubuwwa* vi, 256, 264; Ibn al-Qayyim, *Zad al-Ma’ad* iii, 336.

¹⁷¹ al-Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* no: 5931; Abu Da’ud, *Diyat* 6; Darimi, *Muqaddima* 11; al-Dzsizri, *Dzsámi’ al-Usul* No: 8888; al-Haythami, *Madzma’ al-Zawa’id* viii, 295-6.

Második: Létezik egy másik hagyomány is, mely szerint a tiszteletreméltó Próféta a figyelmeztető szavak után ezt mondta a Társaknak: „Mondjátok, hogy Allah nevével (Biszmilláh) és egyetek! A méreg hatástalan lesz.”¹⁷² E hagyományt nem tartotta eléggé bizonyosnak Ibn Hadzsar al-Aszkaláni, ugyanakkor sok tudós elfogadta hitelességét.

Harmadik: Az alattomos zsidók végezni akartak a Prófétával és közeli Társaival, azonban üzenet érkezett a láthatatlanból, s a Próféta figyelmeztető szavai igaznak bizonyultak. A merényletre fény derült és megghiúsította azt. S amikor a Próféta, akitől a Társak sohasem hallottak valótlan állítani, azt mondta, hogy: „ez a kecske azt mondja...” oly bizonyosan hittek neki, mintha saját maguk is hallották volna a kecske szavait.

Harmadik példa: Három esemény, melynek mindegyik egy prófétai csoda, s melyek a Mózes által is bemutatott csodákra emlékeztetnek, nevezetesen a fehér kézre, és a botra.

Első: Abu Szaida l-Khudrira hivatkozva közli Ahmad ibn Hanbal imám források pontos megadásával: „A tiszteletreméltó Próféta egy sötét, viharos éjszakán egy botot adott Qatada ibn Numan kezébe e szavakkal: 'Lámpásként,

¹⁷² Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 317-9; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 645.

minden irányba, tíz méteres körzetet megvilágít neked. Amikor hazaérsz egy sötét árny-lényt fogsz megpillantani. Az ördög lesz az. Vesd ki őt a házadból, s üzd el!” Qatada fogta a botot, mely fényt adott neki. Hazaérve otthonába meglátta a sötét lényt, s elűzte azt.¹⁷³

Második: A hitetlenekkel vívott badri ütközet alatt Ukkassa ibn Mihszan al-Aszadi kardja kettétörött. Allah küldötte kard helyett egy erős botot adott neki, hogy azzal harcoljon tovább. A botból hirtelen egy hosszú, ezüstösen ragyogó kard lett, s azzal folytatta a harcot. Későbbi csatákban is küzdött vele, egészen a Yamáma-csatáig, ahol mártírhálált halt. Ez az esemény bizonyosan megtörtént, mivel Ukkassa egész életében büszkén viselte e kardot, melynek a *Megsegítő* nevet adta. Az ő büszkesége, s kardja két megbízható tanúja a fenti csodás eseménynek.¹⁷⁴

¹⁷³ *Musnad* iii, 65; *al-Sa’ati, al-Fath al-Rabbani* xx, 66-7; al-Haythami, *Mdzsma’ al-Zawa’id* ii, 166-7; al-Hindi, *Kanz al-‘Ummal* xii, 376; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 3323; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 671; al-‘Asqalani, *al-Isaba* no: 7076

¹⁷⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 333; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 671; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa’* iii, 156; Ibn Hisham, *Sirat al-Nabi* i, 637; Ibn al-Qayyim, *Zad al-Ma’ad* iii, 186.

Harmadik: Pontos forrásmegjelölés mellett, idejének egyik legnagyobb tudósa, Ibn Abdu l-Barr¹⁷⁵ a következőről számol be: „Az uhudi ütközet során történt, hogy a tiszteletreméltó Próféta egyik unokaöccsének, Abdullah ibn Dzsahsnak eltörött a kardja. A Próféta egy botot adott át neki, mely karddá lett a kezében. E csodálatos módon létrejött kard a későbbiek során is megőrizte csodás mivoltát. A híres Ibn Szeyyid an-Nász beszámol arról, hogy Abdullah valamikor kettőszáz líráért eladta e kardot Bughay ibn Turkinak.

Mind a kettő kard csodálatossága felér Mózes botjának csodájával. Mózes halála után azonban a botja elveszítette csodálatos mivoltát. Amazok azonban megőrizték azt.

Tizenharmadik jelzőfény

Mohamed Próféta csodáinak másik csoportját alkotják – szintén hiteles források által megerősítve és általánosan elfogadott hagyományozással – azok, mely arról szólnak, hogy sok beteg és sebesült gyógyult meg az ő áldott leheletétől. Oly számosak voltak ezek, hogy széles körben elterjedt ezeknek a híre. Egy részüknek nagy számú közlője van. Másik részük,

¹⁷⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 333; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 157; Ibn Sayyid al-Nas, *'Uyun al-Athar* ii, 20; al-'Asqalani, *al-Isaba* no: 4583.

melyek kevés tanúval rendelkeznek, szigorú kritériumok alapján nagy tudósok vizsgálták meg hitelességüket. Bőségükből csupán néhány példát említünk meg:

Első példa: A nagy maghrebi tudós, Qádi Iyád az *Áldott Gyógyulás* művében,¹⁷⁶ prominens közlőkre hivatkozva és sokféle forrást megadva számol be Sza'd ibn Abi Waqqász prófétai hagyományáról, aki a Próféta egyik szolgálója, s egyben híres parancsnoka, Omár kalifa idején pedig Perzsiát meghódító arab seregek fővezére volt. Ezt mondta:

„Az uhudi csatában a tiszteletreméltó Próféta mellett harcoltam. Azon a napon annyi nyilat lőtt ki, hogy az íja eltörött. Ezután átadta nekem a nyílveesszőit és felszólított, hogy folytassam. Azonban olyan nyílveesszők voltak, melyek végéről hiányzott a repülésük ívét szabályozó toll. Amikor kilőttem azokat, mégis oly szépen repültek, mintha mégis lettek volna tollaik, s sok hitetlennek kilyukasztották a bőrét. Időközben Qatáda ibn Nu'mán egyik szemébe a hitetlenek is beletaláltak. A szemgolyója kiugrott a gödréből és ott lógott az arcán. A tiszteletreméltó Próféta áldott, gyógyító kezeibe vette a szemgolyót, visszatette a helyére, s oly ép volt ezután, mintha

¹⁷⁶ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 322; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 651; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* vi, 113; Muslim, *Fada'il al-Sahaba* 42 no: 2412; Ibn Hibban, *Sahih* ix, 65.

semmi sem történt volna vele.” Ez az esemény olyannyira ismertté vált, hogy Qatáda egyik fia, amikor Omar ibn Abdulazízt felkereste így mutatkozott be neki: „ Annak az igazhitűnek vagyok a fia, kinek kilőtt szemét a tiszteletreméltó Próféta a gödrébe visszahelyezte, ahol azonnal visszanyerte a látását.”¹⁷⁷ Mindezt vers formájába szedve adta elő Omárnak.

Szintén megbízható hagyományban maradt fenn: „A híres Abu Qatádát a Yaum al-Sziqarad csatában az arcán nyíl találta el. A tiszteletreméltó Próféta áldott kezével végigsimított rajta. Abu Qatáda ezt mondta: ‘Soha és semmikor nem szenvedtem fájdalomtól vagy gyulladástól.’”¹⁷⁸

Második példa: Megbízható hagyománygyűjtemények – mindenekelőtt Muszlimé és Bokhárié – számolnak be a következőről: A khaybari csatában Ali Khaydarit nevezte ki a Próféta zászlóvivőül. Ali szemei azonban begyulladtak, s nagy fájdalmat okoztak neki. Amikor azonban a Próféta a nyálával – mintegy gyógyírként – bekente Ali szemét, annak szemei ismét egészségesek lettek, s a gyulladásból semmi sem maradt

¹⁷⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 322; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* vi, 113; al-Hindi, *Kanz al-'Ummal* xii, 377; Ibn al-Qayyim, *Zad al-Ma'ad* (Tahqiq: Arnavudi) iii, 186-7; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 295.

¹⁷⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 322; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 113; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 653.

vissza.¹⁷⁹ A következő nap a khaybari erőd igen nehéz vaskapuját szakította ki, s azt pajzsként maga előtt tartva hódította meg Khaybart. Ugyanezen a napon Szalama Ibn Aqwa-t egy kard súlyosan megsebesítette. A tiszteletreméltó Próféta ráfűjt, s az azon nyomban behegedt.¹⁸⁰

Harmadik példa: Othmán ibn Huneyf közlésére hivatkozva jegyezték le a történettudósok, közöttük Niszái: Othmán a következőket mondta: Egyszer egy vak ember kereste fel a tiszteletreméltó Prófétát és ezt mondta neki: „Imádkozzál kérlek azért, hogy szemeim ismét kinyílhassanak.” Ezeket mondta neki a Próféta: *„Menj, végezd el a rituális mosakodást, kettő reka imát és így fohászkodjál ezután: Uram! Kérlek Téged, s Küldöttedért kérem a Te irgalmadat, hogy távolítsad el szemeim elől a fátylat! Uram! Legyen ő a te szószólód!”* Miután mindezt megtette és visszajött hozzánk, tanúi lehettünk annak, hogy visszanyerte a látását.¹⁸¹

Negyedik példa: Ibn Waháb, aki nagy tanító volt, közli a következőket: A badri csata tizennégy mártírja közül az egyik, Mu’awwisz ibn Afra, Abu Dzsehillel viaskodott. A nyomorult

¹⁷⁹ Bukhari, *Dzsihad* 102, 144; *Maghazi* 38; *Fada'il al-Sahaba* 32, 34; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 38.

¹⁸⁰ Bukhari, *Maghazi* 38; Abu Da'ud, *Tibb* 19; *al-Sa'ati*, al-Fath al-Rabbani *Sharh al-Musnad* xxii, 259.

¹⁸¹ Tirmidhi, *Da'wat* 119 no: 3578; al-Hakim, *al-Mustadrak* i, 526; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi, 166; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 322.

Abu Dzsehil ennek során ezen isteni kegyeltnek egyszer csak levágta a kezét. Az azonban fogta azt, s odavitte a Prófétához. Ő pedig visszahelyezte azt, nyálával bekente, s azon nyomban begyógyult a keze. Amaz pedig visszatért a csatába, s addig harcolt, amíg el nem esett a küzdelemben.¹⁸²

Hasonlóról számol be Dzsélil ibn Wahab is: Ugyanebben a csatában Hubeyb ibn Yeszaf vállát igen súlyosan megsebesítette egy kardcsapás. Szörnyű seb tátongott ott. A tiszteletreméltó Próféta azonban összehúzta a sebet, rálehel, s az azon nyomban begyógyult.¹⁸³

Noha mindkét csodás eseménynek csupán egy-egy hírközlője van, mivel oly tekintély hagyományozta tovább, mint Dzsélil Ibn Wahab, s mivel az önmagában is csodás bedri csatában történtek meg, s mivel még számos ehhez hasonló csodáról tudunk, teljes bizonyossággal kijelenthetjük, hogy e kettő esemény valóban megtörtént.

Mert valóban, mintegy ezer ilyen példát felsorolhatnánk még, melyben a tiszteletreméltó Próféta áldott keze gyógyulást hozott a sebesültnek.

¹⁸² Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 324; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 656; Ibn Sayyid al-Nas, *'Uyun al-Athar* i, 261.

¹⁸³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 324; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 656; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 164; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi, 134.

Aranyba és gyémántba kellene foglalni az alábbiakat

Mert valóban úgy volt, ahogyan fentebb már említettük: Áldott kezében még a kavicsok is magasztalják és dicsőítik az Urat. E misztérium szerint „*S nem te hajítottál, amikor hajítottál*” a föld pora és kavicsok, lövedékek és gránátok gyanánt csaptak le az ellenségre, s üzték el őket.

A Korán rögzítette: „*S amikor a Hold meghasadt...*” áldott ujjával kettéhasította Holdat; és ugyanezen kéz ujjából víz fakadt, mellyel egy egész hadsereg oltotta szomját; s ugyanezen kéz adott gyógyulást a betegeknek és a sebesülteknek. Mindez megmutatja, hogy ezen áldott kéz mennyire az isteni hatalom egyik nagy csodája. Barátai között e kéz felülete az isteni megemlékezés háza lesz, melyben kis kövek magasztalják és dicsőítik az Urat. Ellenségei számára azonban egy hajítógép e kéz, melyből a föld és a kövek bombákként és lövedékeként repülnek ki. A betegek és sebesültek számára a gyógyulás szanatóriuma, melyben minden fájdalom elmúlik, amint azzal kapcsolatba kerül. Fenségesen megemelkedve meghasítja a Holdat és két ívet formál belőle. A paradicsomi *Kauthar*-forrásokhoz hasonlatosan fakadnak belőle források. S mivel e személyiségnek a keze az, mely ily csodáknak a forrása és megjelenési helye, nem-e világosabb a Napnál is, hogy egy ilyen személyiség keze kapta meg a szövetség ígérését?

Kérdés: A következőt hallani: Gyakran mondod, hogy sok mindent általánosan elfogadva hagyományoztak tovább. Ugyanakkor sok dologról csak most hallunk először. Hogyan lehet ennyire nem ismert az, ami általánosan elfogadva lett továbbhagyományozva?

A válasz: Sok olyan dolog van, mely a Törvény ismerői között jól ismert és magától értetődő. S sok olyan dolog van a hagyomány tudósai között is, melyek általánosan ismertek, ugyanakkor más körök számára ismeretlenek. Minden egyes tudomány területén vannak hozzáértők, s vannak olyan tények és nézetek, melyeket e tudományágak szerint értelmeznek. Ami pedig az általánosságot illeti, azok vagy az adott szakterület tekintélyeire támaszkodnak, vagy saját megfigyeléseket végeznek és tapasztalatokat szereznek. A felsorolt, általánosan elfogadva továbbhagyományozott közlések, legyenek akár szó szerint, akár értelem szerint megemlítve, bizonyosnak tekintendők mind hagyomány-, mind a teológia-, mind más tudományágak tudósai részéről, s ekképpen is viszonyulnak hozzájuk. Ha egyszerű emberek részéről elhalványul az érdeklődés e dolgok iránt, ha közömbösségük miatt nem látják meg ezeket, akkor ők hibásak e helyzetért.

Ötödik példa: Baghawi imám közli és erősíti meg a következőt: Az Árok-háború idején történt, hogy Ali ibn al-Hakemnek egy hitetlen eltörte a lábát. A tiszteletreméltó Próféta kezét amint rátette, a törés azonnal begyógyult. Ali ibn al-Hakamnak még a lóról sem kellett leszállnia.¹⁸⁴

Hatodik példa: A hagyománykutató Beyhaqi imám közli: Ali imám súlyosan megbetegedett. Fájdalmak és nyögések közepette fohászkodott önmagáért. Egyszer csak megjelent nála a Próféta és így fohászkodott: „*Uram, gyógyítsd meg őt!*” S közben megérintette őt a lábánál, felszólította őt, hogy álljon fel, s az rögtön meg is gyógyult. Ali imám ezt mondta később: „Ez a betegség soha többé nem tért vissza hozzám.”¹⁸⁵

Hetedik példa: Surahbil al-Dzsufi híres története: Egy fekély volt a kezén, mely megakadályozta őt abban, hogy a kantárt vagy a kardot megragadhassa. Allah küldötte kezével

¹⁸⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 324; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 656; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 118; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* iv, 134.

¹⁸⁵ Tirmidhi, *Da'wat* 1121; *Musnad* i, 83, 107, 128; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 323; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 656; Ibn Hibban, *Sahih* ix, 47; al-Mubarakfuri, *Tuhfat al-Ahwazi* 3635.

végigsimított rajta, megdörzsölte és a fekély nyomtalanul eltűnt róla.¹⁸⁶

Nyolcadik példa: Hat gyermeknek, külön-külön nyilvánult meg a Próféta egy-egy csodája.

Első: Ibn Abu Shayba (egy kiemelkedő hadístudós) közli: Egyszer egy asszony odavitte a gyermekét a tiszteletreméltó Prófétához. Gyermeké szellemileg visszamaradott volt, s beszélni sem tudott. A Próféta merített egy kevés vizet, mellyel kiöblítette a száját és megmosta a kezét. Ezután átnyújtotta e vizet az asszonynak e szavakkal: „Adj ebből inni a gyermekednek!” Miután a gyermek megitta azt, minden baj és betegség eltávozott róla. Sőt, oly értelemmel és érettséggel lett megáldva, mellyel sok társa fölé emelkedett.¹⁸⁷

Második: Megbízható források alapján Ibn Abbász a következőket mondta: A tiszteletreméltó Prófétához egyszer egy szellemileg visszamaradt gyermeket vittek. Áldott kezét ráhelyezte a gyermek mellkasára, mire az öklendezni kezdett.

¹⁸⁶ al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* viii, 298; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 324; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 657.

¹⁸⁷ Ibn Madzsa, *Tibb* 40 no: 3532; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 324; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 657.

Egy uborkához hasonlatos, fekete színű dolog jött fel belőle, s a gyermek azonnal meggyógyult.¹⁸⁸

Harmadik: Megbízható források alapján Beyhaqi imám és Neszái a következőket mondta: Egy Mohamed ibn Khatib nevű gyermek egy forrásban lévő vízzel teli edényt rántott magára, s egész karját leforrázta. A tiszteletreméltó Próféta nyálával bedörzsölte a sérült felületet, s az azonnal meggyógyult.¹⁸⁹

Negyedik: Egyszer egy már nagyobb gyermek, mely néma maradt odament a tiszteletreméltó Prófétához, aki megkérdezte tőle: „Tudod-e, hogy ki vagyok?” A néma gyermek, mely még soha meg nem szólalt, ezt felelte: „Te Allah küldötte vagy” és attól fogva már tudott beszélni.¹⁹⁰

Ötödik: Dzsela'leddín Szuyúti, aki a megvilágosodottak világában gyakran találkozott a tiszteletreméltó Prófétával, idézi és megerősíti a következő igaz voltát: egy később híressé vált igazhívót, Mubárek al-Yamámat születése után rögtön a

¹⁸⁸ Darimi, *Muqaddima* 4; *Musnad* iv, 172; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 324; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 657; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 2; Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* iii, 188.

¹⁸⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 324; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 657; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 121; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 415; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* i, 295; al-Hakim, *al-Mustadrak* iv, 62-3.

¹⁹⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 319; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 105; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iv, 158-9.

Prófétához vittek. A tiszteletreméltó Próféta amikor fölémhajolt, a csecsemő elkezdett beszélni: „Tanúsítom, hogy te valóban Allah küldötte vagy.” Erre a Próféta így szólt: „Allah áldjon meg téged!” Ezt követően a csecsemő legközelebb már csak akkor szólalt meg, amikor abba a korba ért, amikor a gyermekek elkezdenek beszélni. Mivel ily nagy csoda történt vele, felnőttkorában is az Áldott Yamáma néven szólították őt.¹⁹¹

Hatodik: Egyszer egy rossz gyerek megzavarta a Próféta imáját azáltal, hogy elhaladt előtte imavégzése közben. Allah küldötte ezt mondta: „Allah, rövidítsd meg a lépéseit!” Ezután a gyermek, rosszaságáért való büntetésképpen nem tudott továbbmenni.¹⁹²

Hetedik: Egyszer egy szertelen, gyermeki gondolkodású nő a Prófétát étkezés közben megpillantva egy harapást kért abból, amit éppen fogyasztott. Kapott is belőle, ő azonban szégyentelenül ezt mondta: „Abból kérek, ami a szádban van.”

¹⁹¹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 319; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 105; Suyuti, *Kanz al-'Ummal* iv, 379; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iv, 159.

¹⁹² Dávud, *Szalát*, 109; Hanbal, *Musznad*, 4/64, 5/376; Bokhári, *Tárikh al-kabír*, 8/365; Ibn Abi Shayba, *Muszannaf*, 1/254; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 328; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 137; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 663.

Mikor azt is megkapta és megette, Medina legilledelemesebb asszonya lett.¹⁹³

E fenti példákhoz további nem csupán nyolcvanat, hanem nyolcszázat felsorolhatnánk még. A legtöbbről a Próféta cselekedeteit, életét, tanítását megőrző hagyománykönyvek számolnak be nekünk. A tiszteletreméltó Próféta keze a gyógyító Lokmán kezéhez hasonlít, nyála a Éliásnak az életvizet tartalmazó kútjához, s lehelletének segítő, gyógyító ereje olyan volt, mint Jézusé. Természetes tehát, hogy az oly sok bajtól és fájdalomtól sújtott emberiség, a testileg, szellemileg, lelkileg beteg felnőttek és gyermekek tömegesen keresték fel őt, s gyógyulva tértek vissza otthonaikba. Maga a Társak második nemzedékének nagy gyógyítója, Abu Abdurrahman al-Yamani is, akit Tavusznak is neveztek, s aki még számos prominens Társat ismert, a mekkai zarándoklatot negyvenszer elvégezte, s negyven éven keresztül még az érvényes esti rituális mosakodással végezte el a hajnali imát, a Tábiín generációjához tartozó e híres igazhitű is megerősíti és tanúsítja: „Akárhány, s akármilyen súlyosan megzavarodott ember kereste is fel a Prófétát, amint a tiszteletreméltó Küldött

¹⁹³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 325; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 657; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* viii, 312.

mellkasukra helyezte a kezét mind véglegesen elnyerték gyógyulásukat és senkit sem hagyott betegen elmenni.”¹⁹⁴

Ha tehát egy ilyen nagytekintélyű imám is, akit Korának Üdvössége (*Aszr-i Sza’adet*) névvel emlegettek, ily bizonyossággal és részletekkel beszél ezen eseményekről, nem lehetett egyetlen olyan beteg sem, aki ne nyert volna gyógyulást általa. S mivel gyógyulást nyertek, bizonyos, hogy ezrek keresték fel őt bajaikkal.

Tizennegyedik jelzőfény

A tiszteletreméltó Prófétéhez kötődő csodák közül egészen sajátos jelentőséggel bírnak azok, melyek az imáihoz kapcsolódnak. Ezek mindegyikét általánosan elfogadott és igazolt hagyományokban jegyezték le pontos forrásmegjelölésekkel. Oly sok példa van ezekre, s oly részletesen lettek ezek elmondva, hogy szinte számon sem lehet tartani őket. Számos közülük oly széles körben vált ismertté, hogy azok megbízhatóságához sem férhet semmiféle kétség. Egy részükről oly prominens imámok számoltak be, hogy ezek bizonyossága is megkérdőjelezhetetlen. Az oly sok példa közül, a többbit képviselve, néhány ilyet fogunk

¹⁹⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 335; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 676.

ismertetni a következőkben. E csodák egy-egy csoportjából emelünk ki példákat.

Első példa: A tiszteletreméltó Próféta imái mindig azonnal meghallgattatásra leltek, amikor esőért fohászkodott, s erre gyakran is került sor. Általánosan elfogadott hagyományok adnak hírt erről, s oly neves hadíszgyűjteményekben maradtak fenn, mint amilyen Muszlimé és Bolhárié. Néha áldott kezeit emelte az égbe a szószéken imára, s még mielőtt leengedte volna el is eredt az eső. Miként fentebb már említettük, a kivonuló sereget időnként egy-két felhő kísérte, s esőt bocsjtott le rájuk, valahányszor szükség volt rá. Sőt, még Prófétasága előtt, gyermekkkorában megtörtént, hogy nagyapja, Abdul-Muttalib kifejezetten az esőért vette magához az ima idején. S a kis Mohamed miatt eredt el az eső. Ezen eseményt Abdul-Muttalib egyik verse meg is örökítette. S Mohamed Próféta halála után mondta Omár kalifa Abbászra hivatkozva: „Uram! Ez annak a nagybátyja, aki iránt Te kegyesnek mutatkoztál. A nevének tiszteletére kérlek bocsáss le ránk esőt!” S azon nyomban meg is eredt az eső.¹⁹⁵

Bokhári és Muszlim lejegyezte: Egyszer, amikor szükségessé vált az esőért való ima, a tiszteletreméltó Próféta fohászkodva

¹⁹⁵ Bukhari, *Isztiszaqa' 3*; *Fada'il Aszhab al-Nabi 11*.

felemelte áldott kezeit. Oly erős esőzés vette kezdetét, hogy már azért kérlelték, hogy imájával állítsa meg az égi zuhatagot. S amikor ismét imára emelte kezeit, azonnal el is állt az eső.¹⁹⁶

Második példa: Olyannyira ismertté vált e történet, hogy hitelessége általánosan elfogadott: A tiszteletreméltó Próféta egyszer, amikor a Társak létszáma még a negyvenet sem lépte túl, s titokban kellett imádkozniuk, e szavakkal fohászkodott: „Uram! Kérlek erősítsd meg az iszlám ügyét Omár ibn Khattábbal vagy Amr ibn Hisámmal!” Egy-két napra rá Omár ibn Khattáb felvette az iszlámot, s hirdetni kezdte azt. A tiszteletreméltó Faruq nevet kapta később („Aki képes megkülönböztetni az igazságot a hamisságtól”).¹⁹⁷

Harmadik példa: A Próféta sok, különösen érdemes Társa részére mondott gyakran fohászt. Minden egyes fohásza oly módon meghallgatára lelt, hogy minden egyik egy csodás eseményként lett számontartva. Bokhári és Muszlim például lejegyezte, hogy Ibn Abbászért ekképpen imádkozott: „Uram,

¹⁹⁶ Bukhari, *Isztiszaqá'* 19; Ibn Madzsa, *Iqama* 154; Muszlim, *Szalat al-Istiszaqá'* 8 no: 897; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 91-2; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 327.

¹⁹⁷ Tirmidhi, *Manaqib* 18 no: 1683; al-Albani, *Mishkat al-Maszabih* no: 6036; al-Mubarakfuri, *Tuhfat al-Ahwazi* no: 3766; Ibn Asir al-Dzsizri, *Dzsami' al-Uszul* no: 7428; Ibn Hibban, *Szahih* ix, 17; al-Hakim, *al-Musztadrak* ii, 465; iii, 83, 502; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 327; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 215.

*ajándékozd meg őt a Vallás Törvényének ismeretével és értelmezésének tudásával!”*¹⁹⁸ S valóban, Ibn Abbász, mint a „Korán szóvivője” és a muszlimok közösségének tanítója vált híressé. Fiatal kora ellenére Omár kalifa a prominens Társak összejeveteleire is meghívta.¹⁹⁹

Továbbá, megbízható hagyománygyűjtemények adnak hírt arról, hogy egyszer Anasz édesanyja kérte erre a Prófétát: „Kérlek fohászkodjál Anaszért, aki a te szolgálód, a gyermekeiért, s vagyonáért!” Ő e szavakkal fohászkodott: „Uram! Ajándékozd meg őt bőséggel vagyonában és utódaiban, s mindabban, amit adtál neki.”

Anasz öreg napjaiban később ezt mondta: „Saját kezemmel temettem el idáig száz gyermekemet. S vagyonomban sem volt senki, aki annyira boldogabb lett volna nálam. Láthatjátok saját

¹⁹⁸ Bukhari, *Vudu’* 10; *’Ilm* 17; *Fada’il al-Ashab* 24; Muslim, *Fada’il al-Sahaba* 138; Ibn Hibban, *Sahih* ix, 98; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 327; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 661; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa’* iii, 130; Ibn al-Asir, *Jami’ al-Usul* ix, 63; *Musnad* i, 264, 314, 328, 330; al-Hakim, *al-Mustadrak* iv, 534.

¹⁹⁹ *Musnad* i, 338; Ahmad b. Hanbal, *Fada’il al-Sahaba* no: 1871; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 535; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 661.

szemetekkel is gazdagságomat. Mindez Allah küldötte fohászának áldása miatt van.”²⁰⁰

Továbbá még Abdurrahman ibn Auffal (egyike azon tíznek, kiknek meg lett ígérve az üdvözülés) kapcsolatban is megemlítik a hadístudósok – különösen imám Beyhaqi – hogy a Próféta az ő vagyonosodásáért is fohászkozott. E fohász áldásának folyamányaként olyannyira meggazdagodott, hogy egyszer hétszáz teverakománynyit tudott adakozni Allah útjára.²⁰¹ Mindebből jól lehet látni tehát, hogy a prófétai fohász mily bőséges áldásokat képes hozni. S mondjuk ki mi is ezért: „Baraka Alláhu!” (Allah áldását adta!)

Tovább ezt is megemlítik a hadístudósok, különösen imám Bokhári: „A tiszteletreméltó Prófta egyszer azért mondott fohászt, hogy Urwa ibn Abu Dzsa'da sikeres legyen a kereskedelemben. Urwa, maga később ezt mondta: A kufai üzleti negyedben naponta negyvenezret kerestem. Ennyit könyvelhettem el otthon, a nap végén.” Imám Bokhári még

²⁰⁰ Bukhari, *Da'wat* 19, 26, 47; Muslim, *Fada'il al-Sahaba* 141, 142 nos: 2480-1; *Musnad* iii, 190; vi, 430; Ibn Hibban, *Sahih* ix, 155; al-Mubarakfuri, *Tuhfat al-Ahwazi* x, 330.

²⁰¹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 326; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 659; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 125.

ezzel kiegészíti: „Még az út porából is jó üzletet tudott volna csinálni.”²⁰²

A Próféta még Abdullah ibn Dzsa'far meggazdagodásáért is fohászkozott. S ő valóban oly gazdagságra is tett szert, hogy messze híre ment annak. Ugyanakkor legalább annyira ismertté vált bőkezűségéről is.²⁰³ Sok ehhez hasonló példát felsorolhatnánk még. Mintapélda gyanánt azonban elégedjünk meg e négygyel.

Tovább ezt is megemlíti imám Tirmidzi: „A tiszteletreméltó Prófta egyszer Sza'd Ibn Abu Waqqászért mondott fohászt: „*Allahumma, hallgasd meg kérlek a fohását!*” Abban az időben sokan tartottak Sza'd átkozódásaitól. Ugyanakkor imáiban lévő kéréseinek meghallgatásairól is ismertté vált.”²⁰⁴

²⁰² Bukhari, *Manaqib* 28; Ibn Madzsa, *Sadaqat* 7; *Musznad* iv, 375; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 327; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xxii, 326.

²⁰³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 327; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 661; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* v, 286; Ibn Hadzsar al-'Aszqalani, *al-Matalib al-'Aliya* no: 4077-8.

²⁰⁴ Tirmidhi, *Manaqib* 27 no: 3751; Ibn Hibban, *Sahih* no: 12215; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 499; Abu Na'im, *Hilyat al-Awliya'* i, 93; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* iii, 206; al-Albani, *Mishkat al-Masabih* iii, 251 no: 6116; al-Mubarakfuri, *Tuhfat al-Ahwazi* x, 253-4 no: 3835; Ahmad b. Hanbal, *Fada'il al-Sahaba* ii, 750 no: 1038; Ibn al-Asir, *Dzsami' al-Usul* x, 16 no: 6535.

Továbbá így szólt egy a Próféta a híres Abu Qatádához: *„Allah adjon neked boldogságot! Áld meg Uram az ő haját és bőrét!”* Ekképpen imádkozott azért, hogy fiatalságának frissessége sokáig megmaradjon. Amikor Abu Qatáda hetvenévesen meghalt, húsz esztendővel fiatalabbnak látszott.²⁰⁵ Jól ismertté vált az ő története is, s megbízható források alapján jegyezték le.

Továbbá ott van még a jól ismert költőnek, Nabighának is az elhíresült története, aki a következő verssorokat adta elő a Prófétának: *„Dicsőségünk felemelkedett az egekig, s mi még annál magasabbra is vágyakozunk.”* Erre tréfásan megkérdezte tőle a Próféta: *„Ugyan hová, ó Abu Leyla?”* Mire az ezt a választ adta: *„A Paradicsomba, ó Allah küldötte!”* Miután egy másik, szintén jól ismert versét előadta, a Próféta így fohászkodott érte: *„Allah őrizze meg szádat a romlástól!”* Allah küldöttének fohásza és áldása azt eredményezte, hogy százhuszéves koráig úgy élt Nabigha, hogy egyetlen foga sem hiányzott. Amikor egy kiesett, mindig egy újabb nőtt a helyére.²⁰⁶

²⁰⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 327; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 660; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 128.

²⁰⁶ 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 661; Ibn Hdzsjar, *al-Isaba fi Tamyiz al-Sahaba* no: 8639; al-'Asqalani, *al-Matalib al-'Aliya* no: 4060; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l Nihaya* vi, 168

Mohammed Próféta (ص) csodái

Továbbá, azt is tudjuk, hogy Aliért is fohászkodott a Próféta: „*Allahumma, óvd meg őt kérlek hidegtől és forróságtól!*” Ezen ima csodás folyamánya volt, hogy télen nyári, nyáron pedig téli ruhát hordott Ali imám. Ezt mondta később: „*E fohász eredményeként soha többet nem kellett szenvednem sem hidegtől, sem forróságtól.*”²⁰⁷

A prófétai hagyományok közlik, hogy Fatimáért is fohászkodott: „*Allahumma, ne engedd, hogy éhezzen!*” Fatima ezt mondta: „*Ezután éhségtől sohasem szenvedtem.*”²⁰⁸

Továbbá, Tufayl ibn Amr is kérte egyszer a Prófétát, hogy mondjon fohászt a népéért. Ő e szavakkal imádkozott: „*Allahumma, ajándékozd meg őt fénnnyel!*” Amint e szavakat kimondta, két szeme között fény jelent meg. Ezért aztán a „Fényes” (Dzú n-Núr) néven vált ismertté.²⁰⁹

Ezen események is ama hadíszok közé tartoznak, melyek hitelességéhez semmi kétség nem férhet.

²⁰⁷ al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 122; Ahmad b. Hanbal, *Fada'il al-Szahaba* no: 950; Ibn Madzsa, *Muqaddima* ii, 117; *Musnad* i, 99, 133; *Musnad (Tahqiq: Ahmad Shakir)* ii, 120 no: 1114; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 133.

²⁰⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 328; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 134; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 203.

²⁰⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 328; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 134; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 662.

Továbbá, egyszer e szavakkal panaszkodott Abu Hurayra a Prófétának: „Az emlékezetem gyakran cserben hagy.” Erre a Próféta egy ruhát terített ki vele. Majd, mintha a láthatatlan világból hozott volna valamit, áldott kezeivel kiürítette azokat a ruhára. Miután két-háromszor megismételte ezt a mozdulatot, felszólította Abu Hurayrát, hogy azt hajtogassa össze, s vegye fel. Később amaz megesküdött: „E csodának a folyománya volt, hogy később minden megmaradt az emlékezetemben.”²¹⁰ Ezen események is a leghíresebb hadíszökként vannak számontartva.

Negyedik példa: A következőkben a Próféta néhány beteljesedett átkára hozunk fel példákat.

Első: Perzsia Pervisz nevű uralkodója levelet kapott a Prófétától, melyet elolvasása után összetépett. Amikor eljutott hozzá ennek a híre, felállt és ezt mondta: „*Allahumma, ahogyan széttépte a leveletem, úgy tépődjék szét ő maga és a birodalma is!*”²¹¹

²¹⁰ Bukhari, *^Ilm* 42; *Manaqib* 28; *Buyu'* 1; *Harth* 21; Muslim, *Fada'il al-Sahaba* 159 no: 2492; Tirmidhi, *Manaqib* 46, 47; *Musnad* ii, 240, 274, 428; al-Mubarakfuri, *Tuhfat al-Ahwazi* x, 334 no: 3923; Ibn al-Aszir, *Dzsami' al-Usul* (Tahqiq: Arnavud) ix, 95; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 162; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xxii, 405, 409-10; Abu Na'im, *Hilyat al-Awliya'* i, 381; al-'Asqalani, *al-Isaba* no: 1190.

²¹¹ Bukhari, *^Ilm* 7; *Dzsihad* 101; *Maghazi* 82; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 328; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xxii, 159.

S átka a következőképpen teljesedett be: Khoszro Perviszt saját fia kaszabolta darabokra, s Sza'd ibn Abu Waqqász pedig birodalmát rombolta le. A Szaszanidák uralmának nyoma sem maradt. Ellenben a bizánci és más uralkodóknak megmaradt a koronája és birodalma, mivel tiszteletteljesen fogadták a Próféta levelét.

Második: Ez az esemény a hadíszokban oly rangot ért el, hogy általánosan elfogadott lett, s maga a kegyes Korán is utal rá egyik áyájában: Még az iszlám hajnalán történt, hogy a Próféta a Kábánál végezte rituális imáját, s közben az ott jelenlévő quraysita vezetők gúnyolódtak rajta. Akkor elátkozta őket. Ibn Mesz'ud elmondta később: „Esküszöm, hogy a badri csatában az összes gúnyolódo quraysita holttestét láttam.”²¹²

Harmadik: Egyszer a Próféta egy időre szárazságot kívánt a Mudaria népnek, mivel elutaították őt. Nem is jött eső, nagy szárazság lett, s éhínség ütötte fel a fejét. Ekkor a qurays törzs, mely a Mudariahoz tartozott szintén kéréssel fordult hozzá. A Próféta fohászzkodott értük, ismét megeredt az eső, s megszűnt

²¹² Bukhari, *Salat* 109; *Manaqib al-Ansar* 45; Muslim, *Dzsihad* 107 no: 1794; *Musnad* i, 417.

hamarosan a szárazság és az éhínség is.²¹³ E hadís is híressé vált, s általánosan elfogadott hagyomány lett.

Ötödik példa: Számos példa van arra, hogy mily iszonyatos következményekkel járt bizonyos személyek számára, amikor az átkok beteljesedtek rajtuk. Három ilyen esetet mutatunk be, melyekről megbízható közlések alapján tudunk:

Első: Utba ibn Abu Lahabot ekképpen átkozta meg: „*Allahumma, kutyáid közül az egyik támadjon rá!*” Valamikor később Utba egyik karavánútján egy oroszlán szemelte ki őt magának, s rátámadva széttépte őt.²¹⁴ Ismertté vált e történet, a tudósok hitelesnek tartják.

Második: Muhallim ibn Dzsathháma esete: A Próféta Amir ibn Adbatot küldte ellene, de az előbbi őt harcban megölte. Amikor ennek híre eljutott a Prófétához, igen haragos lett, s így szólt: „*Allahumma, sírjában majd ne nyugodjon békében Muhallim!*” S néhány hétre meg is halt ez utóbbi. Amikor sírba helyezték, az kivetette magából. Akárhány helyen eltemették ezután, sírja soha nem fogadta be. Végül sziklák közé tették

²¹³ Bukhari, *Tafsir* 30; 28:3; 44:3-4; *Da'wat* 58; *Istisqa'* 13; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 328; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 663; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 324.

²¹⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 329; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 664.

holttestét, s egy vastag falat emeltek köréje. Ezután már megmaradt helyén.²¹⁵

Harmadik: Egyszer a tiszteletreméltó Próféta bal kézzel enni látott meg egy embert. Felszólította őt, hogy a jobb kezével egyen. Az azt válaszolta, hogy csak a bal kezével tud enni. Erre a Próféta megátkozta őt: „Ezentúl ne legyél képes felemelni a kezedet!” Ezután már nem tudta használni a bal kezét.²¹⁶

Hatodik példa: A tiszteletreméltó Próféta számos csodát vitt véghez pusztá érintésével is. Csupán néhányat említünk meg ezek közül, s minden egyikük megbízható hagyományokon nyugszik.

Első: A Próféta egyszer egyik hadvezérének, Khalid ibn al-Valídnak védelmező-fohász kíséretében saját hajszárait nyújtotta át. Khalid sisakjába helyezte azokat. S láss csodát! Ezt követően nem volt olyan csatája, melyből ne győzedelmesen került volna ki.²¹⁷

²¹⁵ Ibn Madzsa, *Fitan* 1 no: 3930; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 329; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 665; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 142; Ibn Hisham, *Sirat al-Nabi* iv, 247; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iv, 224-6.

²¹⁶ Muslim, *Ashriba* 107 no: 2021; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 152; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 328-9; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 666.

²¹⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 331; al-Haythami, *Madzsma al-Zawa'id* ix, 349; al-'Asqalani, *al-Matalib al-^Aliya* iv, 90 no: 4044; al-Hakim, *al-Mustradrak* iii, 289; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 331; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 149

Második: Szalmán al-Fárszi egy zsidó ház szolgája volt. Amikor meg akarta vásárolni a szabadságát, gazdája igen nagy összeget kért érte. Ezt a feltételt szabta neki: „Ültess el háromszáz datolyamagot. Majd miután termést hoztak, hozzáadsz még negyben okka (kb. 65 kg) aranyat, s akkor szabad lehetsz.” E szavak hallatán a Prófétához ment, hogy elmondja neki helyzetét. A Próféta saját kezével ültetette el Medina határában a háromszáz datolyamagot. Egyetlen egyetlen ültetett el csak valaki más. Még abban az évben termést hoztak az elültetett magok. Egyedül az nem termett semmit, melyet nem ültetett el. A Próféta ezért ez utóbbit kivette a földből, s saját maga ültette el megint. S lám, ez is termést hozott. Ezután egy darab aranyat nyújtott át Szalmánnak – akkorát, mint egy tojás – megkente azt a nyálával, imát mondott felette, s így szólt: *„Most pedig menjél el a zsidó gazdádhoz és add ezt oda neki!”* Szalmán Fárszi mind a negyben okka aranyat meg tudta adni belőle, s még maradt is vissza neki: egy akkora, melyet eredetileg a Prófétától kapott.²¹⁸ Szalmán Fárszi életének ez

²¹⁸ *Musnad* v, 441-2; Ibn Sa’d, *Tabaqat al-Kubra*, iv, 53-7; al-Haythami, *Madzsmat al-Zawa’id* ix, 332-6; Qadi Iyad, *al-Shifa’* 332; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 16.

volt a legjelentősebb eseménye. Prominens hagyományozó tekintélyek adnak hírt erről.

Harmadik: Egy Umm Málik nevű asszonynak, aki szintén a Társakhoz tartozott, szokása volt a tömlőjéből vaját ajándékoznia a Prófétának. Egyszer amikor a Próféta, áldást mondva visszaadta neki a zsákot így szólt hozzá: „*Valahányszor kiüríted, egyszer se préseld ki belőle az összeset!*” Egy jó ideig így is tett Umm Málik, s a prófétai áldásnak köszönhetően mindig tudott adni belőle a gyermekeinek, amikor csak kértek tőle. Egyszer azonban mindent kipréselt belőle, s azon a napon az áldás is megszűnt.²¹⁹

Hetedik példa: A tiszteletreméltó Próféta imája és pusztája jelenléte által képes volt a víznek édes ízt és jó illatot adni. Két-három példája ennek:

Első: Hadístudósok – mindenek előtt Beyhaqi – beszámolnak arról, hogy egy Quba nevű kút vize időnként elapadt. S ezután egy ideig üres volt a kút. A Próféta amikor azonban az elvégzett rituális mosakodás után megmaradt vizet a kútba visszaöntötte, az ismét bőségesen kezdett el buzogni, s soha többé nem apadt el.²²⁰

²¹⁹ Muslim, *Fada'il* 8 no: 2280; *Musnad* iii, 340, 347; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 332.

²²⁰ Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi.

Második: Hadístudósok – mindenek előtt Abu Nuaym a *Prófétaság bizonyítékaiban* – beszámolnak arról, hogy a Próféta az Anasz háza előtti kútba egy kevés nyálat tett, majd fohászkodott. A Ragyogó Medina legédesebb vizű kútja lett az ezután.²²¹

Harmadik: Ibn Mádza számol be erről: A Prófétának egyszer egy vödör vizet vittek a Zemzem forrásból. Egy kortyot vett belőle, majd a szájából azt a vödörbe visszaürítette. Ezt követően a vödör víznek olyan illata lett, mint a mósusznak.²²²

Negyedik: Ahmad ibn Hanbal közli: A kútból egy vödör vizet húztak fel. A Próféta a szájából hozzáadott egy kis nyálat. Miután a nyállal kevert vödör vizet visszaengedték a kútba, annak a mósuszhhoz hasonlatos lett az illata.²²³

Ötödik: Hammad ibn Szalamára, az isteni kegyeltek egyikére hivatkozva közli imám Muszlim valamint maghrebi tudósok: A tiszteletreméltó Küldött feltöltötte vizestömlőjét, belefűjt, majd elmondott egy fohászt. Ezután összekötötte a száját, s odaadta egy Társnak e szavakkal: „Csak akkor

²²¹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 331; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 668.

²²² Ibn Madzsa, *Tahara* 136 no: 659; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 332; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 669.

²²³ al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xxii, 667

oldjátok majd meg, amikor eljön az ima ideje!” Amikor megjött annak az ideje, kinyitották a vizestömlőt, s lám nem vizet, hanem tejet – ráadásul föllel – találtak benne.²²⁴

Nyolcadik példa: A tiszteletreméltó Küldött érintésétől és imáitól, terméketlen kecskék hirtelen bőségesen tejet kezdtek adni. Számos beszámoló és hagyomány szól ilyen csodákról. Két-három ilyen esetet említünk meg az elhíresültek és hitelesen lejegyzettek közül:

Első: Minden egyes elismert prófétai életrajz beszámol arról, hogy a tiszteletreméltó Küldött Abu Bakrral közös, Mekkából való menekülése során (*hidzsra*) Umm Ma’bed házához érkezett, akit Atiket Bint al-Huszaiyyeként is ismernek. Egyetlen kecskéje volt, de az is meddő és száraz. Amikor a Próféta megkérdezte tőle, hogy ad-e tejet a kecskéje, Umm Ma’bed azt válaszolta, hogy még vér sem kering az állat testében. Miként lehetne akkor egyáltalán teje? Erre odament a kecskéhez a Próféta, megsimogatta a hátát, a tőgyeit, elmondott egy fohászt, majd így szól: „*Hozzatok egy vödört és fejjétek meg!*” S valóban meg is fejték a kecskét, s miután a tiszteletreméltó Küldött és Abu Bakr ivott belőle, a ház összes lakója is annyit ivott, hogy többet nem is tudtak volna. A

²²⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 334; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa’* iii, 160.

kecske pedig ezután felerősödött, s élete végéig megőrizte az áldást, amit kapott.²²⁵

Második: Shat ibn Meszud híres története: Abban az időben, amikor még nem vette fel az iszlámot, pásztorként kereste meg a kenyerét több ember alkalmazásában állva. Egy napon a Próféta és Abu Bakr éppen arra járt, amerre Ibn Meszud a kecskéit legeltette. Amikor a tiszteletreméltó Próféta tejet kért tőle, Ibn Meszud azt válaszolta, hogy nem adhat, hiszen nem ő a kecskéik tulajdonosa. Erre azt mondta neki a Próféta, hogy akkor egy meddő, elapadt tejű kecskét vigyen oda elé. Egy olyan volt is közöttük, mely már két éve nem adott tejet. A Próféta annak megsimogatta a tőgyét, s elmondott egy fohászt. Miután megfejték a kecskét mindannyian egy jóízűt ittak belőle, s e csodát látva Ibn Meszud fel is vette az iszlámot.²²⁶

Harmadik: Khalima Sza'diyének, a Próféta dajkája kecskéjének jól ismert története: Törzsi szállásterületét egyszer nagy zsárazság sújtotta, s mivel a legelő nagy része kiszáradt, az állatok legyengültek és a tejük is elapadt. Amikor azonban

²²⁵ Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* (Tahqiq: al-Albani) no: 5943: al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* vi, 58; viii, 313; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 109; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iii, 190-1; Ibn al-Qayyim, *Zad al-Ma'ad* iii, 55, 57; Ibn Sa'd, *Tabaqat al-Kubra* i, 230-1.

²²⁶ *Musnad* (Tahqiq: Ahmad Shakir) v, 210 no: 3598; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 149; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 102.

Mohamed Prófétát valamilyen okból a dajkájához küldték, este – ellentétben a többiekével – jóllakottan és dagadó tőgyekkel tértek vissza a karámba Khalima Sza'diye kecskéi.²²⁷

Még számos ilyen csodáról számolnak be a prófétai életrajzok, mintapéldák gyanánt azonban ennyivel most megelégszünk.

Kilencedik példa: A tiszteletreméltó Próféta több alkalommal is megsimogatta áldott kezeivel több igazhitű fejét és arcát. Az ezekhez kapcsolódó csodákból íme néhány:

Első: Egyszer Omar Ibn Sza'dnak simogatta meg a fejét a Próféta, s mondott fohászt közben. Amikor Omar nyolcvan éves korában meghalt, egyetlen ősz hajszála sem volt a fején.²²⁸

Második: Egyszer Qaysz Ibn Zeydnek simogatta meg a fejét a Próféta, s mondott fohászt közben. Már a századik évét is elérte Qaysz – s noha őszbe borult a haja – azon a helyen, ahol a Próféta megérintette őt, a haja szénfekete maradt.²²⁹

Harmadik: Abdurrahman ibn Zeyd feltűnően alacsony és csúnya ember volt. A Próféta egyszer a fejére helyezte a kezét

²²⁷ al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 192-3; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* viii, 220-1; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 111-3; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 273; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 366; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 750; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 313.

²²⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 334; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 673.

²²⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 334; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 674.

és egy fohászt mondott. E fohász áldásának folyományaként feltűnően szép és magas ember lett belőle.²³⁰

Negyedik: A'isz Ibn Amr arcát a huneyni csatában sebesülés érte. A Próféta törölte le arcáról a vért, s törtésének nyoma egy ragyogó fehér folt lett, olyan mint amilyen a pejlovak homlokán van.²³¹

Ötödik: Egyszer Qatáda Ibn Szalmánnak simogatta meg az arcát, s mondott fohászt közben. Qatáda arca tükörként kezdett el ragyogni.²³²

Hatodik: Amikor Zeyneb, Umm Szalama lánya még kislány volt, a Próféta tréfásan egy kis vizet spriccelt az arcára annak maradékából, amit a rituális mosakodásra használt. Az ezzel való érintkezés olyannyira kivirágoztatta, hogy közmondásossá vált felnőtt korára a szépsége.²³³

Még sok hasonló példát sorolhatnánk fel az efféle csodákkal kapcsolatban. A legtöbbjüket a prófétai hagyományokban jártas imámok őrizték meg nekünk. Még ha önmagukban

²³⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 335; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 676-7.

²³¹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 334; al-Haythami, *Madzsmat al-Zawa'id* ix, 412; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 487.

²³² Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 334; al-Asqala'ni, *al-Isaba* iii, 225; al-Haythami, *Madzsmat al-Zawa'id* v, 319.

²³³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 334; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 163; al-Haythami, *Madzsmat al-Zawa'id* ix, 259.

minden egyikük csupán gyengén igazolható közlés volna, összességükben azonban sziklaszilárdan erősítik meg a prófétai csodákat. Ugyanis egy ily sokféle módon és úton hírül adott esemény magvának bizonyosnak kell lennie.

Ha például egy nagy robaj hallatszott, s valaki egy bizonyos ház összeomlásáról számol be, egy másvalaki egy egészen másik házról, s megint egy másvalaki egy további ház összeomlásáról, akkor noha az egyes közlések önmagukban gyengék, s akár nem is igazak, a dolog lényegét tekintve azonban igazat mondanak: bizonyos, hogy egy ház összedőlt, s ebben mindannyian egyet mondanak. Ami pedig a fent bemutatott hat példát illeti, azok egyfelől hitelek, másfelől pedig némelyikük híressé vált. Tegyük fel, hogy minden egyikük önmagában csekély bizonyítékkal bír, mégis beigazolódott, hogy az adott prófétai csoda valóban kifejtette hatását.

A fent említett prófétai csodák léte tehát egészen nyilvánvalóan bizonyos. S a maga sajátosságában és a többi képviselve minden egyikük egy valóságos csoda. Ahogyan a tiszteletreméltó Próféta keze, ujja, nyála valamint szava és lehelete számos csoda kiváltó oka lett, úgy az ő külső és belső érzékei és szervei szintén számos csoda forrásai voltak.

Korának életrajzi és történelmi művei beszámolnak ezekről. Megmutatják nekünk, hogy külső és belső érzékei és szervei miként szolgáltatták Prófétaságának számos bizonyítékát.

Tizenötödik fényjelzés

Miként sziklák, fák, bolygók és csillagok ismerték fel és erősítették meg az ő Prófétaságát azáltal, hogy minden egyikük az ő sajátos módján jelenített meg önmagán csodát, úgy az állatok és a holtak világa, valamint az angyalok és a szellemek (dzsinnek) birodalma is tanúsította Mohamed küldetését.

E Tizenötödik fényjelzés három részre oszlik.

Első rész: Az állatvilág felismerte a tiszteletreméltó Küldöttet, s felmutatta a csodáit. E részben sok példát látunk erre majd. A következőkben olyanokat vonultatunk fel, melyek hitelességét a prófétai hagyományok prominens tudósai is elismerték és melyeket az egész iszlám közösség elfogadott.

Első beszámoló: Egy olyan eseményről van szó, melynek híre oly széles körben elterjedt, hogy hitelességéhez semmi kétség nem férhet. Amikor a Próféta, hűséges Társával, Abu Bakrral üldözői elől a Híra barlangjában rejtőzött el, kettő galamb szállt le annak bejárata elé, s mint két ór helyezkedtek ott el. S nemsokkal ezután egy pók is egy nagy hálót szőtt

elfüggönyözővén a barlangbejáratot. S amikor Ubeyy Ibn Khalaf, a qureysiták egyik vezetője, akit később a badri ütközetben a Próféta saját kezűleg ölt meg, meg akarta vizsgálni a barlangot, e szavakkal fordította el társait attól, hogy oda belépjenek: *„Ugyan mi értelme volna? Nem látjátok ezt a hatalmas pókhálót? Olyan, mintha Mohamed születése előtt meg lett volna már szőve. S vajon az a két galamb is ott ülne most, ha ők ketten bent lennének?”*²³⁴

Mekka elfoglalásakor pedig egy galambraj adott árnyékot a tiszteletreméltó Próféta feje felett. Erről Dzsélil Ibn Vahháb imám számol be.²³⁵

Továbbá szintén hiteles forrásból tudjuk, amit Aisa mondott egyszer: *„Volt otthon egy galambhoz hasonlatos madarunk, melynek a Dadzsín nevet adtuk. Amikor a Próféta is jelen volt,*

²³⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 313; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 368; Musnad i, 248; San'ani, *al-Musannaf* v, 389; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iii, 179-81; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* vii, 27; Ibn al-Qayyim, *Zad al-Ma'ad* (Tahqiq: Arnavudi) iii, 52; al-Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* no: 5934; Maruzi, *Musnad Abu Bakr al-Siddiq* no: 73; Zayla', *Nasb al-Ra'ya* i, 123; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* vi, 52-3.

²³⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 313; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 637.

akkor mindig nagyon nyugodt volt. Amint kilépett a házból, nyugtalanul ide-oda repdesett.²³⁶

Második beszámoló: A farkasos történet, melyet a Társak öthat hírforrása erősített meg. Ezek közül: Abu Sza'id al-Khudri, Szalama Ibn Aqwa, Ibn Abi Wahháb, Abu Hurayra és történetünk hőse, a pásztor Uhban. Egyszer amikor egy farkas egy kis kecskegidát ragadott el a nyájból, s a pásztor azt karmai közül mentette ki, a farkas így szólt a pásztorhoz: „Nem féled Allahot, hogy a nekem szánt dolgot akarod elvenni tőlem?” A pásztor csodálkozását látva, a farkas ezt mondta: „Nem az a különös, hogy tudok beszlni, hanem inkább az, hogy közöttetek van egy Próféta, aki a Paradicsomra hív benneteket, s ti nem akarjátok őt felismerni.” A beszámoló itt ér véget. A fent említett Társak minden egyike meg van győződve arról, hogy a farkas valóban megszólalt. A minden kétség felett álló Abu Hurayra még ezzel egészíti ki a történetet: A pásztor ezt válaszolta a farkasnak: „Szívesen megismerném őt, de akkot ki fog vigyázni a kecsémre?” Amikor a farkas azt mondta neki, hogy rá nyugodtan bízhatja őket, akkor a pásztor elindult megkeresni a Prófétát. Rálelt, felvette a vallást, s visszatérve

²³⁶ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 309; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 632; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 79; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* ix, 403

nyájához azt látta, hogy minden egyikük megvult. Egyet azonban levágott ő maga a farkasnak, mivel az tanítója volt.²³⁷

Egy másik forrásban azt olvashatjuk, hogy két qureysita vezető, Abu Szufyán és Szafwán egyszer azt látta, hogy egy farkas egy gazellát üldözve beszaladt Mekka városába. Amikor pedig a farkas kijött onnan, nagyon meglepődtek, mivel az beszélt hozzájuk. Mohamed Prófétaságát hirdette. Abu Szufyán így szólt Szafwánhoz: „Jobb ha nem beszéljük el, amit láttunk. Hiszen ha ezt megtudja a város, mindenki elfogadja őt majd Prófétának.”²³⁸

Megállapíthatjuk tehát, hogy oly meggyőző e két farkasos történet, hogy egy megbízható, általánosan elfogadott hagyomány értékével bír.

Harmadik beszámoló: A tevés történet, melyet a Társak öt-hat hírforrása erősített meg: Abu Hurayra, Sza’laba Ibn Málík, Dzsábir Ibn Abdullah, Abdullah Ibn Dzsá’fer és Abdullag Ibn Abu Aufa és még mások. Mindezen Társak olyan hagyományláncok elején állnak, melyek mind a következőt

²³⁷ *Musnad* iii, 83, 88; *Musnad* (Tahqiq: Ahmad Shakir) xv, 202-3, nos: 8049, 11864, 11867; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 310; al-Hakim, *al-Mustadrak* iv, 467; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 144; al-Haythami, *Madzma’ al-Zawa’id* viii, 291-2; al-Sa’ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 240; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa’l-Nihaya* vi, 141.

²³⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 311; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa’* iii, 84.

beszéli el: Egyszer egy teve jött oda a tiszteletreméltó Prófétához, tisztelete jeléül letérdelt előtte, s beszélni kezdett hozzá. Némely forrás arról számol be, hogy ez a teve egy kertben dühösen járt-kelt, s senkit nem engedett a közelébe, sőt mindenkire rátámadott. Amikor azonban a Próféta lépett be hozzá, a teve lenyugodott, tiszteletteljesen üdvözölte őt, s letérdelt előtte. A teve így szólt hozzá: „Rengeteg munkát végeztek velem idáig, most pedig le akarnak vágni. Emiatt vagyok dühös.” Amikor megkérdezte a teve tulajdonosát, hogy ez igaz-e, az igennel válaszolt.²³⁹

Továbbá, arról is tudunk, hogy egy Adba nevű teve a Prótéta halálának napjától kezdve, bánatában sem enni, sem inni nem volt hajkandó, s ebbe végül belepusztult.²⁴⁰ Néhány jelentős imám, köztük Abu Iszhák Iszfaráni beszámolt arról, hogy ez a teve egyszer egy igen fontos dolgot beszélt meg a Prófétával.²⁴¹

Hiteles forrás még azt is elmondja, hogy egy út során olyannyire kimerült Dzsábir Ibn Abdullah tevéje, hogy egy lépést sem tudot már továbbmenni. A Próféta ekkor egy kissé

²³⁹ Darimi, *Muqaddima* 4; *Musnad* iv, 173; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 4; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xxii, 50-1; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 87; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 135; al-Albani, *Silsilat al-Ahadith al-Sahihah* 485; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 99, 100, 618.

²⁴⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 313.

²⁴¹ ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 637.

megbökte, melytől oly nagy erőre kapott, hogy a többi teve nem is tudott lépést tartani vele.²⁴²

Negyedik beszámoló: Hagyománytudósok, közöttük Bokhári számol be erről: Egyik éjjel olyan hírek keringtek, mely szerint a várost (Medina) ellenség vette volna körül. Bátor harcosok nyeregbe szálltal és kilovagoltak. Egy magányos lovast láttak a sötétből feléjük jönni. A Próféta volt az. Így szólt hozzájuk: „*Mindent rendben találtam.*” A híres Abu Talha lován, áldott bátorságának megfelelően lovagolt az őrjárat élén, s tért vissza. Később ezt mondta Abu Talhának: „*Lovad úgy suhant, mint a nyílvessző.*” Holott Abu Talha lova közismerten olyan lassú volt, mint egy igavonó állat. Ezen esemény után azonban semmilyen más ló nem ért a nyomába oly gyors lett.²⁴³

Továbbá, megbízható forrás közli azt is, hogy a Próféta egy útja során az imaidő beálltakor megálljt parancsolt a lovának. S az a Próféta imájának bejeztéig teljesen mozdulat maradt, egy izmát sem mozdította meg.²⁴⁴

²⁴² Muslim, *Mithaqat* 109 no: 715; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 145

²⁴³ Bukhari, *Dzsihad* 46, 82; *Adab* 39; Muslim, *Fada'il* 48 no: 2307; Ibn Madzsa, *Dzsihad* 9; Abu Da'ud, *Adab* 87 no: 4988; Tirmidhi, *Fada'il al-Dzsihad* nos: 1685-7.

²⁴⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 315; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 95.

Ötödik beszámoló: Szafina, a Próféta egyik szolgálója, urának parancsára egyszer egy megbízatást teljesítendő, Muad Ibn Dzsabalhoz, az ottani kinevezett helytartóhoz elindult Jemenbe. Útközben egyszer egy oroszlánnal találta szembe magát. Amikor közölte vele, hogy a Próféta szolgálója, csupán egy halk morgást adott ki magából az oroszlán, s engedte, hogy sértetlenül folytassa az útját.²⁴⁵

Egy másik hagyományban pedig az áll, hogy Szafina a visszavezető úton eltévedve egy oroszlánnal találta magát szembe. Az azonban nem bántotta, sőt neki az utat is megmutatta.

Továbbá, Omár a következőt mondja el: Egyszer egy gyíkkal a kezében egy beduin jött oda a Prófétához, s így szólt hozzá: „Ha ez a gyík a kezemben tanúságot tesz melletted, akkor felveszem a vallást. Ha ezt nem teszi meg, akkor bizony nem fogok hinni neked.” Amikor azonban a Próféta felszólította az

²⁴⁵ Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* iii, 199 no: 5949; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 606; al-'Asqalani, *al-Matalib al-'Aliya* iv, 125 no: 4127; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 366-7; Abu Na'im, *Hilyat al-Awliya'* i, 368-9; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 147.

állatot a tanúságtételre, az érthetően és világosan kimondta a tanúságtétel szavait.²⁴⁶

Umm Szalama pedig erről számol be: Egyszer egy gazellával beszélt a Próféta, mely a tanúságtételt is kimondta.²⁴⁷

Még sok ilyen, hiteles beszámolón alapuló történet van. Mi e helyeken olyanokat említtünk meg, melyek bizonyosnak tekintendők, s melyek széles körben ismertté váltak. Éppen ezért így szólunk azokhoz, akik a tiszteletreméltó Prófétát továbbra sem akarják elfogadni:

„Ti emberek! Hallgassatok e történetekre, s vegyetek példát róluk! Farkas és oroszlán ismerte el a Prófétát, s váltal iránta engedelmessé. Igyekeztek, hogy ne kerüljetek mélyebbre, mint az állatok!”

Második rész: A tiszteletreméltó Prófétát még a holtak, a szellemek, dzsinnek és az angyalok is elismerték. Erről is számos beszámoló van. Ezek közül a különösen ismerteket, s a minden kétség felett álló tekintélyektől származóakat fogjuk bemutatni. Először a holtakkal kapcsolatos példákat említjük

²⁴⁶ al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* viii, 293-4; al-Hindi, *Kanz al-'Ummal* xii, 358; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 149-60; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 632; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 79.

²⁴⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 314; al-Khafdzsji, *Sharh al-Shifa'* iii, 91; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* viii, 295.

meg. Ami a dzsinnek és az angyalok tanúságtételét illeti, ezernyi hadisz ad hír róluk, s mind általánosan elfogadott hadiszoknak számítanak. De először a holtakról:

Első beszámoló: Ali imám megbízható tanítványa, a Társak második generációjának kiemelkedő alakja, teológus és misztikus, Haszan al-Baszri számol be a következőről: „Egyszer egy síró, panaszkodó ember jött oda a Prófétához, s ezt mondta neki: „Volt egy kislányom. Ott halt meg a folyónál, s az magával is vitte őt.’ A tiszteletreméltó Próféta részvétét nyilvánította neki, majd azt mondta neki, hogy menjenek el együtt az említett helyre. Oda érve, a nevét szólította a halott kislányt. Mire annak szelleme így válaszolt: ‘Itt vagyok uram, szolgálatodra.’ Megkérdezte tőle a Próféta: ‘Szeretnél-e visszamenni a szüleidhez?’ A kislány szelleme ezt válaszolta: ‘Nem, ahol most vagyok, ott jobb nekem.’”²⁴⁸

Második: Anasz Ibn Malikra hivatkozva közlik oly jelentős imámok, mint Beyhaqi és Ibn Adli: Anasz ezt mondta: Egy idős asszonynak egyetlen fia halt meg. E jámbor asszony nagy szomorúságában így imádkozott: „Uram! Érted és Prófétádért hagytam el Mekkát, vettem fel az iszlám vallását, s tettem le a

²⁴⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 320; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 106; al-Qurtubi, *Ilám bimá fi dín an-naszará*, 364.

hűségesküt. Prófétádra kérlek, add vissza nekem kisfiamat, aki idős koromra egyetlen vigaszom maradt.” Anasz ezt mondta: „E szavak után a meghalt felkelt és velünk együtt evett.”²⁴⁹

Imám Buszri erre a csodára utal versében, a *Qaszídat al-Burdában*, melyet a Prófétának írt: „*Ha csodáinak mértéke az őt megillető mértékű volna, akkor nem csupán a megholt, hanem a már a régen elporladt is életre támadna.*”

Harmadik: Abdullah Ibn Ubeydallah al-Anszárira hivatkozva közli Beyhaqi imám: Abdullah ezt mondta: Amikor a yamamai ütközetben elesett Szábit Ibn Qayszot éppen a sírba helyeztük hirtelen meghallottuk a hangját: „*Mohamed, Allah küldötte, Abu Bakr a hűséges, Omár a vértanú és Othmán a jámbor és jószívű.*” Erre még egyszer felnyitottuk a halotti leplét, de halottnak láttuk. Még Omár kalifasága előtt megjövendölte az ő mártírhalálát.²⁵⁰

Negyedik: Numan Ibn Besirre és Abu Nuaymra hivatkozva közli Taberáni imám a *Pófétai Bizonyítékok* című művében: Zeyd ibn Haridzs egyszer csak holtan esett össze a piactéren, s mi hazavittük őt. Miközben – az esti és az éjjeli ima közötti idő volt – a sírató asszonyok körülötte jajgattak, egyszer csak

²⁴⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 320; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 292.

²⁵⁰ . Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 320; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 649; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* vi, 157-8.

megszólalt: „Hallgassatok! Hallgassatok el!” Majd világos, érthető hangon mondta: „Tanúsítom, hogy Mohammed, Allah küldötte. Béke veled ó Próféta!” S még egy ideig beszélt. De amikor jobban megnéztük őt, azt láttuk, hogy a lélek már elszállt belőle.²⁵¹

Ha tehát már a holtak elszállt lelkei is tanúsítják őt, az élők viszont elutasítják, akkor az élet eleven rablói a lélek által már elhagyott, holt testeknél is lelketlenebbek.

Ami pedig az angyalokat, megjelenésüket és a prófétai szolgálatukat illeti, valamint a dzsinnek, melyek közvetlenül tőle vették fel az iszlámot és fogadtak neki engedelmességet, az erről szóló hagyományok mind hitlesek és széles körben elfogadottak. Maga a kegyes Korán is számos helyen említi őket. Így például azt a Koránból tudjuk, hogy a badri ütközetben mintegy ötezer angyal harcolt a soraikban.²⁵² S ezen angyalok éppúgy elnyerték a „badri bajtársak” nevet, mint az ütközetben részt vevő Társak.

Erre vonatkozóan kettő aspektusra kell felhívni a figyelmet.

Első aspektus: Az angyalok és a dzsinnek létezése éppen olyan tény, ahogyan az embereké és az állatoké. A Huszonkilencedik Szóban ennek összefüggéseit és

²⁵¹ Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* viii, 291; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* v, 179-80

²⁵² Bukhari, *Maghazi* 11.

folyományait részletesen és oly érthetően ismertettük, ahogyan kétszer kettő az négy. Aki bizonyítékot keres ezzel kapcsolatban, az említett helyen nézzon utána.

Második aspektus: A Próféta érdemén és csodáinak folyományaként, közösségének tagjai is látták őket és beszéltek velük.

A prominens hadístudósok, mindenekelőtt Bokhári és Muszlim beszámolnak erről: Egyszer emberi alakban, fehér ruhába öltözve jött el a Prófétához egy angyal. Gábiel arkangyal volt az. A Társai körében ülő Prófétához odalépett és megkérdezte tőle: *„Mi az iszlám, mi a hit és mi a jóság?”* A tiszteletreméltó Próféta elmondta neki. A jelenlévő Társak mind látták a kérdező személyt. Noha egy utazónak látszott, az út porát, nyomát még sem lehetett látni rajta. Egy idő után felkelt körükből, majd hirtelen eltűnt. A Próféta pedig megszólalt: *„Akit láttatok, hallottatok, Gábiel arkangyal volt.”*²⁵³

Megbízható forrásokra hivatkozva, s azokat pontosan megadva közlik hadístudósok: *„A Társak gyakran látták Gábiel arkangyalt egyik Társuk, a csodaszép Dihya alakjában, a Próféta közelében.”* Omár, Ibn Abbász, Uszama ibn Zayd, Hárisz, Aisa és Umm Szalama megbízhatóan közlik: *„Gyakran*

²⁵³ Bukhari, *Iman* 37; Muslim, *Iman* 1-7.

láttuk Gábriel arkangyalt a csodaszép Dihya alakjában, a Próféta közelében.”²⁵⁴

Vajon állítottak-e volna illet az ilyen prominens személyek, ha ez nem volt igaz?

Továbbá, Sza’d Ibn Abi Waqqász (egyik azon tíznek, akik ígéretet kaptak a Paradicsomra), Perzsia meghódítója, hiteles forrásokra hivatkozva közli: „Az ohodi ütközetben a tiszteletreméltó Próféta mellett kettő, fehérbe öltözött alakot láttunk, akik testőrként védelmezték őt. Nem volt kétségünk afelől, hogy kettő angyalt láttunk, s e kettő angyal nem volt más, mint Mihály és Gábriel arkangyalok.”²⁵⁵

Vajon állított volna olyat az iszlámnak e kardja, hogy „láttuk”, ha semmi ilyesmit nem láttak?

Továbbá, megbízhatóan hagyományozva állította Abu Szufyán ibn Kharith ibn Abdul Muttalib: „A badri csatában, a föld és az ég között fehérbeöltözött lovasokat láttunk.”²⁵⁶

²⁵⁴ Bukhari, *Fada’il al-Ashab* 30; al-Haythami, *Madzma’ al-Zawa’id* ix, 276-7; Ahmad b. Hanbal, *Fada’il al-Sahaba* (Tahqiq: Vasiyyullah) no: 1817, 1853, 1918; *Musnad* i, 212; al-’Asqalani, *al-Isaba* i, 598.

²⁵⁵ Bukhari, *Maghazi* 18; *Libas* 24; Muslim, *Fada’il* 46-7 no: 2306; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 361.

²⁵⁶ *Musnad* i, 147, 353; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 362; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa’* iii, 281; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 735.

Egyszer pedig Hamza fordult a Prófétához azzal a kérdéssel, hogy szeretné Gábiel arkangyalt látni. Amikor azonban megmutatta őt neki a Kábában, nem tudta elbírní annak látványát, s eszméletlenül zuhant a földre.²⁵⁷

Még sok olyan esetről tudunk, amikor angyalokat pillantottak meg. Ezek azonban csupán egyetlen aspektusát mutatják meg a prófétai csodáknak, s azt is bizonyítják még, hogy az angyalokat is kis bogarakként vonzotta a prófétai fényforrás.

Ami pedig a dzsinneket illeti, sok olyan esetről tudunk, amikor nem csupán a Társak, hanem az egyszerű emberek is látták őket, s beszéltek velük. Ibn Meszud mondta: „Egyik éjjel, Batn Nahlnál szemtanúja voltam annak, hogy dzsinnek vették fel az iszlámot. Ezek a dzsinnek, akiket láttam a Zut nevű, szudáni törzs, magas növésű tagjaira hasonlítottak.”²⁵⁸

A következőt pedig a híres Khaled ibn al-Validról beszélik el, melyet imámok is megerősítettek később: „Abban az időben, amikor az Uza nevű bálványt megsemmisítették, fekete asszony alakjában egy dzsinn jött elő belőle. Khaled azon

²⁵⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 362; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 282; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 736.

²⁵⁸ *Musnad* (Tahqiq: Ahmad Shakir) vi, 165 no: 4353; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* i, 343; ii, 361.

nyomban kétfelé vágta kardjával ezt a dzsinnt. A Próféta ezt mondta: „Ebben a bálványban ezt a dzsinnt imádták. Mostantól fogva többé már nem fogják imádni.”²⁵⁹

Továbbá, Omártól van a következő hadis: „Egyszer, amikor a Prófétával voltunk aggastyán alakjában egy Hama nevű dzsinn jött oda hozzánk bottal a kezben, s vette fel az iszlámot. A Próféta néhány rövidebb szúrárt meg is tanított neki, mielőtt elment.”²⁶⁰ Noha vannak olyan imámok, akik e beszámoló hitelességét megkérdőjelezzik, vannak olyan tekintélyek is, akik hitelesnek tartják őket. De bárhogyan is legyen: szükségtelen az ilyesmivel hosszadalmasan foglalkozni, mivel elegendő példával rendelkezünk.

Amit még mindehhez hozzá kívánunk fűzni, az a következő:

A tiszteletreméltó Próféta fényében, az ő és utódainak tanítása által, a szellemi élet ezernyi pólusa, az olyan teológusok, mint Geyláni sejk mind érintkeztek angyalokkal és dzsinnekkal, s a mai napig is történnek ilyesmik.²⁶¹ A

²⁵⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 362; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa'* iii, 287; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 738; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iv, 316; al-Haythami, *Majma' al-Zawa'id* vi, 176.

²⁶⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 363; al-Khafaji, *Sharh al-Shifa'* iii, 287; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* v, 416-8.

²⁶¹ Ibn Taymiyya, *al-Tawassul wa'l-Wasila* 24; Ibn Taymiyya, *Madzsmu' al-Fatawa* xi, 307.

Mohammed Próféta (ص) csodái

mohammedi közösségre oly jellemző angyalokkal és dzsinnekkal való gyakori érintkezés ugyanakkor mindenekelőtt a Próféta érdeme és csodája.

Harmadik rész: Szintén egy nyilvánvaló csoda volt az a védelem, melyben a Próféta részesült, a megtámadhatatlansága és megkérdőjelezhetetlensége. Miként az áya is hírül adta: *„Allah bizony megvéd téged az emberektől”* (5:70) Ez számos csodába kifejeződött. Amikor a Próféta a nyilvánosság elé lépett, akkor nem csupán egy nép, néhány befolyásos csoport ellen lépett fel, hanem az összes uralkodó és minden más vallás követője felé kihívást intézett. Noha nagybátyja a legnagyobb ellensége volt, sajt törzse és népe is annak tekintette, prófétai tevékenységének huszonharmadik évében mégis óvintézkedések, testőrök nélkül halt meg saját ágyában, s emelkedhetett fel az angyalok világán is túlra. Micsoda hatalom és igazság van ebben a védelemben, megtámadhatatlanságában és megkérdőjelezhetetlenségében, melyet a tiszteletreméltó áya is kifejez: *„Allah bizony megvéd téged az emberektől”* (5:70). A Napnál is világosabban megmutatkozik ennek szilárd fundamentuma. A következőkben néhány példát vonultatunk fel, melyek hiteles hagyományozása is bizonyos.

Első beszámoló: A prófétai hagyományok és életrajzok egyöntetűen számolnak be erről: A quraysita vezetők tanácskozásra összeültek, s elhatározták, hogy megölik a Prófétát. Egyikőjük javaslatára, kibe bizonyára az ördög költözött, minden egyes nemzetségből kiválasztottak egy-egy embert, hogy később ne lehessen széthúzás a törzsön belül. Összesen kettőszáz ember, Abu Dzsahil és Abu Lahab vezetésével el is indult a Próféta háza felé, hogy azt körülvegyék. A Prófétával ekkor ott volt Ali, akit arra kért, hogy azon az éjjelen az ő ágyán aludjon. Ezután pedig megvárta Prófétát, míg a quraísiták körbevették a házát. Akkor pedig kilépett a házból, egy maroknyi földet dobott feléjük, melynek következtében nem ismerték fel, s eltűnt a szemük elől.²⁶² Híra barlangjában később két galamb és egy pók adott neki védelmet.²⁶³

²⁶² Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 349; *Musnad* (Tahqiq: Ahmad Shakir) iv, 269 no: 2009; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* ii, 228.

²⁶³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 313; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 368; *Musnad* i, 248; San'ani, *al-Musannaf* v, 389; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iii, 179-81; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* vii, 27; Ibn al-Qayyim, *Zad al-Ma'ad* (Tahqiq: Arnavudi) iii, 52; al-Tabrizi, *Mishkat al-Masabih* no: 5934; Maruzi, *Musnad Abu Bakr al-Siddiq* no: 73; Zayla', *Nasb al-Ra'ya* i, 123; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* vi, 52-3.

Második beszámoló: Egy megbízható hagyomány hírül adja, hogy miután a Próféta és Abu Bakr a barlangot Medina irányába elhagyta, a quraysiták egy Szuraqa nevű, különösen bátor harcost küldtek utána, hogy az végezzen vele. Ők ketten hamarosan meg is látták, hogy Szuraqa a nyomukban van. Abu Bakr ismét aggódni kezdett. De miként korábban a barlangban, most is lelket öntött belé a Próféta: „*Ne nyugtalankodj! Allah velünk van.*” (9:40) A Próféta egyszerűen csak ránézett Szuraqa lovára, s az mintha földre cövekelték volna a lábait, megállt. Egy idő után azonban kiszabadította magát, s továbbindult az üldözésükre. Azon a helyen azonban, ahol a ló lábai fogságba estek, füst szállt fel. Ebből megértette, hogy a Próféta nem olyan ember, akire kezét lehet emelni. Ezért irgalomért kiáltott feléje. Ő megadta neki, s megígértette vele, gondoskodjon arról, hogy több üldöző ne jöjjön már utánuk.²⁶⁴

E híradás kiegészítéseképpen még a következőket szeretnénk elmondani: egy hiteles beszámolóban ezt közlik: Egy pásztor még látta őket, s sietett Mekkába, hogy ezt a quraysitáknak elmondja. Amikor azonban odaért, elfelejtette, hogy miért is ment oda. Bármennyire is igyekezett

²⁶⁴ Bukhari, *Anbiya'* (Bab: 'Alamat al-Nubuwwa fi'l-Islam, Fada'il Ashab al-Nabi, Manaqib al-Muhajirin wa Fadlihim, Hijrat al-Nabi wa Ashabihi); Muslim, no: 2009; Ibn Hibban, *Sahih* 65; ix, 11.

visszaemlékezni, nem jött rá. Így hát kénytelen volt visszatérni. Ekkor ismerte fel, hogy a megfélemlítés egy sugallat következménye volt.²⁶⁵

Harmadik beszámoló: Gatafan és Enmar melletti csatákról ekképpen tudósítanak hiteles, különféle források: Egy Ghaurasz nevű bátor törzsfő észrevétlenül megközelítette a Prófétát, s kivont kardját a Próféta torkához tartva így kiáltott rá: „Ki fog most téged tőlem megmenteni?” Ő ezt felelte: „Allah!” majd ekképpen fohászkodott: „*Allahumma, Te elegendő vagy számomra, legyen meg a Te akaratod!*” Alig mondta ki a szavakat, Ghaurasz hirtelen fájdalmat érzett a vállában, a kard kiesett a kezéből és földre zuhant. A Próféta felvette a kardját, s megkérdezte tőle: „S ki az, aki most téged fog megmenteni?” Azonban megbocsájtott neki. Ghaurasz visszament a törzséhez, s sokan kérdezték, hogy miért járt nem járt sikerrel. Ő elmondta az eseményt úgy ahogyan volt, s végül hozzáfűzte: „A valaha élt legjobb embertől jövök vissza.”²⁶⁶

A badri csatában szintén megtörtént egy a fentihez hasonló. A badri csatában sikerült egy hitetlennek észrevétlenül

²⁶⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 351; Âli al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 715.

²⁶⁶ Bukhari, *Dzsihad* 84, 87; Maghazi 31-2; Muslim, *Salat al-Musafirin*, 311 no: 843; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 347-8; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* ix, 7-8; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 29-30.

megközelítenie a Prófétát, s már felemelte a kardját, hogy lesújtson rá, amikor ő megfordult és ránézett. Amazt hirtelen remegés fogta el, s a kard kiesett a kezéből.²⁶⁷

Negyedik beszámoló: Ez a történet is híressé vált, s számos Korán-értelmező ebben látja a következő áya kinyilatkoztatásának okát is: *„És bilincseket tettünk a nyakukba egészen az állukig, úgy hogy a fejüket felfelé kell tartaniuk. És falat állítottunk eléjük és mögéjük és úgy elfedtük őket, hogy nem látnak.”* (36:8-9) A hadístudósok és Korán-kommentátorok a következő történetben látják ennek a hátterét: Abu Dzsehil megesküdtött: *„Ezzel a kővel fogom agyonütni Mohamedet, amint meglátom, hogy leborult imádkozni.”* Majd fogta a követ és elindult megkeresni a Prófétát. Amikor azonban leborulás közben őt megpillantotta és felemelte karját, hogy lesújtson vele, képtelen volt befejezni a mozdulatot. Teljesen megmerevedett a karja. Csak azután tudta ismét mozgatni, miután a Próféta végzett az imájával és felállt. Vagy azért, mert engedélyt adott erre a Próféta, vagy azért, mert nem volt többé szükség a bénultságra.²⁶⁸

²⁶⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 347; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 710.

²⁶⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 351; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 241; al-Haythami, *Mdzsйма' al-Zawa'id* viii, 227; Muslim, No: 2797; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iii, 42-3.

Továbbá megtörtént, hogy Valid ibn Mughira, szintén Abu Dzsahil törzséből, elhatározta, hogy egy kővel agyonüti az éppen imáját végző Mohamed Prófétát. A Kábához érve a látása azonban egyszerre csak elhomályosult, s végül semmit sem látott, csak hangokat hallott. Amikor aztán a Próféta imája végeztével kijött a szentélyből, s a veszély elmúlt, Valid ibn Mughira látása visszatért.²⁶⁹

Továbbá, Abu Bakr hiteles közlése alapján tudjuk, hogy a 111.szúra kinyilatkoztatása után – „Száradjon el Abu Lahab keze!” – Abu Lahab felesége, Umm Dzsamíl – a „fahordozó”, fogott egy követ és elment a mecsethez. A Próféta és Abu Bakr egymás mellett ült. Amikor meglátta Abu Bakrot, megkérdezte tőle: „Abu Bakr, hol van a barátod? Azt hallottam, hogy gúnyolódott rajtam. Ha meglátom ezzel a kővel ütöm ki a fogait.” A szintén ott ülő Prófétát ugyanis nem látta meg.²⁷⁰ A „pokoli tűzifahordó” asszony nem vehette észre az Allah védelme alatt álló Prófétát, s nem kerülhetett az ő békés jelenlétébe.

²⁶⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 351; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 242

²⁷⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 349; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 233; al-Haythami, *Madzsmat al-Zawa'id* i, 353; Ibn Hibban, *Sahih* viii, 152; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 361.

Ötödik beszámoló: Egy megbízható közlés hírt ad arról, hogy Amir ibn Tufeyl és Arbad ibn Qaysz megegyezett, hogy együtt elmernek a Prófétához. Amir így szólt társához: „Én el fogom terelni a figyelmét, te pedig közben agyonütöd.” Miután eljöttek a Prófétától, megkérdezte társától, hogy miért nem tett úgy, ahogyan megbeszélték? Amaz ezt válaszolta: „Hogyan tehettem volna meg? Én megtettem volna, de mindig közénk álltál. Így akár véletlenül téged ütöttelek volna meg!”²⁷¹

Hatodik beszámoló: Egy hiteles hadisz ad hírt a következőről: Az uhudi vagy a huneyni csata idején történt, hogy Sheyba ibn Othman al-Hadzsebi, akinek a nagybátyját és apját Hamza megölte, észrevétlenül igyekezett megközelíteni a Prófétát, hogy bosszút állhasson rajta. Amikor azonban karját felemelte, hogy lesújtson rá, a kardja hirtelen kiesett a kezéből. A Próféta csak ránézett és kezét az ő mellkasára helyezte. Sheyba később ezt mesélte: „Abban a pillanatban nem volt a világon olyan ember, aki nála drágább lett volna nekem.” Azonnal fel is vette az iszlámot, s a Próféta megparancsolta neki: „Menj és harcolj!” Sheyba később ezt mondta: „A harcba

²⁷¹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 353; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 249; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* v, 318.

vettem magam, s ha a saját apám állt volna előttem, rá is lesújtottam volna.”²⁷²

Mekka bevételének napján egy Fedala nevű ember odament a Prófétához, hogy megölje őt. Ő azonban mosolyogva ránézett, s mekérdezte tőle: „Miről beszélsz magadban?” Megkegyelmezett Fedalanak. Amaz később ezt mondta: „Abban a pillanatban nem volt a világon olyan ember, aki nála drágább lett volna nekem.”²⁷³

Hetedik beszámoló: Egy hiteles beszámolóból tudjuk, hogy a zsidók merényletet terveztek a tiszteletreméltó Próféta ellen. Egyszer azonban, amikor egy szikla tetejéről akarták annak egy darabját rádobni, Allah a megfelelő pillanatban készítette a Prófétát arra, hogy helyéről felkeljen, s a veszélyes helyet elhagyja. Ez a merényletük ekképpen hiúsult meg.²⁷⁴

Még számos ehhez hasonló beszámolóról tudunk. Bokhári és Muszlim gyűjteményében őrződött meg Aisa közlése: „Az ája „Allah meg fog védeni téged az emberektől” (5:70) kinyilatkoztatása

²⁷² Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 353; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 248; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* vi, 183-4; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 718; al-'Asqalani, *al-Isaba* ii, 157.

²⁷³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 353; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 248; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 718.

²⁷⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 353; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 243; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 176; Abu Na^im, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 489-90.

után a Próféta így szólt az időnként személyes védelmét ellátókhöz: „Emberek! Nem kell engem védenetek! Hiszen Allah hatalma oltalmaz engem.”²⁷⁵

Ezen értekezés, az elejétől egészen idáig világosan megmutatta: a lét minden világa ismeri a tiszteletreméltó Prófétát, s kapcsolatban áll vele. S minden egyes világban megnyilvánultak az ő csodái. Ez azt jelenti tehát, hogy e személyiség, hogy a világmindenség Urától kapta a megbízatását az Ő küldöttként. Ő az Uralkodó magasrangú ellenőre és intézője tevékenységének minden egyes területén. Mivel az Ő szolgálatában álló, legmagasabb rangú hivatalnok, jogosult utasításokra, rendelkezésekre mindezen területen. Ha azonban például csak egy igazságügyi revizor volna, akkor hatásköre egyedül az igazságügyre korlátozódna, más részlegeken alig volna ismert. Hasonlóképpen, a hadügyminisztérium hivatalnoka is kevésbé volna ismert a civil közigazgatásban. Ennek mintájára érthető, hogy miért lett a Fejedelem birodalmának összes területén ismertté téve, az angyalok világától egészen az apró bogarakig és pókokig, miért lett ennek megfelelően a Próféták Pecsétje, s a világok

²⁷⁵ Tirmidhi, v, 351 no: 3406; Tirmidhi (Tahqiq: Ahmad Shakir) no: 3049; Qadi Iyad, al-Shifa' i, 352; al-Hakim, al-Mustadrak ii, 313.

Urának küldötte, s miért terjed ki küldetése minden és az egész világra.

Tizenhatodik jelzőfény

Az *Irhászát*-nak nevezett, még küldetése előtti, s Prófétaságát bizonyító csodáknak három csoportja van.

Első: Miként arra a Korán nyomatékosan felhívja a figyelmet, számos utalás van Prófétaságára a Tórában, az Evangéliumokban, a zsoltárokból és más profetikus írásokban egyaránt. Mivel olyan írásokról van szó, melyek a mennyekből lettek leküldve, s melyeket Allah küldöttei hirdettek ki az emberiségnek, bizonyosan és szükségszerűen azon személyiségről is hírd kellett adniuk, aki a vallást alapvetően tesz jobbá, a világmindenséget másként jeleníti meg, s akinek fénye az emberiség felét elárasztja majd. Lehetséges volna-e egyáltalán az, hogy a kisebb jelentőségű eseményekről is beszámoló korábbi Próféták, az emberiség történetének legnagyobb eseményéről hallgassanak, s azt ne jövendöljék meg? Mivel egészen nyilvánvaló, hogy ennek bekövetkeztét előre megmondták, vagy vitatják a küldetését, s az emberiséget és saját vallásuk követőit óva intik tőle, vagy pedig megerősítik Prófétaságát, s egy ilyen személyiség igaz volta által a vallás

megmenekül a babonáktól és a hamisságtól. S mivel barát és ellenség egyaránt egyetért abban, hogy a mennyei írásokban egyetlen helyen sem fordul elő a tagadása, a fent jelzett megerősítésnek bennük kell lennie. S mivel egy efféle megerősítésnek bennük kell lennie, s mivel egy ilyen megerősítés számára alapvető szükségszerűség és egy egészen meghatározott oka van, ezek meglétének tanúságára három példát, megcáfолhatatlan bizonyíték gyanánt fogunk bemutatni.

Első bizonyíték: A tiszteletreméltó Próféta ekképpen szólt a Korán nyelvén: „Kinyilatkoztatott írásaitok megemlítenek és igazolnak engem, s amit hirdetek, azt a ti írásaitok is megerősítik.”

„Mondd: Hozzátok hát ide a Tórátokat, s olvassátok ha valóban igazat szóltok! (3:93) „Mondd: Jöjjetek! Hívjuk ide a gyermekeinket és a ti gyermekeiteket, asszonyainkat és a ti asszonyaitokat. Majd esküdjünk meg, hogy Allah átka sújtsa azokat, akik hazugságot állítanak!” (3:61)

Efféle áyakkal intézett kihívást ellenük. S noha állandó jeleggel tette ezt, egyetlen zsidó tudós, s egyetlen keresztény pap sem tudott neki bármi hibát felróni. Hiszen ha erre

képesek lettek volna a megátalkodott hitetlenek, akkor az egész világba szétkürtölték volna azt.

Továbbá, ezt mondta nekik a Próféta: „Vagy kimutatjátok a tévedésemet, vagy addig fogok küzdeni, amíg vereséget nem szenvedtek.” S mivel azok a harcot, a vereséget és a kivándorlást választották, ez azt jelenti, hogy nem lettek hibára nála. Ha bármiféle téves dolgot is felfedeztek volna vele kapcsolatban, akkor az egészen bizonyosan megmentette volna őket.

Második bizonyíték: A Tóra, az Evangélium és a Zsoltárok kifejezőmódja nem ugyanazon csodás személyiségjegyekkel hozzák kapcsolatba őt, mint amelyekkel a Korán. Az előbbieket újra és újra lefordították, minden egyes alkalommal számos idegen kifejezést kevertek bele az újonnan keletkezett szövegbe. Az eredeti textúrába ráadásul a kommentátorok téves értelmezései is belekerültek. Ráadásul tudatlan, sőt rosszindulatú emberek is hozzá tették hamisításaikat. Ekképpen halmozódott fel nagy mennyiségű hiba e szövegekben. Rahmatullah al-Hindi sejk ezer hamisítást mutat fel a zsidóknak és keresztényeknek a könyveiben, s elhallgattatta ezzel őket. Ugyanakkor kortársa, a híres Husszein al-Dzsiszri mintegy száztizennégy olyan helyet

fedezett fel, melyek Mohamed Prófétását jövendölik meg, s ezeket a *Riszále-i Hamidiye*-ben foglalta össze. Ezt az értekezést a monasztiri Iszmail Haqqi fordította le oszmáni-törökre. Aki akar, abban ezeknek utánanézhethet.

Továbbá, számos zsidó és keresztény tudós beismerte: „Szent Könyveink megemlítik és ismertetik az arab Mohamedet.” A nem-muszlimok között mindenekelőtt a híres Herakleosz császár volt az, aki ezt e szavakkal elismerte: „Jézus hírt hozott nekünk Mohamedről”²⁷⁶

Egy másik bizánci uralkodó, Muqauqisz, egyiptom kormányzója és híres zsidó tudósok, mint Ibn Szuriya, Ibn Ahtab, a testvére Ka'b Ibn Aszad és Zubeyr ibn Batiya, s más vezető személyiségek és tudósok is – noha nem lettek muszlimok – beismerték: „Könyveinkben valóban vannak olyan helyek, melyek hírt adnak róla.”²⁷⁷

Továbbá, voltak olyan zsidó és keresztény vezetők és tudósok is, akik miután szembesültek e tényekkel, feladták ellenállásukat és felvették az iszlám vallást. Ezt követően pedig

²⁷⁶ Ibn Sayyid al-Nas, *'Uyun al-Athar* ii, 26; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 364.

²⁷⁷ Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* ii, 139; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 366; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 744-5; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iv, 80, 81, 272; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* iii, 362; Waqidi, *Kitab al-Maghazi* 403-4; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 85.

ők maguk hívták fel a zsidók és keresztények figyelmét a Tórában és az Evangéliumban lévő, Mohamedre történő utalásokra, s hallgattatták el a tiltakozásokat. Közülük a leghíresebbek: Abdullah ibn Szelam, Vahab ibn Munabbih, Abu Yaszir, Shamul²⁷⁸ (A jemeni király, Tubba idejében élt ez utóbbi. Tubba még Mohamed prófétai küldetésének kezdete előtt, s annak jelenlétében, Shamullal együtt vette fel az iszlámot)²⁷⁹ valamint Sza'ye két fia, Eszid és Sza'lebe. Az isteni egység megvallója, Ibn Heyban még a prófétai küldetés előtt vendégségben járt egyszer a Banu Nadirnál. Így szólt hozzájuk: „Közel az idő, amikor ismét meg fog jelenni egy Próféta. S ide fog szülőföldjéről kivándorolni.” Majd e szavak után nemsokkal ott is meg is halt. Később, amikor ez a zsidó törzs szembeszállt a Prófétával, Eszid és Sza'lebe figyelmeztették őket: „Allahra! Hiszen az ellen harcoltok, akinek eljövételét

²⁷⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 366; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 744-5; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* iv, 80-1; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* iii, 361-2; Waqid, *al-Maghazi* 405-4; Ibn Dzsaui, *Sifat al-Safwa* iii, 361-2; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 79; ii, 492.

²⁷⁹ Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 367; ii, 526; vi, 240-9; al-Hindi, *Kanz al-'Ummal* xi, 401; xii, 390-408; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 364; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 739-43; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* viii, 240.

megjövendölte nekünk Ibn Heyban!”²⁸⁰ Nem kellett volna fegyvert fogniuk ellene. Azonban ezt megtették, s meg is bűnhődtek érte.

Továbbá, olyan zsidó prominens alakok, mint Ibn Benyamin, Muchayriq és Ka’b al-Ahbar s sok számos tudósuk, miután könyveikben felismerték Mohamed ismertető jegyeit, habozás nélkül felvették az iszlámlámot, s korábbi hittársaikat hallgattatták el aztán.²⁸¹

Ami pedig a fentebb említett történetben, a híres keresztény szerzetest, Bahirát illeti, amikor Damaszkuszba vezető útján nagybátyjával tartva vele találkozott, Mohamed még csupán tizenkettő éves volt. Bahira az ő érdemén hívta meg magához akkor a quraysitákat. S amikor észrevette, hogy a karavánnak árnyékot adó felhő továbbkísérte őket, akkor így szólt: „Ez azt jelenti, hogy az ember, akit keresek ott van.” El is küldte oda egyik emberét érte. A nagybácsinak, Abu Táliban pedig ezt mondta: „Fordulj vissza! Menj miharabb Mekkába! A zsidók

²⁸⁰ Bayhaqi, *Dala’il al-Nubuwwa* ii, 80-1; iv, 31; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 744-5; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 137; Abu Na’im, *Dala’il al-Nubuwwa* i, 82; Ibn al-Dzsawzi, *Sifat al-Safwa*, i, 87.

²⁸¹ Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 364; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 739; Ibn al-Dzsawzi, *Szifat al-Szafwa* i, 87; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 87-8, 135; Bayhaqi, *Dala’il al-Nubuwwa* 161-3; Abu Na’im, *Dala’il al-Nubuwwa* i, 78-9.

féltékenyek lesznek rá. A Tóra pontos leírást ad Mohamdról. Bizonyos, hogy ellene fordulnak majd.”²⁸²

Amikor az abbeszin Nesztor és az etióp Négus hasonlóan felfedezték szent irataikban a Próféta eljövételét, mind a ketten felvették az iszlámot.²⁸³

Egy Daghatir nevű, híres keresztény tudós látván az utalásokat, szintén felvette az igaz hitet. Majd amikor ezt hirdetni kezdte a bizánciak között mártírhálált halt.

Hasonlóképpen, Hárith Ibn Abu Shumar al-Ghassszáni, keresztény uralkodó valamint nagy vallási vezetők és uralkodók, mint Szahib Ilya, Heraklios, Ibn Natur, Dzsarud és hasonló prominens személyek szintén felismerték e jeleket könyveikben és felvették az iszlámot. Földi uralmát féltve egyedül Heraklios nem merte nyíltan megvallani új hitét.²⁸⁴

²⁸² Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 24; Yuszuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 158.

²⁸³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 364; 'Ali al-Qari *Sharh al-Shifa'* i, 744.

²⁸⁴ Bukhari, *Bad' al-Wahy* 6; *Shahadat* 28; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 744; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 121, 150-1; Qastalani, *al-Mawahib al-Ladunniya* vi, 198; Tabarani, *al-Mudzsam al-Kabir* iii, 2108; Ibn 'Adiyy, *al-Kamil fi'l-Du'afa* iii, 1094; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 101-2.

Szalmán al-Fárszi is keresztény volt korábban. Miután rálelt a jelre, mely a tiszteletreméltó Prófétára utalt, azon nyomban fel is kereste őt.²⁸⁵

Egy Temim nevű kiemelkedő tudós, a híres abeszin Négus, az abeszin keresztények s a nedzsrani papok egy emberként kijelentették: „Prófétaságának jeleit láttuk a könyveinkben. Ezért vettük fel az iszlámot.”²⁸⁶

Harmadik bizonyíték: A következőkben a Tórából, az Evangéliumból és a Zsoltárokból említünk meg néhány részletet, melyek a tiszteletreméltó Prófétára vonatkoznak.

Első: A Zsoltárok között található ez a vers: „Istenem küldjél nekünk valakit, aki az erkölcsi széthullás után újra érvényt szerez a törvénynek.”²⁸⁷

A „törvénynek érvényt szerző” (Muqím asz-szunna) Mohamed egyik neve.

²⁸⁵ al-‘Asqalani, *Fath al-Bari*, vii, 222; Bayhaqi, *Dala’il al-Nubuwwa* ii, 82; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa’l-Nihaya* ii, 310-6; *Musnad* v, 437; Ibn Hisham, *Sirat al-Nabi* i, 233; Abu Na’im, *Dala’il al-Nubuwwa* no: 213; al-Hakim, *al-Mustadrak* iii, 604; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 364; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 670; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 144; Abu Na’im, *Dala’il al-Nubuwwa* i, 258-64.

²⁸⁶ *Musnad* i, 461; Abu Da’ud, *Dzsana’iz* 58; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 364; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 744-6; Dzsiszri, *Risale-i Hamidiye* i, 240; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 163.

²⁸⁷ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 104, 115.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Az Evangéliumban ezt olvassuk: „A Messiás így szólt: Elmegyek az Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, hogy Ő majd elküldhesse nektek a Parakletet.”²⁸⁸ A Paraklet jelentése: „aki megkülönbözteti a jót a rossztól”, szintén Mohamed egyik neve.

Egy további részlet: „Az Uramtól egy Parakletet kérek nektek, aki örökké veletek lesz majd.”²⁸⁹

A Tórából egy vers: „Isten így szólt Ábrahámhoz: Hágár fiat fog szülni és fiának keze az összes többi felett lesz, s minden kéz feléje alázatosan nyúlik.”²⁹⁰

Egy másik vers ugyanonnan: „És így szólt: Mózes! Egy Prófétát küldök közéjük testvéreik fiai közül és szavaimat teszem a szájába. És azt, aki Prófétám szavát, aki az Én nevemben beszél, nem fogadja meg, azt bizony felelősségre fogom vonni.”²⁹¹

És egy harmadik vers a Tórából: „Mózes így szólt: Uram! A Tórában egy olyan közösséget találok, mely a legjobb közösség, mely

²⁸⁸ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 352; Dzsiszri, *Risale-i Hamidiye* i, 250; Qastalani, *al-Mawahib al-Ladunniya* vi, 201.

²⁸⁹ Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 743; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 99; Dzsiszri, *Risale-i Hamidiye* i,

²⁹⁰ 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 743; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 105-6; Genesis, Chap. 16.

²⁹¹ 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 743; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 86; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 347.

Mohammed Próféta (ص) csodái

az emberiség javára jön majd létre. Meg fogja parancsolni azt, ami helyénvaló és megtiltani azt, ami helytelen. Hinni fognak Istenben és az Én közösségemmé teszem őket. Ezt mondta: Ez bizony Mohamed közössége.”²⁹²

Fontos megemlíteni, hogy a „Mohamed” nevet szír alakjában közlik ezekben, mint: „Himyata”, „al-Munhamenna” vagy pedig „Museffa”, melyek a héber névadásban mind Mohamedet jelentenek. Sok helyen azonban szó szerint a „Mohamed” név szerepelt eredetileg, amíg azt a zsidók, irigységből meg nem változtatták.²⁹³

Egy részlet a Zsoltárokból: *„Dávid! Utánad egy Próféta fog jönni, kinek neve Ahmed és Mohammed lesz. Igaz ember és úr lesz. Közössége könyörletet nyer majd.”²⁹⁴*

Továbbá a hét Abdullah, valamint Abdullah ibn Amr Ibn Ász, aki a régi iratokban sokszor elmerült, Abdullah ibn Szelám, aki a híres zsidó tudósok között elsőként vette fel az iszlámot, a híres Ka'b ibn al-Ahbar, szintén jelentős zsidó

²⁹² 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 746; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 107-18.

²⁹³ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 112-3; Qastalani, *al-Mawahib al-Ladunniya* vi, 189.

²⁹⁴ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 353; Kandahlawi, *Hayat al-Sahaba* i, 18; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 326; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 739; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 122.

Mohammed Próféta (ص) csodái

tudós, az akkor még meg nem hamisított Tórában letek a következőre, melyre mindannyian fel is hívták a figyelmet: (E részben először Mózes, majd az eljövendő Próféta a megszólított.) *„Próféta! Tanúként, jó hír hozójaként, figyelmeztetőként és a tudatlanok támaszaként küldtük téged. Az én szolgám vagy. A bizalmasnak neveztetek. Olyanná tettem, aki bízik bennem, nem durva, nem jár kevélyen az emberek között, nem torolja meg rosszal a rosszat, hanem megbocsájt. Isten nem veszi el az életét, amíg egyenesbe nem hozza ismét a hit útját, mely elgörbült s míg nem mondja mindenki: Az egyetlen Istenen kívül nincsenek istenek!”*²⁹⁵

Egy másik részlet a Tórából: *„Mohammed az Isten küldötte, aki Mekkában született, Taybaba vándorolt ki, birodalma kiterjed Damaszkuszra is és közösségét áldani fogják.”*²⁹⁶

Ebben a versben a „Mohammed” szó az „Áldott” jelentésű szír névvel jelenik meg.

²⁹⁵ Bukhari, *Buyu'* 5; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 346; Darimi, *Muqaddima* 2; Kandahlawi, *Hayat al-Sahaba* i, 17; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 326; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 105, 135; al-'Adzsurri, *al-Shari'a* 444, 452; Qastalani, *Mawahib al-Ladunniya* vi, 192; *Isaiah*, chap. 42.

²⁹⁶ Darimi, *Muqaddima* 2; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 346-51; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 739; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 116; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 72.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Szintén a Tórából: *„Te vagy az én szolgám, küldöttem és elneveztelek téged annak, aki bízik bennem.”*²⁹⁷

Ebben a versben az a Próféta a megszólított, aki Iszmael fiai közül, Izsák fiainak tesvérei leszármazottaiból, Mózes után fog jönni.

A Tórából szintén: *„Kiválasztott szolgám nem lesz durva és erőszakos.”*²⁹⁸

Ugyanazon jelentéssel bír a „kiválasztott” (Mukhtár) és Musztafa, mely Mohamed egyik neve szintén.

Az Evangéliumokban szintén megtalálható annak a Prófétának a leírása, aki Jézus után fog jönni, s akit némelyik verse a Világok Királyának nevez: *„Egy vasrúd lesz nála, mellyel lesújt, ahogyan a közössége is teszi.”*²⁹⁹

Ez a vers megmutatja: *„A Próféta, aki a kard ura is, meg lesz bízva a háborúval.”*

„S az Evangéliumban hasonlatuk a vetőmag, mely szárba szökken, ott megerősödik, s egyenesen áll, azoknak örömére, aki a vetőmagot elvetették. De ezzel a hitetlenek dühét is kiváltják majd.” (48:29)

²⁹⁷ Lásd a 3. l.j.et.

²⁹⁸ Darimi, *Muqaddima* 2; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 105, 119; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 739.

²⁹⁹ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 99, 114.

A Győzelem szúrából való áya szintén egy az Evangéliumból származó versre mutat rá, s bemutatja, hogy ez utóbbi is hirdeti Mohamednek és közösségének a dzsiháddal való megbízatását.

A Tóra ötödik könyvének harmincharmadik fejezetében található a következő vers: *„Az Igazság lejött Sinai-hegyről, felment a Szeir-re (hegy Palesztínában) és a Pharan-hegyen jelent meg.”*³⁰⁰

E versnek első része *„Az Igazság lejött Sinai-hegyről”* Mózes Prófétaságát hirdeti ki. A *„felment a Szeir-re”* pedig Jézusét. A vers utolsó része Mohamed küldetésére vonatkozik, ugyanis a Pharan-hegy az általános ezen a néven ismert, arabiai Hidzsázra utal. A Tóra következő verse a Próféta Társairól, tanítványairól beszél: *„Ekként írja le őket a Tóra.”* (48:29) *„Az isteni kegyeltek zászlói nála vannak és az ő jobbján.”*³⁰¹ S ez ezt jelenti: *„Társai áldott, igaz isteni kegyeltek.”*

Ézsaiás Könyvének 42. fejezetéből való a következő vers: *„Isten el fogja küldeni kiválasztott szolgáját az utolsó időkben. A megbízott szellemet, Gábrielt küldi el hozzá, s általa tanítja meg neki*

³⁰⁰ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 348; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 113.

³⁰¹ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 348; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 113; Deuteronomy, 33:2.

Mohammed Próféta (ص) csodái

az egyistenhitet megtanítani. S amit a megbízott szellem neki megtanít, azt ő az embereknek fogja megtanítani. Igazságot hoz el a népeknek. Ő fény, mely megmenti a népeket a sötétségből. A gyenge szívűt bátorítani fogja, s azokat, akiken a kétségbeeség lett úr. Addig fog küzdeni, amíg az igazság és az igazságosság az egész földkerekséget betölti. Addig nem hagyja abba a küzdelmet, amíg a tengereken túli, távoli földrészek is bizalmukat helyezik belé.”³⁰²

Ez a vers is egészen bizonyosan Mohamedet jellemzi, aki az utolsó idők Prófétájaként jött el.

Mikaás Próféta Könyvének 4. fejezetében ez áll: „Az utolsó időkben egy jótékony közösség lesz majd a földön. A szent hegyet fogják választani, hogy Isten szolgálják. Számos nép, a föld mindenféle tájáról fog ott összegyűlni, hogy ott az Urat dicsőítsék. S nem társítanak Hozzá semmiféle más istent.”³⁰³

A fenti vers nyilvánvaló módon az Arafát hegyre utal, a világ legszentebb hegyére, ahol a világ minden tájáról érkező zarándokok „Allah akbart!” kiáltanak, s kik Mohamed Próféta jótékony közösségét alkotják.

A 72. zsoltárban ez áll: „Alattvalói lesznek tengerektől tengerekig, s a föld határáig húzódó folyamokig... Jemen és Észak-Afrika uralkodói ajándékokkal járulnak elébe... És királyok fognak

³⁰² Ézsaiás, 42:1-4,10.

³⁰³ Mikaás 4:1-2.

Mohammed Próféta (ص) csodái

előtte meghajolni és leborulni. Szüntelenül fohászokat mondanak érte; egész nap áldani fogják őt... Fényei Medinából ragyognak... S nevének recitálása az örökkévalóságba nyúlik... Neve már a Nap létezése előtt is létezett. A Nap előtt neve egyre nagyobb lesz...”³⁰⁴

Ez a vers egészen nyilvánvaló módon írja le a Világ Büszkeségét. Mert ki más Próféta jöhetett volna Dávid után, mint az arábiai Mohamed, akinek híre betöltötte a Keletet és Nyugatot, akinek császárok fizettek sarcot, aki előtt királyok borultak le, s akinek akkora az érdeme, hogy az emberiség egyötöde naponta ötször kér áldást rá imáiban, s akinek fénye Medinából ragyogott ki a világra? Miként szólhatna másvalakiről e vers?

Továbbá, a török fordítású János Evangélium 14. fejezetének 30. versében ezt olvashatjuk: *„Én már nem sokat beszélek hozzátok, mivel hamarosan eljön az Evilág Fejedelme. S engem vele össze nem lehet hasonlítani.”*

Az „Evilág Fejedelme” vajon nem-e ugyanaz, mint az „Evilág Büszkesége”? Ez utóbbi (*Fakhr-i Álem*) szintén Mohamed Próféta egyik neve.

³⁰⁴ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 91-104; Dzsiszri, *Risale-i Hamidiye* i, 410; Zsoltárok, 72:8, 10, 11, 15-17.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Szintén a János Evangéliumban, a 16.fejezet 7.versében ez áll: „Én azonban elmondom nektek az Igazságot: jó nektek, hogy elmegyek. Mert ha nem megyek el, nem jön el hozzátok a Vigasztaló.”³⁰⁵

Itt észre kell venni: az arábiai Mohammeden kívül, aki az Evilági Fejedelem, ki más lehetne az emberek igaz vigasztalója? Valóban ő az, aki megmenti a halandó embereket az örök megsemmisüléstől és vigaszt hoz nekik.

A fent idézett hely következő verse: „S amikor ő eljön, a világnak világosan rá fog mutatni annak bűnére, igazságára és ítélkezéseire.”³⁰⁶ Ki már lehetne ő, mint Mohamed Próféta, aki a világ romlottságát igazságossággá változtatta, a bálványimádás bűnétől megmentette és a világ uralmi viszonyait megváltoztatta?

A János Evangéliumban, a 16.fejezet 11.versében ez áll: „Mert már eldöntetett, hogy az Evilág Fejedelme el fog jönni.”³⁰⁷ Bizonyos, hogy Mohamed Prófétáról van itt szó.

³⁰⁵ ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 743; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 99.

³⁰⁶ ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 743; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 99.

³⁰⁷ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 95-7; *al-Anwar al-Muhammadiyah*.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Ugyanezen fejezet 13.verse: „S amikor az Igazság Lelke eljön majd hozzátok, el fog vezetni benneteket az Igazsághoz, mivel nem saját beszédét mondja el nektek, hanem azt, amit ő maga is hallott. Az eljövendő időkről fog nektek hírt adni.”³⁰⁸

Egyértelműen világos ez a vers. Ki az, aki az egész emberiséget meghívja az Igazsághoz, aki minden egyes üzenetét kinyilatkoztatás alapján adja át, aki azt mondja el, amit Gábiel angyaltól hallott, aki izzó szavakkal beszél a világ végéről és annak pusztulásáról. Ki más lehetne az, mint az arábiai Mohamed Próféta? Ki más lehetne az?

A tiszteletreméltó Próféta nevei a korábbi Próféták Könyveiben, szír és héber nyelven előfordulva e jelentésekkel fordulnak elő: az Áldott (*Mohammed, Himada*), a Várva várt (*Ahmed, Paraklit*) és a kiválasztott (*Mukhtár*).”Jethro (*Shu’ayb*) Könyvében a *Musheffah*³⁰⁹ (Áldott-Mohammed) név fordul elő.³¹⁰

³⁰⁸ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 346; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 743.

³⁰⁹ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 353; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 112; Qastalani, *Mawahib al-Ladunniya* vi, 189.

³¹⁰ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 353; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 112; Qastalani, *Mawahib al-Ladunniya* vi, 189.

A Tórában szintén Mohammedet jelöli a *Munhammana*; Próféta (Mekka küldötte) értelmében a *Himyata*;³¹¹ a Zsoltárok *Mukhtár*-nak³¹² említik. Szintén a Tóra az *al-Khatemu l-Khatam-ról*³¹³ (A Pecsétek Pecsétje) beszél; továbbá gyakran úgy történik utalás rá, mint *Muqím asz-szunna*³¹⁴ (a szokás/törvény Helyreállítója); Ábrahám Könyvében a *MazMaz*³¹⁵ néven szerepel; s még *Ahyed*-ként is említik.

A tiszteletreméltó Próféta ezt mondta: „A Koránban a nevem Mohammed, az Evangéliumban Ahmed, a Tórában Ahyed.”³¹⁶

Továbbá az Evangéliumban a Próféta egyik neve: „A kard és a jogar birtokosa.”³¹⁷ S valóban azon Próféták között, akik megbízatást kaptak arra, hogy közösségük élén, karddal a kezükben harcoljanak, a legnagyobb Mohamed Próféta volt. Az

³¹¹ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 346, 354; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 112-3.

³¹² Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 353; Yusuf Nabhani, *Hujjat Allah 'ala'l-'Alamin* 112; Qastalani, *al-Mawahib al-Ladunniya* vi, 189; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 739.

³¹³ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 114.

³¹⁴ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 115.

³¹⁵ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 113; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 353.

³¹⁶ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 108, 112; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 353.

³¹⁷ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 114; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 353.

Evangélium még a „megkoronázott úr”³¹⁸ szavakkal is utal rá. A „koronáját” a turbán jelentette. A múltban a népek közül az arabokat jellemezte leginkább a turbán viselése. Az evangéliumi „megkoronázott úr” bizonyosan Mohamed Prófétára vonatkozik.

Továbbá, az Evangéliumban előforduló *al-Baraklit* és *al-Faraklit* – melyek jelentése a bibliai kommentárokból: „az Igazság azon tisztelője, aki azt képes megkülönböztetni a tévelygéstől”³¹⁹ – annak a neve, aki a későbbi korok emberiségét az Igazsághoz elfogja vezetni.

Az Evangélium egyik helyén ezt mondja Jézus: *„El fogok menni, hogy az evilág fejedelme eljöhessen.”* Ki más lehetne méltó arra, hogy evilági fejedelemként lépjen Jézus nyomdokába, mint az igazságot a hamisságtól megkülönböztetni tudó Mohamed Próféta? Jézus több alkalommal is közölte a közösségével: *„Majd eljön valaki, s akkor rám már nem lesz szükség. Az ő kezdete és hirdetője vagyok.”* Miként a Koránban is olvashatjuk: *„S Jézus, Mária fia így szólt: Izrael fiai, Allah küldötte vagyok hozzátok, aki megerősíti a Tórát, mely előttem volt, s aki egy utána következő küldöttről ad hírt, kinek neve Ahmed lesz.”* (61:6)

³¹⁸ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 113, 114; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 739.

³¹⁹ Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah ‘ala’l-‘Alamin* 112

Jézus valóban többször is jó hírt közölt a közösségének. Emlékezteti őket, hogy az emberek legjelentősebb vezetője el fog jönni, s annak néhány nevét is elmondja nekik.

E neveknek a többsége szír és héber nyelven van. A szent iratok kutatói és magyarázói látták azokat. Jelentésük szerint e nevek: *Ahmed, Mohammed, Fariqun Beynel Haqqi ve Batil*. Jézus tehát számos alkalommal adott hírt Mohamed Prófétáról.³²⁰

Ha felmerül a kérdés: Vajon Jézus miért hangsúlyozza jobban ki Mohamed eljövetelét? A többi Próféta csupán hírt ad róla.

A válasz: Ahmed (Mohamed Próféta) megmenti Jézust a zsidók durva vádaskodásaitól valamint vallását a hamisításoktól. Egy magasrendű Törvényt hoz, mely összevetve a Jézust el nem ismerő zsidóknak az életet megnehezítő törvényével, könnyen teljesíthető és átfogóbb is. A Mohamed Próféta által elhozott Saria arra is hivatott, hogy a

³²⁰ *Ummatuhul Hammadun* (Az Áldott közössége). A híres utazó, Evliya Cselebi, Péter apostol mauzóleumában egy gazellabőrre írt Evangéliumban a következő verset olvasta, mely kétség kívül a tiszteletreméltó Mohamed Prófétára vonatkozik: *ietun* (egy fiú), *eszribyun* (Ábrahám utódai közül) *piruftun* (Próféta ő), *lewghaszlin* (nem hazug), *nebt efszulat* (születési helye Mekka), *gekalussír* (jőtevő), *tunumenien mevamiet* (szent neve Ahmed Mohammed) *iszfedusz takerdisz* (követői a föld urai), *bieszbieth* (ő pedig a világ ura). - a szerző.

kereszténység hibáit eltávolítsa. Ezért is mondja Jézus az Evangéliumban több helyen is: „A világ fejedelme el fog jönni.”

A Tórában, az Evanéliumban és a Zsoltárokból mind olvashatunk az utolsó Prófétáról. Példáinkban láthattuk, hogy különféle neveken említik őt. S ki más lehetne mindezek alapján az utolsó Próféta, mint Mohamed?...

A második féle csoport: Küldetése előtti és utáni utalások és bizonyítékok tartalma a következő: Abban az időben, amikor még nem kezdte el prófétai működését – melyet a *Fetret* időszakának neveznek – azok, akiket koruk isteni kegyeltjeinek és teológusainak lehetett tartani, mind hirdették a tiszteletreméltó Próféta eljövételét, s e hirdetésüket leírva azt tovább is hagyományozták a következő generációk számára. Sok ilyen hagyomány volt. Az életrajzírók és történetírók által megerősítettek közül néhány példa:

Első: A régi szent iratokban egy Tubba nevű, jemeni uralkodó felismerte Mohamed Próféta jeleit, s fel is vette az igazhitet. A következő verssel adott erről hírt: „*Tanúsítom Mohamed Prófétaságát. Ő az emberek Teremtőjének, Allahnak a küldötte. Ha megérhetném még az ő eljövételét, vezírja vagy*

unokaöccse lennék."³²¹ Azaz, Alihoz hasonló, odaadó szolgája lenne.

Második: Qussz ibn Sza'ide az arabok leghíresebb és legkiemelkedőbb szónoka volt, az isteni egység megvallója, megvilágosodott szellemű ember. Még Mohamed eljövetele előtt mondta el a következő verset: *„Azok között, akik elküldettek, Ahmed, a legjobb küldött jön el majd hozzánk. Allah áldása legyen rajta valahányszor egy sereg üdvívalgással kilovagol.*"³²²

Harmadik: Egy sugallat után a következőképpen adott hírt a Prófétáról, egyik őse, Ka'b ibn Luayy: *„S amikor nem számítunk rá el fog jönni Mohammed Próféta, s igaz hírt hoz el nekünk.*"³²³

Negyedik: A régi szent iratokban Szeyf ibn Sziyeszen, jemeni uralkodó felismerte Mohamed Próféta jeleit, s fel is vette az igazhitet. Amikor később, a Próféta nagybátyja, Abdul Muttalib más qurasitákkal együtt egy karavánnal Jemenen haladt át, magához hívatta őt, s így szólt hozzá: *„A Hidzsában*

³²¹ Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 166; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 363; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 740; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 388; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 138.

³²² Suyuti, *al-Fath al-Kabir* ii, 133; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 230; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 363; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 740; Tabarani, *al-Madzsmu' al-Kabir* xii, 1254; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 101; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 105.

³²³ Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 244; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 364; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 740; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 89-90.

egy gyermek fog születni. A vállai között lesz egy pecsét-jel. Az emberiség vezetője lesz.” Majd félrevonva Abdul Muttalibot ezt mondta neki: *„Te pedig a nagyapja vagy ennek a gyermeknek.”*³²⁴

Ötödik: Waraqa ibn Nufal, Mohamed feleségének, Khadidzsának volt az unokatestvére. Amikor a tiszteletreméltó Próféta az első kinyilatkoztatás hatása alatt egész testében remegve ment haza, az átélteket Khadidzsa Waraqaanak elmondta. Ez, miután végighallgatta, így szólt hozzá: *„Mondd meg neki, hogy jöjjön el hozzám!”* S amikor a Próféta elmenvén hozzá, elmondta neki, hogy mi történt vele, Waraqa e hírral örvendeztette meg: *„Örvendezz Mohamed! Tanúsítom, hogy te az a Próféta vagy, akiről nekünk Jézus elhozta az örömhírt.”*³²⁵

Hatodik: Allah egyik kegyeltjének, Aszqalan al-Himyerinek még Mohamed küldetése előtt szokása volt megkérdezni a quraysitáktól: *„Van-e közöttetek olyan, aki Prófétának mondja magát?”* Ők sokáig nemmel válaszoltak. Amikor azonban eljött Mohammed ideje, a válaszuk ez volt: *„Igen, van közöttünk olyan,*

³²⁴ Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 328; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 343; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 740; al-Hakim, *al-Mustadrak* ii, 388; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 95-6; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 187.

³²⁵ Bukhari, *Bad' al-Wahy* 3; *Anbiya'* 21; *Ta'bir* 1; *Musnad* (Tahqiq: Ahmad Shakir) iv, 304 no: 2846; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 363; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 743; 'Adzsurri, *al-Shari'a* 443; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 217.

Mohammed Próféta (ص) csodái

aki Prófétának mondja magát.” Ő pedig ezt mondta nekik: „Ő az, akire a világ eddig várakozott.”³²⁶

Hetedik: A leghíresebb keresztény tudósok egyike, Ibn Ala, még a Próféta eljövetele előtt, anélkül, hogy látta volna őt, adott hírt róla. Később amikor találkozott vele, így szólt hozzá: *„Arra, Aki téged az Igazsággal küldött téged: ráleltem a jeleidre az Evangéliumban, s a tiszta szűz fia is hirdetett téged.”³²⁷*

Nyolcadik: A korábban már említett abeszin Négus mondta: *„Bárcsak megadatna nekem, hogy királyságom helyett az arab Mohamed szolgálója lehetnék! Mennyivel értékesebb az ő szolgálójának lenni, mint királynak lenni!”³²⁸*

A láthatatlanból sugallatban részesülő isteni kegyelteken és teológusokon kívül voltak olyan jövendölők is, akik a dzsinnek és szellemek segítségével kaptak Mohamed eljövetelére vonatkozó egyértelmű híreket a láthatatlan világból. Számtalan példa van erre is. E helyen csupán néhányat említünk meg közülük; olyanokat, melyek hitelességéhez nem férhet kétség, s melyeket általánosan elfogadva a prófétai életrajzok és

³²⁶ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 363; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 742; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 140.

³²⁷ ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 744; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 121, 208.

³²⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 365; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 115; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 285.

történetírások is lejegyeztek. Hosszabb lélegzetvételi bemutatásukat átengedve ez utóbbi műveknek, a következőkben röviden ismertetjük őket.

Első: Volt egy Shiqq nevű jövendőelő, aki fél szemével, egyetlen karjával és egyetlen lábával inkább volt egy félember, mint egész. E fél ember azonban, igazolt közlésekkel bekerült az iszlám történeti könyvekbe azáltal, hogy Mohamed Próféta eljövételét megjövendölte.³²⁹

Második: Szatih, a híres damaszkuszi jövendőelő. Szörnykinézetével – nem voltak végtagjai, sem csontjai, arca a mellkasán – mégis hosszú életet megélt. Korában jól ismert volt beteljesedett látomásairól. Maga Khoszrau, a perzsa sah is elküldte hozzá tanult követét, Muyszant, hogy értelmezze különös álmát azidőtájt, amikor Mohamed születésekor palotájának tizennégy oszlopa eldőlt. Szatih ezt mondta neki: „Birodalmadnak még tizennégy uralkodója lesz. Ezután elbukik az. Továbbá, jön majd valaki, aki egy vallást hoz létre.

³²⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 364; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 747; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 168-72; Abu Na^im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 123, 125.

Ő lesz az, aki vallásokat félreállítja és birodalmadat lerombolja majd.”³³⁰

További híres jövendölők voltak még: Szevad ibn Qarib ad-Dauszi, Khunafir, Af’asziyye Nedzsran, Dzsizli ibn Dzsizl al-Kindi, Ibn Khalasszat ad-Dauszi és Fatima bint an-Nu’man an-Nadzsariyya, miként a történelemkönyvek arról beszámolnak, ők mind előre meglátták a Próféta eljövetelét.³³¹

Továbbá, Sza’d ibn Bint al-Qureys, Othmán egyik rokona szintén kapott hírt a rejtettből Mohamed küldetésére vonatkozóan. Az iszlám korszakának hajnalán így szólt hozzá: „Menj és vedd fel az igazhitet.” S Othmán így téve az első muszlimok között volt. Sza’d a következő verssel írja le ezt az eseményt: „Szavaim által oda vezette Allah Othmánt, ahonnan az igaz vezetés jön; és Allah az, Aki az Igazsághoz vezet.”³³²

³³⁰ Ibn Kathir, *al-Bidaya wa’l-Nihaya* ii, 355-69; Bayhaqi, *Dala’il al-Nubuwwa* ii, 126, 129; Abu Na’im, *Dala’il al-Nubuwwa* i, 125; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 365; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 747; Suyuti, *al-Khasa’is al-Kubra* i, 128-30; al-Haythami, *Madzsma’ al-Zawa’id* viii, 848-9, 851.

³³¹ Ibn Kathir, *al-Bidaya wa’l-Nihaya* ii, 335; Bayhaqi, *Dala’il al-Nubuwwa* ii, 248; Abu Na’im, *Dala’il al-Nubuwwa* i, 125; Qadi Iyad, *al-Shifa’* i, 365; ‘Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa’* i, 747; Suyuti, *al-Khasa’is al-Kubra* i, 128-30; al-Haythami, *Madzsma’ al-Zawa’id* viii, 248-9, 251.

³³² Suyuti, *al-Khasa’is al-Kubra* i, 258.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Továbbá, *Hatíf*-oknak nevezett olyan dzsinnek, melyeknek alakja nem látszik, hangjukat azonban hallani lehet, gyakran hírt adtak a Próféta eljövételéről. Egy példa erre:

Szeyyab ibn Hárith számára például egy ilyen Hatif-dzsinn volt a kiváltóok arra, hogy felvette az iszlámot. Az így szólt hozzá: *„Szeyyab, Szeyyab! Hallgass meg egy különös dolgot! Mohamed kinyilatkoztatott írással jött. Felszólította Mekka lakosságát. Ők azonban nem fogadják őt el.”*³³³

Egy másik Hatif-dzsinn pedig ekképpen vezette Szami'a ibn Qarrat-ot a hit felvételére: *„Eljött és szétterjedt az Igazság. A hazugság pedig megsemmisült és gyökerestül kitépetett.”*³³⁴

A Hatifoktól érkező, ehhez hasonló örömhírekből sok le van jegyezve hiteles hadiszokban, mely széles körben ismertté váltak.

De nem csak a láthatatlan, ám hallható szellemek, hanem a bálványok és a bálványoknak vitt áldozatok is hírt adtak az eljövendő Prófétáról:

Egyik híressé vált történet a következő: A Mazen törzs bálványa hangosan így kiáltott: *„Ez a Próféta, aki küldve lett és eljött az Igazsággal, amiért küldve lett.”*³³⁵

³³³ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 335-7; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* i, 358; Yusuf Nabhani, *Huddzsat Allah 'ala'l-'Alamin* 181.

³³⁴ Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 748; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* i, 252.

Abbasz ibn Mirdászt pedig a következő esemény készítette arra, hogy felvegye az iszlámot: Volt neki egy Dimar nevű bálványa. Egy nap egy hang szólalt meg ebből a bálványból, a következőket mondva: *„Mielőtt Mohamed Próféta eljött, hozzám imádkoztak.”*³³⁶

Mohamedről híradás érkezett, ezér több ilyen tévedés nem lehet már. Omar pedig még mielőtt áttért volna az iszlámra, egy bálványnak áldozandó áldozati állat szájából hallotta: *„Te, aki az áldozati állatot idehozod: a győzelemhez egy ember fog elvezetni, aki ezt mondja majd: Nincsenek istenek, egyetlen Isten van: Allah.”*³³⁷

Még sok ehhez hasonló történet van, melyek minden egyike hiteles közlésekre hagyatkozva került be a hagyománygyűjteményekbe.

Isteni kegyeltek, jövendölők, szellemek, sőt bálványok is hírt adtak Mohamed Próféta eljövételéről, az emberek egy részét az igazhit felvételére készítette. A régiek sírboltokon, sírköveken

³³⁵ Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* ii, 255; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 325; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 337; al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* viii, 242; ^Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 747; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* i, 252-71.

³³⁶ al-Haythami, *Madzsma' al-Zawa'id* viii, 246; Ibn Kathir, *al-Bidaya wa'l-Nihaya* ii, 341-2; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 118.

³³⁷ Bukhari, *Manaqib al-Ansar* 35; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 2030.

fennmaradt írásjeleiben olvasható volt: „Mohamed, a békét hozó, a megbízható.” Ezek által is eljutott sok ember a hithez.³³⁸

Mohamed Próféta idejében csupán hét másik ember viselte még ezt a nevet, nem több. S e hét ember egyike sem érdemelte ki, a „megbízható, békét hozó” címet.³³⁹

Harmadik csoport: A tiszteletreméltó Próféta azon *Irhászát* csodái tartoznak ide, melyek születése idején illetve azzal összefüggésben történtek meg.

Továbbá, még a küldetése előtti időszakból is volt néhány olyan esemény, melyek minden egyike egészen közvetlenül egy tőle származó csoda szintén. Példaként néhány különösen híressé váltat mutatunk be, s melyeket hadístudósok is megerősítettek.

Első: Azon az éjjelen, melyen a Próféta megszületett, mind az édesanyja, mind a szintén jelen lévő Oszmán ibn al-Ásznak és Abdurrahman ibn Aufnak az édesanyja egy hatalmas fényességet láttak. Később, mind a hárman ezt mondták:

³³⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 467; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 467; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 749; Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 354.

³³⁹ Halabi, *al-Sirat al-Halabiya* i, 131-4.

„Születésének idején fényességet láttunk. Egy olyan fény volt, mely Keletet és Nyugatot egyszerre beragyogta.”³⁴⁰

Második: Azon az éjjelen a Kába szentélyében számos bálvány fejjel lefelé zuhant le.³⁴¹

Harmadik: Azon az éjjelen megrázkódott és meghasadt a perzsa uralkodó, Khoszrau híres palotája, s tizennégy oszlopa eldőlt.³⁴²

Negyedik: Egy Szawa környékén lévő kis tavat, mely áldottnak számított, azon az éjjelen elnyelte a föld,³⁴³ s ugyanezen éjjelen Isztakhrabadban, a párszik által szentnek tartott, ezer esztendeje szüntelenül égő, folyamatosan őrzött tűz kialudt.³⁴⁴

E három-négy esemény egy jelnek tekinthető, mely a következőre utal: Az azon az éjjelen megszületett személyiség

³⁴⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 466; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 750; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 311; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* xx, 2030.

³⁴¹ Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* i, 119-31; ii, 272; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 19.

³⁴² Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 750; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 126; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* i, 128; ii, 272.

³⁴³ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 367; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 751; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 127; Suyuti, *al-Khasa'is al-Kubra* i, 128.

³⁴⁴ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 367; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 751; 'Ali al-Qari al-Makki, *al-Masnu' fi Ma'rifat al-Hadith al-Mawdu' 'al-Mawdu'at al-Sughra'* (Tahqiq: Abu Ghudda) 18

egyszer majd véget fog vetni a tűzimádatnak, le fogja romboltatni a perzsa sah palotáját, s meg fogja tiltani, hogy olyan dolgokat szentnek tartsanak, melyre Allah nem adott engedélyt.

Ötödik: Vannak olyan események, melyek nem közvetlenül születésének éjjelén történtek meg, mivel azonban időben nagyon közel esnek hozzá, mint amit például a Korán 105.*Fil* ('Elefánt') szúrája egyértelműen ismertet, mégis az *Irhászát* csodákhoz sorolandók:

Abraha, az abeszínek akkori királya elindult, hogy lerombolja a Kaabat. Egy hatalmas elefánt hátán vonult a serege előtt. Az elefántot, Mahmudinak hívták. Amikor azonban Mekka közelébe értek, az elefánt nem volt hajlandó továbbmenni. S mivel teljesen tehetetlenek voltak, kénytelen-kelletlen visszafordultak. A hazaúton pedig madarak támadták meg őket, s futamították meg az abeszín sereget.

Ez a csodás történet oly híressé vált, hogy részleteit is ismertette a történelemkönyvekbe is belekerült. Ez is a prófétai küldetést igazoló csodákhoz tartozik. Hiszen a tiszteletreméltó Kábát, mely később az imairánya, legkedvesebb tartózkodási helye lett, láthatatlan kezek óvták meg Abraha rombolási szándékától.

Hatodik: A tiszteletreméltó Prófétáról beszéli Halima és a férje, hogy amikor még gyermek volt, s náluk időzött, megfigyelték, hogy mindig egy kis felhő volt felette, mely védte a Naptól tűzétől. Ők ezt akkoriban sok embernek elmesélték, s így ez a csoda is megbízható módon került be a prófétai hagyományokba.³⁴⁵

Ugyanúgy egy árnyékot adó kis felhőt figyelt meg a keresztény szerzetes, Bahira is a tizenkettő éves, karavánnal Damaszkusz felé tartó gyermek Mohamed felett.

Még szintén küldetése előtt volt, hogy a Próféta, feleségének Khadidzsának Meyszara nevű szolgájával egy karavánútról visszatérve Khadidzsa azt látta, hogy felhő formájában kettő angyal árnyékot bocsájtott le rá. Amikor pedig ezt megemlítette Meyszarának az ezt felelte: „Egész úton kísért minket a felhő.”³⁴⁶

Hetedik: Megbízható beszámoló alapján tudjuk: a Próféta még küldetése előtt egyszer leült egy száraz helyen lévő fa alá.

³⁴⁵ Qadi Iyad, *al-Shifa' i*, 368; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa' iii*, 318; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa' i*, 753.

³⁴⁶ Qadi Iyad, *al-Shifa' i*, 368; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa' iii*, 318; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa' i*, 753; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa ii*, 65.

A szárazság ellenére, a fa alatt zöld volt, s a fa ágai is árnyékot adtak a Prófétának.³⁴⁷

Nyolcadik: A Próféta, nagybátyjánál, Abu Tálibnál töltötte a gyermekkorát. Ha Abu Tálib és teljes családjának étkezésekor ő is velük volt, akkor mindannyian jóllaktak. Ha nem vett részt a közös étkezésben, minden egyikük éhes maradt.³⁴⁸ Ez is bizonyított, hiteles eseményként került be a prófétai hagyományokba.

Umm Eyman is elmondta, hogy amikor a Prófétára gyermekkorában vigyázott, sohasem hallotta tőle, hogy éhségre, vagy szomjúságra panaszkodott volna. S később sem, amikor már nagyobb volt.³⁴⁹

Kilencedik: Halima Sza'diyának, a Próféta dajkájának, ellentétben a törzs többi asszonyával bőségesen volt teje, ahogyan a kecskéinek is. Ezen körülményei jól ismertek voltak, s az errő szóló tudósítások is hitelesnek tekintendők.

³⁴⁷ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 368; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 318; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 753.

³⁴⁸ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 367; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 315; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 751; Abu Na'im, *Dala'il al-Nubuwwa* i, 166.

³⁴⁹ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 368; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 325; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 752; Bayhaqi, *Dala'il al-Nubuwwa* vi, 125.

Még a szűnyogok, legyek sem bántották. Nem szálltak rá áldott bőrére, s még a ruháját sem érintették.³⁵⁰ E nagy ős egyik örökösét, Szeyyid Abdulkadir Geylanit szintén jellemezte e tulajdonság.

Tizedik: Azon az éjjelen, amikor a Próféta megszületet meteor-esőt lehetett látni az égen. A Tizenötödik Szóban már részletesen bemutattuk és megcáfолhatatlanul bizonyítottuk is az ehhez hasonló csodás eseményeket. A meteoritok raja egy jel volt arra, hogy a láthatatlan világból, sátánok és dzsinnek által észlelt közlések megszűntek. Mivel a tiszteletreméltó Próféta kinyilatkoztatással jött el ebbe a világba, bizonyosan szükséges volt a hazugságokkal, babonákkal kevert, láthatlan világ médiumaként tevékenykedő jövendőmondók, jósok akadályozása, hogy a kétely árnyéka se borulhasson az isteni kinyilatkoztatásra. A Próféta működése előtt ugyanis igen elterjedt volt a jóslás, jövendölés. A Korán lebocsátásával azonban vége lett ezeknek. Sőt, sok jövendőmondó tért át az iszlám vallásra. A dzsinnek közötti informátoraikkal elveszítették a kapcsolatot, s azt nem is tudták többé helyreállítani. A Korán folyománya volt ez. Azonban

³⁵⁰ Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 368; al-Khafadzsi, *Sharh al-Shifa'* iii, 319; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 753; Sha'rani, *al-Tabaqat al-Kubra* i, 109.

napjainkban újra felütötte fejét egy újabb fajta jövőmondás, spiritizista társaságok médiumainak alakjában. Ezzel azonban e helyen nem kell foglalkoznunk.

Összefoglalva az eddigieket: Nagyon sok esemény, s nagyon sokan igazolták Mohamed Prófétaságát még küldetése megkezdése előtt. Mert valóban, még mielőtt eljött volna, már sokan örömmel és ünnepélyesen fogadták azt, aki világ szellemi vezetője lett, aki az evilág szellemi arculatát a túlvilág szántóföldjévé formálta át, a teremtett lények értékét világosan megmutatta, embernek és dzsinnek egyaránt utat mutatott az örök üdvösség felé, a halandó embert és dzsinnt megmentette az örök elveszettségtől, felfedte a világ teremtettsége mögötti szándékot, annak titkait megoldotta és megértette a teremtményekkel a Teremtő velük kapcsolatos terveit. S mihelyt a Teremtője által hírt kap róla, minden egyes teremtett dolognak tovább kell adni az örömhírt. Ahogyan az eddig említett példákból láthattuk, mindenféle dolog, ami teremtvé lett, a saját csodájával üdvözölte a Próféta eljövetelét, s erősítette meg a rá jellemző módon e csoda nyelvén a prófétai küldetését.

Tizenhetedik jelzőfény

A Korán mellett, a saját személyisége volt a Próféta legnagyobb csodája. A legmagasabb rangú erkölcsiség jellemzőit egyesítette magában. Barát és ellenség egyaránt elismerte, hogy a legnagyobb fokozatú erényekkel rendelkezett. Legbátrabb társa, Ali is gyakran elmondta: „Amikor a legnagyobb harci zűrzavarban ismét fel kellett építeni a csatasort, a tiszteletreméltó Próféta mögött kerestünk mindannyian védelmet.” Az összes létező erényben kiemelkedett mindenki felett, elérhetetlen magasságban volt. E dícséretreméltó erényeket, az andalúziai tudós, Qádi Iyás, igen szépen ismertette a *Shifai Sheríf* című művében.

Mohamed további csodája, melyet barát és ellenség egyaránt megerősített a Legnagyobb Törvény (*Sheri'at-i kubrá*), melyhez hasonló nem volt és nem is lesz. E hatalmas csoda részleges bemutatására sor került más írásainkban is: a Harminchárom Szóban (*Sözler*), a Harminchárom Levélben (*Mektubat*) a Harmincegy Villanásban (*Lem'alar*) és a Tizenhárom Fénysugárban (*Su'alar*).

Továbbá, a Hold meghasadása is a Próféta olyan csodája, mely hiteles beszámolók erősítettek meg, s hagyományoztak

Mohammed Próféta (ص) csodái

széles körben tovább. Közlői között olyan prominensek voltak, mint Ibn Mesz'ud, Ibn Abbász, Ibn Omar, imám Ali, Hudheyfa, Anasz és más sok magas rangú Társa a Prófétának. De mindenek előtt a Korán áya hirdette e csodás eseményt: „*És eljött az idő, amikor meghasadt a Hold.*” (54:1) Annak a kornak pogány, konok quraysita vezetői nem tagadással válaszoltak erre, hanem csak ennyit mondtak: „varázslat”. Ez tehát azt jelenti, hogy a Hold meghasadása még a hitetlenek számára is tény volt. A Harmincegyedik Szó kiegészítésében bővebben írtunk erről.

Ahogyan a Próféta a föld lakóinak a Hold meghasadását megmutatta, úgy az egek lakóinak a Mennyei utazásának csodáját tárta a szemük elé. Ami pedig e hatalmas csodát illeti, erről a Harmincegyedik Szóban lehet részletesen tájékozódni. Ezen értekezést olvasva még a hitetleneknek is fel kell ismerni a csoda valódiságát, magasztosságát és ragyogását. E helyen csupán egyetlen, a Mennyei utazásával kapcsolatos csodát említünk meg, nevezetesen, amikor másnap reggel a quraysiták a jeruzsálemi el-Aqsza mecset pontos leírására szólították fel. A következőképpen került sor erre:

Mennyei utazásának másnap reggelén a Próféta közölte ennek tényét a quraysitákkal. Ők azonban kételkedtek ennek

igaz voltában, s felszólították őt: „Ha valóban ott voltál az elmúl éjjel, akkor mondd el nekünk, milyenek voltak a falai és a kapui!”

A tiszteletreméltó Próféta a következőképpen emlékezett vissza erre: *„Igen felzaklatott az a mód, ahogyan hazugsággal vádoltak, kínos kérdésekkel ostromoltak akkor engem. Allah azonban a látásom elé bocsájtotta az el-Aqsza mecsetet, s úgy beszélhettem róla, mintha magam is ott lettem volna.”*³⁵¹

A mekkaiak pedig felismerték, hogy teljesen pontos, részletet és hiánytalan leírást adott nekik...

Továbbá még ezt mondta a Próféta nekik: *„Idefelé tartván láttam az egyik karavánokat. Holnap, ekkor és ekkor fog pontosan ideérkezni.”* Azok pedig az előre jelzett helyen és időben várták a karaván megérkezését. Az valóban meg is jött, azonban egy óra késéssel. Azért azonban, hogy a Próféta szavai beigazolódjanak, a Föld egy órára megállt a pályáján, s csak azután folytatta útját. Ez az óra úgy tűnt, mintha a Nap nem mozdult volna tovább.³⁵²

³⁵¹ Bukhari, *Manaqib al-Ansar* 41; *Tafsiru Sura 17*; Muslim, *Iman* 276, 278; *Tafsiru Sura 17*; *Musnad* i, 309; iii, 377; Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 191.

³⁵² Qadi Iyad, *al-Shifa'* i, 284; 'Ali al-Qari, *Sharh al-Shifa'* i, 591-2; Suyuti, *al-Durar al-Muntathira* 193; al-Haythami, *Madzma' al-Zawa'id* viii, 296; al-Sa'ati, *al-Fath al-Rabbani* vi, 155; al-Albani, *Silsilat al-Ahadith al-Da'ifa* 972.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Ismerjük fel hát, hogy ha már a hatalmas földgolyó is felfüggeszti feladatának végzését azért, hogy Próféta egyetlen szavát igazolja, s az óriási Nap is tanúja ennek, micsoda szerencsétlenséget jelent, ha valaki nem fogad el egy ilyen személyiséget, s nem követi a rendelkezéseit. S micsoda boldogságot jelent, ha valaki tanúsítja őt, s rendelkezéseire így válaszol: „Hallottam és engedelmeskedek.” S mondd ezért te is: „Hála és dicsőség Allahnak az iszlámért és a hitért!”

Tizennyolcadik jelzőfény

A tiszteletreméltó Próféta legnagyobb és örök csodája, a küldetésének száz és száz bizonyítékát tartalmazó bölcs Korán, mely önmagában negyvenszeresen is egy csoda. E hatalmas csoda negyven aspektusának magyarázatát és bizonyítékát mintegy százötven (kézzel írott) oldalon foglaltuk össze. Mivel a Huszonötödik Szó részletesen foglalkozik vele, a következőkben ezen aspektusokból csupán kettőt-hármat mutatunk be.

Első aspektus: Lehet, hogy valaki így vélekedik: A Korán csodája kifejezőmódjának szépségében rejlik. A földkerekség minden lakójának azonban joga van arra, hogy e csodában

részesüljön. De vajon nem az a helyzet, hogy minden ezer írástudó közül is legfeljebb egy képes annak szépségét felfogni?

A válasz: A bölcs Korán minden nép számára a rá jellemző csodát tartogatja és érezteti vele létét. A világos beszédű embereknek például rendkívüli ékes nyelvezetét mutatja meg. A költők és szónokok köreiben egyedülállóan szép és magasztos stílusának és esztétikájának csodája tárul fel. Az idő sodrában sem változik e stílus. Örökké friss, fiatal és eleven marad. Ritmikus próza, illetve prózai vers alkotja. S mind magasztos, mind pedig sajátos vonzerővel bír. Továbbá, a jövőmondókat, s mindazok körét, kik a láthatatlan híreit közvetítik, a rejtett világ közléseivel nyűgözi le. A történészeknek, régészeknek letűnt korok népeinek életét és életkörülményeit mutatja meg a Korán, valamint az eljövendő idők eseményeit, s a túlvilágot is. A politológusok, szociológusok számára a benne lévő Nagy Törvény jelenti a csodát. A teológusok és a kozmikus igazságokban elmélyülők az Isteni Igazság csodáját érzékelhetik. A különféle rendek, misztikusok, isteni kegyeltek számára az állandóan hullámzó, titokzatos tengerhez hasonló áyáinak csodáját mutatja meg a Korán. És még sorolhatnánk a példákat...

Negyven körből, minden egyes kör számára eg-egy ablak nyílik, egy-egy csoda mutatkozik meg. De még az egyszerű emberek, akik többnyire csak figyelmesen hallgatnak, se nem sokat értenek, azok is megerősítik, hogy a Korán nem hasonlítható egyetlen más könyvhöz sem. Most pedig ezen egyszerű emberek szeretnénk segíteni abban, hogy e csodát kissé meg is értsék:

Abban az időben, amikor a kinyilatkoztatásában is csodás Korán megjelent, s az egész világhoz felhívást intézett, kettő erős érzelmi reakciót váltott ki:

Első: Barátoknál az utánzás vágyát, azaz a vágyat, hogy a szerett Korán kifejezésmódjával egyek legyenek, s hozzá hasonlóan szólalhassanak meg.

Második: Ellenségeinél a bírálás és versengés vágyát. Nevezetesen, hogy a Korán stílusával szemben valmit felhozhassanak és csodás mivoltának igényét visszaautasíthassák.

E két erős érzet befolyása alatt milliónyi arab nyelvű könyv íródott és lett kiadva. S ha ezek közül csak azokat olvassuk, melyek kifejezésmódja a legszebb, legerőteljesebb és legvilágosabb, bárki aki egyszer már hallotta bizonyossággal fogja állítani, hogy a Koránhoz egyik sem hasonlítható. Ami

tehát azt jeleni, hogy ezen könyvek egyike sem állhat azonos fokozaton vele. S mivel ez így van, a Koránnak az összes ilyen alatt kellene állnia, ami azonban százszorosan is lehetetlenség, s melyet még maga az ördög sem állítana.

Mivel tehát ekképpen van, a kinyilatkoztatásában is csodálatos Korán az összes könyv felett áll. Még a jelentését felfogni nem képes, tanulatlan, egyszerű emberek számára is megmutatkozik csodás mivolta abban, hogy a Korán soha nem fárasztja le őket. Ezen egyszerű emberek ezt beszélik: „Ha a legszebb, leghíresebb verset másodszor, harmadszor hallgatom meg, már meg is untam azt. A Korán hallgatásába azonban soha nem unok bele. Sőt, egyre nagyobb lesz az örömöm. S mivel ez így van, nem lehet embernek a szava.”

Még a gyermekek is, akik igyekeznek abban, hogy kívülről tanuljanak meg valamit, az egyes betűkre is nehezen emlékező egyszerű, lágy, érzékeny kis fejecskéik igen nagy könnyedséggel tanulják meg a Korán sorait.

De a legkisebb zajra is érzékeny betegek, haldoklók számára is oly édes a Korán dallama, mint a Zemzem vize.

Röviden tehát: A bölcs Korán negyven különféle embercsoportnak mutatja meg csodálatosságát. Senkit nem hagy ki. Még azokat sem, akik csak azt képesek megérteni,

amit a szemükkel is látnak, nincsen fülük a hallásra, szívük az érzésre, sem tudásuk a dolgok megítélésére. S ez a következőképpen van:

A Háfiz Oszmán kalligráfusa által másolt és később kinyomtatott Koránban számos szó, fizikailag is kapcsolatban van egymással. Ha például a *Kahf*-szúra ezen mondatában: „heten voltak, s kutyájuk a nyolcadik” (18:22) a „kutya” szón és az alatt lévő lapokon egy tút bökönk át, akkor a tút a Fátir-szúrában (35:13) lévő „Qitmir” szót fogja elérni (mely ennek a kutyának a neve), azonosítva a kutyát. Hasonlóképpen, a *Jászín*-szúrában a *muhdarún* (‘elénk lesznek hozva’) kétszer fordul elő. Az első pontosan fedti az alatta lévő másodikat (36:53 és 75). E két szóval ismét találkozunk három oldallal később a 37-szúrában (*Szaffát*) az 57.árában és további három oldallal később a 127.árában, a lap ugyanazon részén minden egyik alkalommal. A „mathná” (‘párokban’) kifejezés, mely csupán háromszor fordul elő a Koránban, a 34.szúra 46.árájában és a 35:1-ben szintén fedik egymást.

Még számos ehhez hasonló példa van. Sőt, vannak olyan szavak is, melyek az egymást követő oldalakon csupán apró eltolódással ötször, hatszor is, a lap ugyanazon a helyén fordulnak elő. Láttam egyszer egy olyan Korán-példányt,

melyben az egymással ilyen viszonyban lévő mondatok pirosan voltak szedve. Azt gondoltam: „Ezen a jelenség is egy fajta csodának a jele.” Később magam is láttam: A Koránban különböző oldalak vannak, melyek kapcsolatban állnak egymással, melyeken olyan mondatok találhatók, melyek – amellet, hogy helyileg is – tartalmilag szintén harmonizálnak. S mivel a Korán lejegyzése a Próféta rendelkezései, s megjelentetése isteni sugallat szerint történt, a bölcs Korán művészi megformáltságában és kalligráfiájában szintén egyfajta csodás jelet láthatunk, mivel e jelenség nem lehet sem a véletlen, sem az emberi gondolkodás eredménye. Noha néhány apró eltérés is van, a kalligráfikus hiányosságoknak meg van a maga oka. Ha azokat is maradéktalan pontossággal vitték volna véghez, akkor az összes egymásnak megfeleltethető szó egymás fölött helyezkedne el.

Továbbá, minden egyes oldalon, melyeken a közepes és a hosszú szúrák állnak – tehát azok, melyek Medinában lettek kinyilatkoztatva – igen feltűnő módon jelenik meg az „Allah” szó. Öt, hat, hét, nyolc, kilenc, sőt tizenegy alkalommal is előfordulnak egy oldalon úgy, hogy ezek az ismétlődések a lap hátoldalán és az adott oldal szemközti oldalán lévőekkel

numerikus és tartalmi kapcsolatban is állnak. (Négy kiegészítő megjegyzés következik a lábjegyzetben).³⁵³

³⁵³ **Első megjegyzés:** A Korán kifejezőmódjában továbbá sokféle olyan kvalitás van, melyek olvasójának figyelmét magukra vonják, mint például sokszorosan díszített, szóvirágos nyelvezete, rímje, ritmikája, művészi stílusa. A szúfik *dzikr* szertartásai során ez különös emelkedettséget és komolyságot ad, Allah jelenlétebe helyezi őket, s bármiféle megszakítás nélküli belső összeszedettséget juttat nekik. Máshol azonban az figyelhető meg, hogy a díszített, szóvirágos nyelvezet, rím, ritmika, művészi stílus negatívan hat ki az elkötelezett, komoly emelkedettségre, s a mesterkéeltség el is fordítja egy idő után a figyelmet. Többször olvastam imám Sáfí'nak egy híres, versben megfogalmazott imáját, melyet nagy komolysággal és emelkedettséggel írt az akkoriban dúló szárazság elhárítására. Emelkedettsége és nagyszerűsége mellett azonban, sajnos azt is látnom kellett, hogy az előbbiek nincsenek összhangban versének rímeivel és ritmikájával. Ebben is azt láttam meg, hogy a Korán tartalmának és formájának egysége is egy fajta csoda, mely a szellem emelkedettségét, békéjét és elkötelezettségét képes megőrizni. Ha a szufik imáikban és szertartásaik során e csodát értelmileg nem fogják fel, szívükben észlelhetik. – a szerző.

2. Megjegyzés: A Koránban szellemileg és értelmileg kifejezésre kerülő, e csodának további titka a következőben mutatkozik meg: A Hatalmas Isteni Nevek (*Iszm-i Azam*) árnyékában álló Próféta hitét a legmagasabb fokozaton és legragyogóbb módon jeleníti meg a Korán. Továbbá, az oly nagy, átfogó és magasztos hitigazságokat, eredeti tulajdonságaiknak megfelelően juttatja kifejezésre, s egy áldott térképen nem csupán az evilág magasrendű igazságait, hanem az egész isteni uradalmat is megmutatja, elmagyarázza. Továbbá, annak a kifejeződése, Aki az Ő mindenre kiterjedő nagyságában és fenségességében, a világmindenség Teremtőjeként és Uraként minden léthez, s legfőképpen az emberiséghez

beszél. Egészen bizonyos, hogy az ilyen kinyilatkoztatással szemben semmi más nem állhatja meg a helyét, semmi sem vetekedhet vele, még ha az egész emberiség értelme és képessége egyetlen szellemben is egyesülne. Miként erről a 17.szúra 88.ájája is egyértelműen beszél: „*Mondd: Még ha az emberek és a dzsinnek össze is fognának, hogy a Koránnal egyenrangút létrehozzanak, nem volnának erre képesek.*” Valamint: „*Hol van a Hold és hol van a Szíriusz?*” (Oly messze van egymástól a kettő, mint az isteni és az emberi szó – ford.)

E három nézőpontból tekintve egészen bizonyosan nincsen meg és nem is lesz meg semmiféle hasonló létrehozásának a lehetősége! – a szerző.

3. Megjegyzés: A Korán példányaiban minden egyes oldal egy áya végével fejeződik be, s egyúttal szép rímmel is. Ennek oka a következő: A *Mudayenah áya* (2:282), mely a leghosszabb, minden oldal számára mértékként szolgál, míg az *Ikhlász* (112) és a *Kauthar* (108) szúrák a sorok mértékét adják. A bölcs Korán különleges szépsége és csodájának ismertetőjegye láthatóvá válik ily módon is.

4. Megjegyzés: Szerencsétlen sietség miatt értekezésünk e részén e hatalmas, fontos és ragyogó csodáknak csupán igen kevés és nagyon rövid példáival kellett beérnünk. A Riszale-i Núr sikerének azonban így is különös fényt ad. Egy olyan egybeesésnek öt vagy hat fajtája is van azonban, melyek ezen igazságokat azok nagyságában és e csodát annak szépségében összefogják, s a Rízsale-i Núrban csodáknak egyfajta láncolatát alkotják, a Korán nyilvánvaló csodájának villanásait és jelzések egy forrását, melyeket egyfajta koráni-kód fejt meg, mely a láthatlan világra vonatkozik. Később volt egy olyan Korán-példányunk, mely villámlásként mutatta meg a Korán csodáját, mely az „Allah” szó kapcsolódásait, arany színnel jelezve az egész Koránban feltűnteti. Később a *Nyolc Szimbólum* címmel, nyolc rövidebb értekezést írtunk, melyben egy, a Korán betűivel kapcsolatos titkos összefüggést és a rejtett erre vontakozó jeleit magyaráztuk meg. Továbbá ezzel foglalkozik még öt további értekezésben a *Geylani seyh csodái*, három értekezésben *Ali imám csodái*, valamint a *Korán jelei*. A „Mohamed csodái” megírásánál e

Második aspektus: Mivel Mózes idejében igen nagy tisztelete volt a mágiának, az ő legtöbb csodája is efféle volt. Jézus idejében ellenben a gyógyítás állt a legnagyobb becsben. Csodatételei ezért voltak mindenek előtt gyógyítások. A tiszteletreméltó Próféta idejében, Arábiában pedig a következő négy dolog állt a figyelem középpontjában:

Első: A nyelvi kifejezés szépsége és világsága

Második: Költészet és szónoklat

Harmadik: Jövendölés a rejtett világból

Negyedik: Történelmi és kozmikus események ismerete

A kinyilatkoztatásában is csodálatos Korán mind e négy ismeret számára kihívást jelentett az eljövetelel.

Mindenek előtt a beszéd mesterei és tudósai hajoltak meg tekintélye előtt, s hallgatták elragadtatva. Másodjára a költészet és szónoklat mestereit töltötte el olyan csodálattal, hogy csak némán a kezüket harapták. Legszebb költeményeiket, közöttük az arany betűkkel kirakott, Kába falán elhelyezett híres *Hét Felaggattotat* ('Muallaqát-i Szab'a'), melyekre addig oly büszkék voltak, onnak eltávolították, mert értéküknek veszítettk tűntek immáron a szemükben.

hatalmas Igazság csupán rövid időre villant fel, s a szerző ezen Igazságnak csupán egy kis töredék-fényét gyűjtötte be és adta tovább, majd meg nem állva, hátra nem fordulva folytatta útját. – a szerző.

S a rejtett világból híreket adó jövőmondókat is elhallgattatta a Korán. Elfelejtette velük azt a tudást, melyre a rejtett fátylát időnként félrevonták. Véget vetett a dzsinnekekkel való kapcsolatuknak.

Megszabadította őket a babonáktól és mítoszoktól, melyek a réges-régi idők népeinek történeteiről, a világ és a kozmológia eseményeiről szóltak, s helyette a tényleges történelmet tanította meg nekik, s a világ kialakulásáról világító tudással ajándékozta meg őket.

A csodálok e négy csoportja volt az tehát, mely a Korán előtt mély tisztelettel meghajolt és azt Mesterüknek elfogadva, annak tanítványává lettek. S senki sem merészelte ezután, hogy akár egyetlen szúra ellen is kifogást emeljen...

Lehetséges, hogy felteszi most valaki a kérdést: Honnan tudjuk, hogy senki sem emelt hangot ellene? Hogy nem lehetséges vele szemben bármit is tenni?

A válasz: Ha bármiféle ellenállás is lehetséges lett volna a Koránnal szemben, akkor azt mindenképpen megkísérelték volna, hiszen óriási igény volt erre. Hitük, vagyonuk, életük és családjuk került veszélybe. Ha képesek lettek volna bármivel is szembeszállniuk, kísérletet tettek volna egy felkelésre. S ha erre sor került volna, akkor a lázadók – mivel a hitetlenek és a

képmutatók többségben voltak – mindenképpen pártjukat fogták volna és mindenütt sikert arattak volna, ahogyan folyamatosan is ellenpropagandát folytattak az iszlám ellen. S ha sorozatos sikereket arattak volna, akkor azok bizonyos, hogy a történetírásokba is bekerültek volna. De nézd csak meg a hozzáférhető történeti beszámolókat! Az egyetlen hazug, Musszeylime közléseitől eltekintve semmi ilyesmit nem találni. Ellenben, a bölcs Korán huszonhárom esztendőn keresztül folyamatos felhívást és kihívást intézett a konokságukhoz, s így beszélt hozzájuk:

Próbáljátok csak meg: keressetek egy a megbízható Mohamedhez hasonlatos egyszerű, tanulatlan embert, aki egy a Koránnal felérő könyvet ír nektek, s aztán mutassátok fel azt! De erre nem lesztek képesek, bármennyire is akarjátok! De nem kell, hogy egyszerű emberrel írassátok meg azt, lehet egy nagy tudós, vagy költő is! De ilyet sem fogtok találni! De nem kell, hogy egyetlen ember legyen az! Hívjátok össze az összes tudósaitokat, költőiteket, s együtt kíséreljék meg! S akár az isteneik is, kikben annyira bíztok, azok is segítségükre lehetnek! De mindezzel együtt sm lesztek képesek rá! Akkor folyamodjatok régi nagy költőitekhez! Vagy az eljövendő időkhöz, s onnak hozzatok a Koránhoz hasonlatos írást! De

erre sem lesztek képesek! S ha egy egész Koránt nem tudtok megalkotni, akkor legyen csupán tíz szúrája, mely hasonlít hozzá! Tíz, egyenértékű szúrást sem lesztek azonban képesek felmutatni! Akkor hát találjatok ki egy elbeszélést! Írjatok valamilyen történetet! Elég ha csak nyelvezetének szépségében és erejében hasonlít rá. De ez is reménytelen számotokra. Akkor legyen csak egyetlen szúra! Na jó, nem kell, hogy hosszú szúra legyen, jó lesz egy rövid is! De legyetek tudatában annak, hogy ha megpróbálkoztok vele, s nem lesztek képesek rá, akkor vallásotok, életetek, vagyonotok és hozzátartozóitok vannak veszélyben ebben és a majdani életben egyaránt. (Vesd össze 2:23; 10:38; 11:13; 17:89)

A bölcs Korán tehát a saját, rá jellemző módon, nyolc fokozattal, egyre jobban elhallgattatta az embereket, s nem csupán a prófétai küldetés huszonhárom esztendeje alatt, hanem a rákövetkező tizenhárom évszázadban is, s a mai napig is kihívást intéz emberhez és dzsinnhöz egyaránt. Ennek ellenére a hitetlenek az ellenállás útját választották a múltban, s sodorták veszélybe életüket, vagyonukat és hozzátartozóikat. A rövidebb és egyszerűbb ellenállásról, a szellemiről azonban lemondtak. Ez pedig azt jelenti, hogy vita útja nem járható...

Vajon ha az akkori Arábiában meg lett volna a lehetőség arra, hogy a Qurays törzs egyik magasan képzett tagja, a Koránnak akár csak egyetlen szúrájához hasonlót létrehozzon, nem ez lett volna az ésszerűbb út annál, hogy életüket, vagyonukat és hozzátartozóikat veszélybe sodorják?

Összefoglalva: A híres Dzsáhib egyszer ezt mondta: „Mivel nem tudtak ellenállni a tollal, fegyvert ragadtak.”

S ha erre valaki ezt mondja: Voltak olyan tudósok, akik ezt állították: „A Koránnak egyetlen szúráját, egyetlen áyáját sem lesz soha senki egyenértékűvel szembenállítani.” Ez a túlzottnak tűnhet. Az emberi értelem nem képes ezt elfogadni, hiszen az emberi beszédben oly sok mondat van, mely a Korán mondataihoz hasonló. Mi áll ennek a hátterében?

A válasz: a Korán csodálatosságával kapcsolatban kettő uralkodó nézet van. Az egyik (a *rádzsih* irányzat) azt tartja az igazsághoz közelebb állónak, hogy az emberi képességeken túlmutat a Korán tartalmi és formai gazdagsága. A második (a *mardzsúh* irányzat) az, mely szerint noha lehetséges egy hasonló szúrárt ember által is létrehozni, Allah azonban azon csoda okán és Prófétájára való tekintettel megakadályozza ezt. Például: Lehetséges, hogy valaki fel tud és fel akar állni, ha azonban egy Próféta egy csodát akar rajta bemutatni, akkor az

az ember még sem tud felállni, s így egy csodát kapunk. Ezen második elmélet képviselőit az un. „Állócsillag” irányzat követőinek tartják, melyek azt vallják, hogy ha Allah embert és dzsinnt akadályoz, akkor azok nem képesek egy olyan dolog megtételére, melyre máskülönben képesek volnának. A tanítótekinvélyek tehát kijelentik: Még egyetlen hozzá hasonló szót sem képesek felhozni vele szemben.” Mert ha Allah, egy csoda védelmében nem akarja, akkor nem nyithatják ki azok a szájukat. S ha mégis kinyitják, akkor egy szó nem jön ki belőle.

Az un. *rádzsi* irányzat, mely az első véleményt képviseli, s mely mögött a többség áll, a következő gondolatmenetből vezeti le tantételét: A bölcs Korán mondatai és szavai mind kapcsolatban állnak egymással. Néha egyetlen szó kapcsolódik tíz másikhoz. Tíz különféle kapcsolódási viszony is lehet ez akár. Az *Isárátu l-Idzsáz*-ban, a *Fátiha* és a *Baqara* szúrából vett néhány példával ezt már bemutattuk.

Például: Ha valaki egy művészileg kialakítandó kupolában a zárókövet szeretné a helyére tenni, annak az egész építménynek minden egyes részletét, s összes alkotóelemének viszonyát ismernie kell. Ehhez hasonlóan az, aki egy emberi szemet tervez beültetni, annak az emberi test csodálatos, sokoldalú összefüggéseit a legkisebb részletekre, funkciókra

kiterjedően kell ismernie. Az Igazság keresői a Korán szavainak, egymáshoz való kapcsolódási viszonyrendszere kutatásában ugyanilyen messzire jutottak. Különösen azok a tudósok, akik a betűk jelentésére összpontosítottak, néha a Korán egyetlen betűjét egy egész oldalon át értelmezték. S mivel a Korán annak a szava, Aki minden dolgot megteremtett, minden egyes szava annak magvát, szívét tartalmazhatja. (Egy, ezen misztériumokból formálódott szellemi test szívéhez is hasonlíthat egy szó, vagy akár egy maghoz, melyből a jelentéseinek lombkoronája fejlődött ki). Eképpen lehet az emberi szavak között is olyanra lelni, melyek a Korán szavaihoz hasonlatosak, sőt egész mondatokat, vagy verseket is. Mivel azonban a Koránban egyszerre számos összefüggést kell szem előtt tartani ahhoz, hogy egy adott szó a megfelelő helyen legyen, egy mindenre kiterjedő tudást szükségeltet ez.

Harmadik aspektus: Egészen röviden, a kinyilatkoztatásában is csodálatos Korán lényegi mivoltát érzékeltetendő, a mindenható Allah egyszer az Igazság szemlélésének kegyét, arab nyelven bocsájtotta le a szívembe. E szemlélődő szöveget, mielőtt magyarázatába fognánk, arabul olvassuk végig.

Mohammed Próféta (ص) csodái

„Szubhána man sahida alá wahdáníyyatihi wa szarraha bi awszáfi dzsamálihi wa dzsalálihi wa kamálihi al-Quránu-l hakímu-l munawwiru (...).”

„Dicsőség annak, Aki tanúsítja az egységét, kinyilvánítja a szépségét, a fenségességét és teljességét. A bölcs Korán minden hat oldal ragyogó fényt áraszt. Benne rejlik a Próféták és isteni kegyeltek és az isteni egység megvallója összes Könyvének esszenciája; évszázadok, életmódok és nézetek különböztetik meg őket, azoonban egységesen, szívvel és lélekkel tanúsítják a Korán alapelveit. Összefoglalt formában vannak nála a törvények. Ez a legtisztább kinyilatkoztatás, mely le lett küldve, valamint a nyilvánvaló igaz úton vezetés és szükségszerűen a hit fényeinek forrása, s egészen bizonyosan az Igazságos gyűjteménye. Minden kétséget kizáróan vezet el az evilági és a túlvilági boldogsághoz egyaránt. A gyümölcssei tökéletesek, s méltányolják őket emberek, dzsinnek és angyalok, valamint sokféle jel, az értelem bizonyítékai, a kiteljesedettek kijelentései, a tisztaszívűek, s a lelkükben megnyugvást találтал erősítik meg ezt. A Korán egy meg nem szűnő csoda, s csodálatos megjelenése az idők folyama felett lebeg. Tanúsítványa a magas szellemek legnagyobb szintjeitől, s az angyaloktól egészen az iskolás korú gyermekekig terjed.

Tanításának forrásából mindannyian meríthetnek. Továbbá az még a minden dolgot, a legnagyobb tisztánlátással meglátó szem, s a mindent megtartó kéz. Úgy vizsgálja az embert, ahogyan az órás az óra szerkezetét. Ez a dicsőséges Korán, mely szakadatlanul ezt mondja: Nincsenek istenek Rajta kívül! Tud meg hát: Allahon kívül nincs más isten!”

A fenti, eredetileg arab nyelvű szöveg összefoglalva:

A kinyilatkoztatásában is csodálatos Korán hatszoros tekintetben is világít és ragyog. A kétely és a megtévesztés sötétsége ezért nem képes beléhatolni. Hiszen annak hátát Allah trónjának tekintélye támasztja meg, ahonnan Allah kinyilatkoztatásának fénye árad. Elején a mindkét világ boldogságának célját találjuk. Kezét a túlvilági, örök élet felé nyújtja ki. Ott van a Paradicsom és az örök üdvösség. Kinyilatkoztatásának csodája pecsétjeként ragyog rajta. Tartóoszlopai pedig a tanúságok és bizonyítékok. Bensejében a tiszta, igaz útra vezetés lakozik. Jobbján így szól: „Vajon nem akarjátok használni az eszeteket?” S „igazad van” mondatja ki velük. Balján, Allah legtisztább áldásait örömmel befogadó és megköszönő, tiszta szívűekhez szól, s a szellem tiszta örömeit ajándékozza nekik. A kinyilatkoztatásában csodás Korán

házába melyik oldalról lennének hát képesek a kétely és a megtévesztés tolvajai bejutni?

A Korán a Próféták, isteni egységet megvallók és isteni kegyeltek összes Írásának lényegét magába foglalja, annak ellenére, hogy azokat évszázadok, eltérő élethelyzetek és világnézetek választják el egymástól. Ez pedig azt jeleníti, hogy mindezen, könyvekben a bölcs Korán alapelveit és törvényeit összefoglaló, ésszel és szívvel rendelkező ember ezen alapokat mind ily módon erősített meg. Ez pedig ismét azt jelenti, hogy azon Égi Fának a gyökerét alkotják, mely nem más, mint maga a Korán. Továbbá, a kinyilatkoztatására támaszkodik a bölcs Korán, s maga is egy kinyilatkoztatás, hiszen a az Úr, az Ő fennségében, Ki a Koránt leküldte, Mohamed csodáján keresztül megmutatja, hogy a Korán egy kinyilatkoztatás, s bizonyítja is azt. S a kinyilatkoztatott Korán kinyilatkoztatásának e csodáján keresztül azt is megmutatja, hogy a Magasságos Trónjáról ereszkedett le. A az, akinek le lett küldve, a tiszteletreméltó Próféta, a kinyilatkoztatás kezdetén lévő megrázkódtatásában, s a mindenki mást túlszárnyaló, őszinte elkötelezettsége és a Korán iránti tisztelete által megmutatta, hogy az örökkévalóságból lejövő Koránt szívébe és lelkébe befogadta.

Továbbá, a Korán maga az igaz útra vezetés, hiszen egészen nyilvánvalóan annak ellentéte nem más, mint a hitetlenség tévelygése. Továbbá a Korán lényegileg a hit fényének forrása. A hit fényének ellentéte pedig egészen bizonyosan a sötétség. Megdönthetetlen tényként bizonyítottuk ezt a *Szavak*-ban.

Továbbá a Korán, a hitigazságoknak kézzelfogható és megbízható kompendiuma. Babona és hiedelem nem juthat be oda. Az iszlám vallás valóságos világát, melyet kialakított, az alapvető iszlám törvény, melyet elhozott, s a magasztos teljességek, melyeket felmutatott mind azt tanúsítják, hogy tematikája a láthatatlan világ tekintetében éppúgy a tényeknek felel meg, mint a látható világra vonatkozóan, s bizonyítja, hogy semmi olyan nem létezik, mellyel ellentmondásba ütközhetne.

Továbbá, nyilvánvalóan és minden kétséget kizáróan, mindkettő világ boldogságához vezet el a Korán, s juttatja el az emberiséget oda. Aki kételkedne ebben, az csak olvassa és hallgassa meg a Koránt, hogy mit mond ezzel kapcsolatban! Továbbá, a Korán gyümölcsei kiteljesedett és élő gyümölcsök. S mivel ez így van, a Korán-fa gyökerének is valóságosnak és élőnek kell lennie, hiszen élő fa terem meg élő gyümölcsöket. Lássuk meg hát, hogy mily teljes életet, mily fénnel teli

terméseket mutatott meg minden évszázadban az isteni kegyeltekben és tanítókbán!

A számtalan, sokféle jelből és jelzésből létrejövő megérzés és meggyőződés következtében a Koránt emberek és dzsinnek által egyaránt nagy tisztelet övezi. A Korán hangja úgy vonzza őket bűvkörébe, ahogyan a fény a lepkéket.

A Korán azonban nem csupán maga a kinyilatkoztatás. Az értelmet megnyugtató bizonyítékok is megerősítik. A filozófiai gondolkodású emberek egyöntetű véleménye tanúsítja ezt. Az olyan nagy tekintélyek, mint Ibn Sina és Averroes, mindegyikük a saját módszerével és gondolatmenetével igazolta a Korán alapelveinek igaz voltát.

A Korán mellett a tiszta szívűek is tanúságot tesznek. Eltekintve azoktól, akik lelkileg gyengék vagy betegek, mindazok, kiknek szíve tiszta megerősíti ezt. Hiszen csak a fényében lel békére a lélek és nyugalomra a szív. Azok tehát, akiknek tiszta szíve van, lelkük békéjének tanúságával erősítik meg ezen igazságot. Szavak nélkül is így szól a Koránhoz egész lényük: „Nélküled nem lehet teljes a lényünk.” E tényt már számos értekezésben bizonyítottuk.

Továbbá, miként szintén bizonyított, egészen nyilvánvaló módon örök és meg nem szűnő csoda a Korán. Minden

időkben kinyilvánítja csodás mivoltát. Csodái nem időhöz, korhoz kötöttek, nem érnek véget az idő leteltével.

Továbbá, a Korán általi igaz úton vezetés fokozata oly magas és tanításának kisugárzása oly széles, hogy egyetlen órányi tanítása alatt egy kis kisgyermek és Gábiel arkangyal együtt is sokat tanulhat. Még az olyan ragyogó elméjű filozófus, mint Ibn Sina is, egy teljesen tanulatlan hittársa mellett térdelve ugyanúgy tanításban részesülhet belőle. Sőt, néha az is megtörténhet, hogy erős, tiszta hite által egy egyszerű ember is nagyobb haszonra tesz szert belőle, mint akár Ibn Sina.

Továbbá a Korán olyan szemléletmódot is ad, mely az egész létet egyszerre látja, a világmindenséget nyitott könyvként olvastatja. Mint, amikor egy órás mesters felnyit egy órát: ugyanúgy értelmezi a Korán kezében nyugvó világot, ahogyan az órás mester az óra szerkezetét.

Ez jellemzi tehát a dicsőséges Koránt, s ad hírt róla: *„S tudd meg: mincsenek istenek; egyetlen Isten van: Allah”* S hirdeti ki az isteni egységet.

„Allahumma, legyen a Korán társunk ebben a világban, bizalmas barátunk a sírban, szószólónk az Ítélet Napján, s Szírá-t-hídon való áthaladáskor a fényforrásunk, a Tűz elleni védőruhánk és védőfalunk, a Paradicsomban kísérőnk, s minden jó cselekedet felé vezetőnk!

Mohammed Próféta (ص) csodái

Allahumma, gyújts világosságot a szívünkben, töltsd el a hit és a Korán fényével majdan a sírunkat is, s váljon fénné számunkra a Korán tanúsága is annak tiszteletére, akinek Te a Koránt leküldted! Béke és áldás vele és családjával a Könyörületestől és Irgalmastól. Ámin."

Tizenkilencedik Jelzőfény

Teljes mértékben bizonyos és mindenféle kétséget kizáró módon bizonyítást nyert a megelőző *Jelzőfényekben*, hogy a tiszteletreméltó Próféta, Allahnak a küldötte. Az arab Mohamed tehát, az ezer csodával is bizonyosan megerősített küldetése által, önmaga a legragyogóbb és legbiztosabb bizonyítéka az isteni egységnek és az örök üdvösségnek. Ebben a részben ezt a ragyogó, valóságos tanúságtételt fogjuk egészen röviden bemutatni. De mivel magából ebből a bizonyítékból fakad Allah ismerete is, kétségkívül szükségszerű ennek a bizonyítéknak a megismerése, s ennek a bizonyítás menetébe való bevonása is.

A tiszteletreméltó Próféta, ahogyan minden más a teremtet világban, a saját létezésével tesz tanúságot a világmindenség Teremtőjének egysége és léte mellett, s egyúttal szavakban is megerősíti ezt. A következőkben – szintén bizonyíték gyanánt

– Tizenöt oszloppal fogjuk megmutatni, a fenti bizonyíték megbízhatóságát, pontosságát, valós és igaz mivoltát:

Első oszlop: Ez a bizonyíték (a Próféta), mely a személyiségével, a szavával, egy ilyen bizonyítékhoz illő megnyilvánulással és magatartással a világmindenség Teremtőjére mutat, a teremtett világ létezésével, természetével és lényegével megerősítést nyer, hiszen minden létező isteni egységre vonatkozó bizonyíték egészen bizonyosan arra is érvényes, aki ezen isteni egységet hirdeti. Ez pedig azt jelenti, hogy a világhoz intézett felhívását az egész világmindenség igazolja. S mivel az általa hirdetett isteni egység tökéletes teljesség, s az örök üdvösség tökéletes jóság, s azok e világ összes adottságának tökéletességével és szépségével összhangban vannak, úgy az ő felhívása teljes bizonyossággal igaz. Ez pedig ismét azt jelenti, hogy a tiszteletreméltó Próféta igaz és bizonyított módon nyilvánvaló bizonyíték az isteni egységnek és az örök üdvösségnek.

Második oszlop: Mivel ezen igaz, s ezer csoda által bizonyítottan igaz bizonyíték (a Próféta), az összes Prófétával, egy hatályon kívül nem helyezhető törvénnyel, az összes angyalhoz és dzsinnhez szóló felhívással ölt formát, ez az összes, őt megelőző Próféta vezetőjévé is teszi. S mivel ez

bizonyosan így van, az összes Próféta csodájának titkával rendelkezik, s velük teljes összhangban is van. Ez pedig ismét azt jelenti, hogy az összes Próféta összhangjának ereje és csodájuknak tanúsítványa az ő küldetése igaz és valós voltának oszlopát alkotja. Továbbá, ő az uralkodó és az összes isteni kegyelt és tanítótekintély tanítómestere, kik az ő útmutatása és vezetése, valamint az ő példájának fénye által jutottak el a teljességhez. S mivel ez így van, az ő csodájuknak a titka is meg van benne, az ő egyhangú tanúságtételük alapja, s keresésük ereje, mivel ők azt az utat járták, melyet a mesterük nyitott meg nekik, melyhez a hozzáférést nyitva hagyta számukra, s ekképpen juthattak el az Igazsághoz. Ennek fényében pedig, az összes csoda, keresés, felfedezés és összhang szintén az ő áldott tanítómesterük igaz és valós voltának oszlopát alkotja. Továbbá, miként a fentiekből is látható, az isteni egység e bizonyítéka számára oly bizonyos, megbízható, nyilvánvaló és elképesztő csodák, valamint minden kétségen felül álló bizonyítékai vannak az ő Prófétaságának, s ezt ő maga is oly módon megerősítette, hogy még ha az egész világegyetem is fogna össze ellene, e bizonyítékok ellen nem tehetne semmit!

Harmadik oszlop: Továbbá, benne, aki oly nyilvánvaló csodákat vitt véghez, aki az isteni egység hírnöke és az örök

üdvösség hirdetője, egy ilyen áldott személyiségben oly magas erkölcsiség, prófétai küldetésében oly emelkedett személyiségjegyek, az általa hirdetett törvényben és vallásban oly gazdagság van, hogy ezt még legádázabb ellenségeinek is el kellett ismernie, s bármennyire is törekedtek rá, nem voltak képesek tagadni. S mivel az ő személyiségében, küldetésében, hitében, erkölcsiségében oly magas szintet és emelkedettséget látunk, e személyiség egészen bizonyosan minden teremtettség dolog kiteljesedtségének tökéletes példája, mintája és tanítója. S mivel ez így van, mivel személyiségében, küldetésében és hitében ily teljesség mutatkozik meg, igaz és valós volta ily erős oszlopot alkotnak, azok semmilyen körülmény közepette, a legkisebb mértékben sem inoghatnak meg.

Negyedik oszlop: Az isteni egységnek és az örök üdvösségnek e hírnöke, ki minden teljességnek forrása és magas erkölcsiség tanítója nem saját szavaival szól, hanem sokkal inkább szóvivőként cselekszik. Mert ő valójában a világok Teremtőjének szócsöve. Legelőször az ő örökkévaló Teremtőjétől részesült tanításban. S eztután adta ezt tovább. A világmindenség Teremtője, Prófétaságának ezernyi bizonyítékával – melynek egy részét a fentiekben bemutattuk – nyilvánvalóvá tette, hogy a Próféta az Ő nevében beszél, s az Ő

szavait hirdeti ki. Ami pedig a Koránt illeti, mely le lett küldve neki, az negyven látószögből mutatja meg, hogy azt mind belsőleg, mind külsőleg egy csodaként kell felfogni, ez is igazolja, hogy a Próféta, Allahnak a szócsöve. Hiszen ő maga is odaadásában, elkötelezettségében, eltökéltségében, megbízhatóságában és minden megnyilvánulásában és teljes magatartásában azt mutatja, hogy nem a saját nevében beszél, nem a saját véleményének ad hangot, hanem a Teremtő nevében szólal meg. Ezt az Igazság keresői és fellelői, akik útjukat járva eljutottak hithez szintén megerősítették, hogy a Próféta nem saját maga beszél, hanem a világmindenség Teremtője szólaltatja meg és részesíti őt tanításban, hogy aztán ő is taníthasson.

S mivel egy így van, e négy szilárdan álló oszlop tartja meg igaz és valós mivoltának épületét.

Ötödik oszlop: Továbbá, az Örök Szó ezen szócsöve a szellemekkel beszél, az angyalokkal érintkezik, s dzsinneket és embereket tanít. Tanítása azonban nem csak az embereknek és dzsinneknek, hanem az angyaloknak és a szellemeknek a világát is magába foglalja. Azok világán túli világokkal is kapcsolatban áll, s ismeretekkel rendelkeznek róluk. A fent felsorolt csodák és életének eseményei is bizonyítják ezt,

melyeket általánosan elfogadott és igazolt hagyományok támasztanak alá. S mivel ez ekképpen van – ellentétben azokkal az emberekkel, akik csupán tisztánlátó képességeik révén szerezhettek tudomást némely rejtett dologról – sem dzsinnek, sem szellemek, sem angyalok – még Gábiel arkangyal sem – avatkozhatott bele az ő küldetésébe. Még ez utóbbi is a legtöbbször, kísérőjeként lemaradt mögötte.

Hatodik oszlop: Továbbá e személyiség az angyaloknak, dzsinneknek és embereknek a vezetője, a világ fájának legtökéletesebb, legragyogóbb gyümölcse, az isteni könyörületesség egyik megtestesülése, a Teremtő szeretetének egyik tükröződése, az isteni igazságosság legfényesebb tanúsága és valóságának legragyogóbb fénye, a világmindenség rejtélyének kulcsa, az univerzum mögötti rejtett valóság felfedője, a világ értelmének elmondója, Allah birodalmának hírvivője és az Úr szépséges alkotásainak bemutatója. Képességeinek sokoldalúságát tekintve, e személyiség a lét teljességének legtökéletesebb példája. S mivel ez így van, az ő személyiségjegyei, s szellemének személyisége megmutatja: E személyiség a teremtés legmagasabb rendű célja, nevezetesen: a világmindenség Teremtője előre látva teremtetten meg a létet, s így kijelenthető: ha nem hívta volna őt

a létezésbe, akkor Ő a létet sem teremtette volna meg. A dzsinneknek és embereknek általa elhozott koráni igazságok és a hit fényei, s a személyiségében megnyilvánuló emelkedett lelkület és teljesség, ezen Igazságnan bizonyos tanúsága.

Hetedik oszlop: Az igazság és igazságosság ezen ragyogó tanúsága (a Próféta) olyan vallást és olyan törvényt mutatott fel, mely mindkét világ üdvösségét magába foglalja. Ezen igazságok mellett a világmindenség igazságait és feladatait is elmondta, s a legtökéletesebb igaz módon a lét Teremtjének neveit és jelzőit is. Az iszlám vallás és törvény oly átfogó ekképpen, oly tökéletes, s oly módon mutatja meg a mindezzel összhangban lévő világmindenséget, hogy az annak a lényegi mivoltát szemlélő teremtmény teljes bizonyossággal megértse, hogy e vallás annak az Úrnak a magyarázata, Aki e szép világot megteremtette, s a Teremtő nevében viszonyul hozzá. Miként egy kastély építész a megépítendő tervrajzának elkészítéséhez tollat fog, s képességeit a tervben megjeleníti, úgy Mohamed Próféta vallása és törvénye, átfogó, magasztos és igaz mivolta révén szintén felismerteti, hogy annak a „tollából” való, Aki a világmindenséget megteremtette, azt vezeti, irányítja. S Aki e világot oly szépen elrendezte és kialakította ugyanaz, mint Aki e vallást is oly szépen

elrendezte és kialakította. S e tökéletes rend és forma pedig ténylegesen és bizonyosan szükségeltet egy ugyanilyen szép ismertetést is (a Koránt).

Nyolcadik oszlop: A fent ismertetett magasztos tulajdonságokkal, e minden szempontból megingathatatlanul szilárd oszlopokra támaszkodva, a látható világ felé fordulva, ugyanakkor a láthatatlan világ nevében hirdeti ki az üzenetet embereknek és dzsinneknek, az eljövendő évszázadok kódében lévő népeknek és nemzeteknek, s hangos szóval intéz felhívást hozzájuk. Minden időkben, s minden helyen ekként talál magának hallgatóságot dzsinneknél és embereknél egyaránt. S ily módon halljuk mi is az ő felhívását.

Kilencedik oszlop: Továbbá, oly hangosan és erőteljesen szólal meg, hogy az összes eljövendő kor is meghallja őt. S ezért érzékelhető a mi évszázadunkban is a hangja...

Tizedik oszlop: Továbbá, e személyiség magatartásából láthatóvá válik, hogy amit közöl, azt ő maga látta, majd ismét lát, s azt ismét közli. Még a legvészeszerűsebb időkben is a legnagyobb nyugalommal, a legkisebb tévovázás vagy ijedtség nélkül beszél. Néha az egész világot hívta ki maga ellen...

Tizenegyedik oszlop: Továbbá, meghívás érkezik tőle, teljes erejéből hív, s oly hatalmas is a meghívása, hogy hangjára a fél

földgömb és az emberiség egyötöde így válaszolt: „Uram, itt vagyok!” „Hallottuk és engedelmeskedünk.”

Tizenkettedik oszlop: Továbbá, oly nagy igyekezettel hív meg, s oly alapot hoz létre, hogy minden egyes évszázadnak az a sarokkövét alkotja, s minden egyes korszak magán viseli a kézjegyét...

Tizenharmadik oszlop: Továbbá amikor meghív, oly tökéletes bizonyossággal beszél, a törvényre való oly mértékű hagyatkozással, hogy ha az egész világ is szembeszállna vele, akkor sem tudnák rávenni arra, hogy abból bármit is visszavegyen. Ezt egész élettörténete és egész magasztos életvitele is tanúsítja.

Tizennegyedik oszlop: Tovább nagy meggyőződéssel, lelki nyugalommal és bizodalommal adja hírül a meghívását, pedig senki emberfia nem támogatja őt ebben, akinek ezért köszönetet kellene mondania. Soha nem került semmiféle szorult helyzetbe bármiféle nehézség miatt. Tétovázás nélkül, a szívében nagy nyugalommal veszi át a törvényeket először saját maga, s legelőször a saját életében valósítja meg azokat, még mielőtt kihirdeti azokat. Barát és ellenség által egyaránt tanúsított aszketizmusa tanúsítja ezt. S ez tette őt híressé. Soha

nem alacsonyította le magát e múlandó világ díszeiért és hívságaiért.

Tizenötödik oszlop: Az elhozott vallás iránti engedelmessége, a Teremtő imádata, a minden tiltottól való távolságtartása, mindenkit felülmúló igyekezete szintén minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy ő az örökké-örökké létező Fejedelem hírnöke; a legőszintébb szolgája annak, Akit a leginkább megillet az imádat, s az Ő örök, nem teremtet szavának a szócsöve.

E tizenöt oszlop összefoglalva: A fent felsorolt jellemzőkkel rendelkező személyiség folyamatosan és ismételten hirdette minden erejével, s egész életével az Isteni Egység tanát: „S tudjátok meg, hogy nincsenek istenek: egyetlen van, Allah.”

„Allahumma, áldd meg őt és családját, és adj nekik békességet annyiszor, ahány jó tettet visz véghez követőinek minden tagja a mai napig.”

„Dicsőség Neked Uram! Nincs nekünk tudásunk, csak az, amire Te megtanítottál bennünket. Mert bizony, Te vagy a mindenttudó, a bölcs!”

Egy isteni adomány és egy isteni jótétemény

وَ اَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

„S beszéld el a te Uradnak a jótéteményeit!” (93:11)

E Korán-áya értelmével való összhang kívánságával ezt mondjuk: Ezen értekezés megírásával egy isteni jótéteményre és az Ő végtelen könyörületességére szeretnék emlékeztetni, s hogy ennek tanítását figyelem kísérje.

Ennek az értekezésnek egyáltalán nem terveztem a megírását, hiszen Mohamed Prófétaságáról már részletesen szoltunk a Harmincegyedik és a Tizenkilencedik Szóban. Egyszer azonban hirtelen egy gondolat ébredt a szívemben, mely e *Riszála* megírására készítetett. Ennek egyik oka volt az is, hogy az elmúlt viszontagságok messzemenően gyengítették emlékezetemet. Továbbá, az általam írt művekben nem szokásom idézeteket, „ezt mondta” formában megadni. S miként már előzetesen felhívtam erre a figyelmet, nem volt hozzáférésem a prófétai hagyomány és életrajz könyveihez sem. „*Tavakkalt 'ala-llah*”-ot mondva, rábízva magam az isteni gondviselésre azonban belekezdtam. S lám, az emlékezetem jobban segítségemre volt, mint a „Régi Szaíd” idejében. Két-

három óránként harminc, negyven kézzel írott oldal keletkezett sebesen. Egyetlen óra alatt tizenöt oldal lett lejegyezve. Legtöbbször Bokhari, Muszlim, Beyhaqi, Tirmidzi, Sifa es-Seríf, Abu Na'ím és Tabarí műveiből lett idézve. Mivel prófétai hagyományokról volt szó, reszketett attól a szívem, hogy hiba csúszhat be közéjük. De azt is megértettem, hogy az isteni kegyelem is jelen volt, s ezen értekezés megírása is feltétlenül szükséges. Allah engedelmével minden helyesen lett leírva. Ha némely *hadísban* egy-két szó, illetve hagyományközlő neve tévesen lett volna megadva, arra kérem testvéreimet, hogy nézzenek utána, s javítsák azokat ki.

Szaíd Nurszi

A Mester kívánságának megfelelően készítettük el a kéziratot. Nem álltak rendelkezésére kézikönyvek, s nem is állt szándékában azokat használni. Hirtelen kezdett el mindig beszélni, s nagyon sebesen. Mi pedig írtuk, amit mondott. Két-három óra alatt harminc-negyven oldalt is írtunk, vagy még többet. S arra a meggyőződésre jutottunk, hogy ez is a prófétai csodák egyike volt.

*Állhatatos szolgálója: Abdullah Csavus
Szolgálója és írónoka: Szüleyman Számi
Írnoka és hittestvére: Háfisz Khálid
Írnoka és másolója: Háfisz Taufiq*

Első rész

[Ezen értekezés, a Tizenkilencedik Szó, melynek témája Mohamed Prófétasága e helyen lett beillesztve. A következő függelék a Hold meghasadásának csodájával foglalkozik.]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismilláhirrahmánirrahím

A könyörületes és irgalmas Allah nevével

E Tizenkilencedik Szó tartalmazza a Tizennegyedik Villanást, mely tizennégy cseppből áll.³⁵⁴

Első csepp: Három, nagy egyetemes forrás ad hatalmas hírt nekünk a mi Urunkról és Teremtőnkéről:

³⁵⁴ Nurszi Mester eredetileg arab nyelven írta ezen értekezést, *al-Mathnavi l-'arabí l-núrí* címmel, majd később készítette el török nyelvű változatát. Ez utóbbi került be a *Szavak* közé, Tizenkilencedik Szó elnevezéssel.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Az egyik, a Létezés Könyve, melynek tanúságait az *al-Mathnaví l-arabi l-núrí* Tizenhárom villanásában kísérhetjük végig.

A második forrás, a Létezés Könyvének Legnagyobb Jele, a Próféták Pecsétje, Mohamed – Béke vele és áldás rá.

A harmadik, pedig a Bölcs Korán.

Most e második, megszólaló bizonyíték megismerésének szenteljük időnket: Mohamed Prófétának, aki a Küldöttek Vezetője, s akihez őszinte szívvel fordulunk tanításért.

Először is tudnunk kell, hogy e beszélő bizonyíték, hatalmas szellemi személyiséget takar. S ha megkérded, mi az pontosan, ezt a választ kapod: Az ő szellemi hatalmasságáért vált a Föld felszíne imahellyé, mecsetté, Mekka városa imafülkévé és Medina szószékké. Ő az igazhívők Vezetője, aki mögött azok szép, tiszta, egyenes sorokba rendeződnek. Ő az egész emberiség tanítója, megmutatván nekik boldogságuk ösvényeit. Az összes próféta előjárója, megerősítvén korábbi tanításukat. Az isteni megemlékezés irányítója, egy fénylő fa, melynek tápláló gyökerei a próféták, s gyümölcsei a magas szintre eljutott igazhitűek. Minden korábbi próféta a csodáival, s minden közelkerült igazhitű a kapott kegyelemmel erősíti meg az ő Küldetését és Üzenetét, a **lá iláhá illá-llahu-t**

(„Nincsenek istenek, egy Isten van, Allah”). A *dzikr* megemlékező összejöveteleinek megvilágosodott résztvevői jobbra és balra – a múltban és a jövőben – ugyanazon szavakat ismétlik egy körben ülve: Igazat és valót beszélsz. Micsoda megátallottság egy olyan érvet vitatni, melyet számtalan ily magas fokozatú tanú erősít meg!...

Második csepp: Allah Egységének e világító tanúságtétele, a kettő szárny közléseinek megegyezése által megerősítést nyert, hasonlóképpen igazolja ezt Allah kinyilatkoztatott könyveinek – mint a Tórának és az Evangéliumnak – számtalan jele is. Az ezernyi *irhászát* utalás, Prófétaságának megjövendölései, az emberekhez szóló dzsinnek, híres *hatif*-ok, az ezernyi csodás tett – mint a Hold meghasítása – és az iszlám törvény igazságossága, mind megerősíti ezt. De az ő személyisége, tökéletes jelleme, megkérdőjelezhetetlen megbízhatósága, hitének ereje és szilárdsága is tanúsítja nappali fényességgel prófétai tevékenységének igaz voltát.

Harmadik csepp: A térnek és az időnek hatalmas befolyása van az értelem tevékenységére. Jöjj, ha szeretnél, tarts velem képzeletbeli utazásomon az Arab-félszigetre! Látogassuk meg őt, s figyeljük meg prófétai működése közben! Egy nemes tartású és szellemű férfit látunk, amint egy csodálatos Könyvet

tart a kezében, bölcs és lényegre törő beszédet mond, örök érvényű dolgokról beszél, s mindezt embernek, dzsinnek és az összes létezőnek csodálatos hangon recitálja el.

A világ teremtésének rejtélyét mutatja be, s oldja is fel nekünk. A kozmikus titkok áthatolhatatlan ködét világítja át. A minden létezőben felmerülő három kérdésre – „Mi vagyok, honnan jövök, hová tartok?” – ad megnyugtató választ.

Negyedik csepp: Nézd! Az igazság oly fényét sugározza ki, hogy a világmindenség szemlélésében, az ő igazságkörének fényén kívül, mindent csak egy siralomháznak fogsz látni. Melyben az egyes létezők és dolgok idegenek egymásnak, sőt ellenségesek egymással szemben; a holt dolgok iszonyatot keltenek; minden élő árvaként zokog az elválás és elmúlás képeit látva. De észreveheted azt is, hogy a belőle kisugárzó fény, e szomorúság háza egy olyan helyé változott, ahol lelkesen ismételtetik a megemlékezés dzikr szavait. Az idegen és ellenséges dolgok barátok és testvérek alakját vették fel. A néma és halott tárgyak mindegyike barátságos és készséges segítő, s szolgáló lett. E síró és panaszkodó, elhagyott árva gyermekek, pedig a megemlékezés körének láncszemeiként ünnepelve recitálják a hála és dicsőítés szavait.

Ötödik csepp: A világban lévő összes mozgást, váltakozást, változást és átalakulást kivezette a csodálatos fény azok tartalomnélküliségükből, terméketlenségükből, s abból a helyzetből, hogy a véletlen játékszerei voltak csupán. Minden egyikük a Teremtő írását, a lét csodás jelét, az Isteni Nevek egy-egy tükrét tárja elénk, s ezzel a világot egy egyedülálló bölcsességű könyv rangjára emelte fel. Az ember, végtelen gyengesége, kiszolgáltatottsága tekintetében az állatok szintjénél is lejjebb van, s a fájdalmat, aggodást és félelmet közvetítő értelme ezen felül még boldogtalansággal is terheli, e fény azonban egyszerre minden teremtmény, az egész teremtett világ fölé emeli. Amennyiben behatol e fény gyengeségébe, kiszolgáltatott helyzetébe és számítható értelmébe, fohászaiban fejedelemmé magasodik. Ha e fény nem volna, az egész világ, s vele együtt az ember a semmibe zuhanna. Ezen egyedülálló létben szükségszerű, tehát egy ilyen személyiségnek a létezése is. Máskülönben, nem létezhetne a világmindenség, s annak világai sem.

Hatodik csepp: Ez, tehát az ember, aki az Örök Boldogság hírnöke, aki a végtelen Könyörületességet feltárja és megismerteti, aki Allah birodalmának szépségeit megmutatja és szemléli, s aki az Isteni Nevek kincsestárának látványát

elénk tárja. Ha figyelemmel fordulsz felé, szolgálatra készen, a szeretet példáját és a könyörületesség egyik megtestesülését fogod benne meglátni. A Teremtés Fájának egyik világító gyümölcsét, az emberiség méltóságát fedezed fel benne. S ha Prófétaságát szemléled tiszta szívvel, amit észreveszel, az az igazság tanúsága, a valóság lámpása, az igaz úton vezetés Napja, s az Üdvösséghez vezető eszköze. A láthatatlanból tört elő villámgyorsan a fénye, mely Keletet és Nyugatot egyszerre ragyogja be. A világ fele, a Föld népének egyötöde elfogadta e vezetés ajándékát, s őrzi azt, mint szeme fényét. Mi van önző lelkünkkel és démonjainkkal, hogy a **lá iláhá illá Huwa** fokozatait nem ismerik fel, s szembe szállnak vele?

Hetedik csepp: E hatalmas Félsgzigeten, a vad és konok törzsek durva és kegyetlen szokásainak szinte egy szempillantás alatt vetett véget, s tépte ki azokat gyökerestül. Helyükre szép és jó szokásokat ültetett, s tette e korábbi barbárokat a Föld többi, civilizált népének tanítójává. S nem külső, ideiglenes alávetettség volt ez csupán: az értelmet, a szellemet, a lelket és az érzelmet nyitotta meg. Így lett ő a szív szerelmese, az értelem tanítómestere, az ösztönök nevelője és a szellem fejedelme.

Nyolcadik csepp: Tudván, hogy egy hatalmas uralkodó, nagy ráfordítással egy jelentéktelen szokást – például a dohányzást – sem képes azonnal és tartósan megszüntetni, mily személyiség volt az, aki csekély, külsődleges hatalmával, rövid időn belül söpörte félre e durva sivataglakók szokásait! S helyükre jól védett, erkölcsi magvakat ültetett, melyek hamarosan az egész Fél-szigetet virágba borították! S még számos, ehhez hasonló csodálatos dolgot vitt véghez. Aki nem hajlandó meglátni a Próféta e Boldog Időszakát, az menjen vissza az időben, s vigye el oda akár a száz legbölcsebb filozófust, s működjenek ott száz esztendeig. Akkor sem lesz képes, a századnyi részét sem elérni annak, amit e hatalmas személyiség, Mohamed Próféta – Béke legyen vele és áldás rá – egyetlen esztendő alatt véghezvitt.

Kilencedik csepp: Tudjuk, hogy egy kis önbecsüléssel bíró ember, társaságban vitás helyzetben, még egy jelentéktelen dologgal kapcsolatban sem képes önálló véleményt kimondani, s helyette hazugsághoz folyamodik. Ezek után vegyük ismét szemügyre e hatalmas, igen nagy feladattal megbízott, méltósággal teli személyiséget, aki egy olyan helyzetben, ahol bizonyosságra oly nagy szükség van, s ahol egy igen nagy közösség és acsarkodó ellenségesség is veszi őt körül. Ő

azonban, szabadon, félelem nélkül beszél küldetéséről, a legkisebb kételkedés nélkül, őszintén, tekintéllyel, s olyan szavakkal, melyek ellenségeit dühvel töltik el. Vajon találunk-e ebben ellentmondást? Lehet-e ebben egy porszemnyi hazugság is? A válasz, egyértelműen: nem!

In hurwa illá wahyun yúhi

„Nem más ez, mint ami kinyilatkoztatott.” (53: 4)

Mert az igazság nem hazudik, nem csap be, s nem retten meg.

Tizedik csepp: Mily sodró lendületű és izgalmas, amikor a valóságról beszél! Az igazság, mily sürgős igényeket szólít meg! Mily nagyszerű dolgokat nevez meg és bizonyít! Tudjuk, hogy minden emberben ott van a furdaló kíváncsiság. Ha valaki azt mondaná neki, hogy adja át fél életét, s fele vagyonát; hogy majd érkezni fog valaki a Holdról; el fogja beszélni, hogy milyen az élet azon a bolygón; egészen pontosan le fogja írni a jövődet, s a sorsodat: ha kíváncsi rá, oda fogja ezt neki adni.

Ezen ember egy Uralkodóról ad hírt nekünk, kinek birodalmában a Hold egy lepke körül ír le köröket. E lepke, a mi Földünk pedig egy lámpás körül kering, s e lámpa, a Nap csupán egyetlen az ezernyi lámpa közül, melyek ezen

Uralkodó ezernyi szállását világítják be fényükkel. Ez egy olyan csodálatos világ, melyről az igazságnak megfelelően beszél, s egy olyan alapvető változásról szól, hogy ha ezernyi felrobbanni készülő Földgolyóról beszélne, az sem váltana ki nagyobb csodálkozást. E szúrák hangzanak el a szájából:

„Amikor a Nap majd felgöngyölődik” (81: 1)

„Amikor az ég meghasad.” (82: 2)

„A zörej..” (101: 1)

Az igazságnak megfelelően hirdet egy ilyen jövőt, mely mellett saját, evilági életünk majdani alakulása csupán egy gyenge fuvallatnak hat. Egy olyan boldogságról is beszél, hogy mellette az evilág minden öröme, egy pillanatra felvillanó fény a Nap örök világosságához képest csak.

Tizenegyedik csepp: A csodákkal és rejtélyekkel teli e világmindenségnek külső leple mögött, egészen biztosan hasonló csodák várnak ránk. E csodákról, hogy tudjunk, egy hatalmas, csodálatos személyiség megléte is szükséges. Ezen ember magatartásából láthatjuk, megsejthetjük mindazt, amit mindezen dologból ő maga megláthatott. Arról beszél nekünk, amit a minket jótéteményeivel ellátó eget és Föld Ura tőlünk megkíván és megkövetel. De mi történt a legtöbb emberrel, hogy ezen igazságok meghallására nem siet oda hozzá maga

mögött hagyván minden mást? Süketek, némák, vakok, eszeveszettek talán, hogy semmit sem hallanak, látnak és értenek meg ebből?

Tizenkettedik csepp: Nézd e személyiséget, mely minden létező Teremtőjének Egységéről ad tanúbizonyságot, aki igaz voltának mértéke szerint megbízható bizonyítéka a Feltámadásnak és az Örök Üdvösségnek. Ráadásul, önnön igaz úton való vezetettsége folytán, az Üdvözüléshez vezető eszköz is. Imái és fohásza révén, az Örök Boldogság okának megtestesülése, s létrehozásának kiváltó oka. Ez alkalomból megismételjük azon titkot, melyet a Feltámadással kapcsolatban már feltártunk.³⁵⁵

Nézd csak! Oly magasrendű fohászokkal és imádattal foháskodik az örök boldogságért, mintha az egész földrészt, sőt az egész világ vele együtt imádkozna. Mert az általa végzett ima nemcsak az őt követő közösség imája, hanem az összes többi prófétáé is a köztük lévő kapcsolata által. Továbbá, csodálatos fohászait olyan hatalmas gyülekezetben ajánlja fel, mintha Ádám próféta – Béke legyen vele – idejétől fogva napjainkig minden igaz ember mögötte imádkozna, s mondana

³⁵⁵ Tizedik Szó, negyedik jel, ötödik igazság.

áment fohászaira.³⁵⁶ Olyan általános szükségletért, a halhatatlanságért fohászkodik, hogy nem csak az evilági emberek, hanem az egész teremtés is részt vesz könyörgésében, s némán vele együtt fohászkodik: „Igen, Urunk, hallgasd meg fohászát, mert mi is ezt kívánjuk.” Olyan megindító vágyakozással és alázattal fohászkodik, hogy az egész világmindenség zokogva osztozik imádságaiban.

Látod, a boldogságra vágyik, s azért fohászkodik, hogy megszabadítsa a teremtményeket a teljes megsemmisülés végététől, a reménytelenségtől, haszontalanságtól és céltalanságtól, s helyette az örökkévalóság, értékesség és megbecsültség rangjára emelje.

Kérését oly magasztos formában mondja el, hogy az egész teremtés is ráfigyel, s fohászait visszhangozza: „ámen, Urunk, ámen.”

A Kegyelmes, Mindenthalló, Mindentlátó, Mindenttudó pedig minden fohászára válaszol, még ha némán is hangzanak

³⁵⁶ Attól az időtől kezdve, hogy a Próféta – Allah áldása és békéje reá – először imádkozott, egészen a mai napig, minden érte mondott fohász olyan, mintha megerősítenék az ő fohászait, s ilyen a Sáfí’i irányzat szerint az érte mondott fohász az imára való emelkedés során. Az örökkévalóság és az örök boldogság utáni vágyat fejezi ki a Próféta az egész emberiség nevében. Lehetséges-e, hogy az ilyen fohász ne találjon meghallgatásra? – a szerző.

el azok. Olyan bölcsen és kegyelmesen teljesíti a kéréseket, hogy szemernyi kétség sem marad afelől, hogy mindezen gondoskodás csak Tőle származhat.

Hallgassuk meg hát, hogy mit kér minden élőlény büszkesége, az emberiség megbecsültségének forrása, aki Allah felé emeli kezét, s olyan imát ajánl fel, mely minden ember imájának leglényegét tartalmazza. Látod, örök boldogságot kér saját maga és népe számára. Fohászaiban elsorolja az összes Áldott Isteni Nevet, melyek szépsége az összes teremtettenben visszatükröződik. Láthatod, hogy valójában ezen Neveknek a közbenjárását kéri.

Még ha nem is lenne számtalan bizonyítéka a Túlvilág létezésének, egy ilyen magas rangú létező egyetlen fohásza elegendő ok lenne a Paradicsom megteremtésére, mely éppoly könnyű a Könyörületes Teremtő számára, mint a tavasz megteremtése.

Tizenharmadik csepp: S mit kér imáiban az ember, aki a kezeit a Hatalmas Trónja felé emeli, s ki mögött Ádám összes kiválasztott leszármazottja felsorakozik? Ő, az emberiség büszkesége, a példanélküli egy e világban és időben, a létezők becsülete?

Halld és lásd: Az Örök Üdvösségért imádkozik, a Maradandóért, a Mennyországért, Urának Színe elé kíván járulni. S az összes Isteri Nevet is kéri, melyek Szépsége a teremtmények tükrében visszfényre lel. Ha nem volna e Könyörületesség, Bölcsesség, Igazság, már e hatalmas személyiség imái okán is meg lett volna teremtvé a Paradicsom. Ahogyan Prófétasága adta a jogosultságot e próbatétel helyének megnyitására, imaszolgálat a másik világ ajtóit is megnyitotta.

Elképzelhető volna-e egyáltalán, hogy e felülmúlhatatlan, megfigyelhető rendezettség, mely tudós emberekkel ilyesmit mondat: *„A lehetséges területén belül nem elképzelhető, hogy jobb létezzen annál, ami van.”*³⁵⁷, elképzelhető lenne-e, hogy e győzedelmes, hibátlanul szép művészet és e példátlanul tökéletes Uralom, bármiféle ocsmányságot, kegyetlenséget, a legkisebb rendezetlenséget eltűrje? Amikor, a legjelentéktlenebb kívánságot, zörejt is meghallja, ne törődne az ordító kinnal és panasszal, ne akarná azt megérteni, meghallani és érte valamit tenni? Nem, ez semmiképpen nem lehetséges! Allah óvjon meg az ilyen feltételezésektől is

³⁵⁷ Lásd: al-Ghazáli, *Ihyá 'ulúm ad-dín*, 4/258; al-Dzahabi, *Sziyar 'alám an-nubalá*, 19/337; al-Sa'ráni, *al-Tabaqát al-kubrú*, 2/105; al-Manaví, *Fayd al-qadír*, 2/224, 4/495.

Mohammed Próféta (ص) csodái

százezerszer! Egy ilyen Tökéletesség nem tűr semmilyen ocsmányságot, s maga sem válhat visszataszítóvá.

Nos, képzeletbeli útitársam! Induljunk vissza jelenünkbe, s hazánkba. Ha még száz évet is maradtunk volna e Félszigeten, ezen ember csodálatos tetteinek és követésre méltó szolgálatainak egy századrészét sem fogtuk volna fel teljesen, s nem laktunk volna jól látványával sem.

Gyere hát! Visszautunk során, egyenként veszünk majd szemügyre minden egyes évszázadot onnan fentről. Nézd csak, ahogyan a Nap és az Útmutatás áldásos fényétől évszázadról évszázadra mily csodálatos virágok nyílnak! Mily pompás gyümölcsök teremtek: Abu Hanifa, Sáfí imám, Bayazid-i Bisztámi, sejk Geyláni, sejk Naqsbandi, imám Ghazáli, imám Rabbáni...

De a részletek alaposabb szemlélését későbbre kell halasztanunk. Most mondjunk el egy imát azért, aki e csodákat véghezvitte, a megmutatta az igaz útírányt:

„Akinék le lett küldve a Bölcs különbség tevő Korán a Könyörületestől és Megkönyörülőtől, a Mindenható Trónja előtt: Vezetőnknek, Mohamednek, ezerszer ezer áldás és ezerszer ezer békeesség rá, valahányszor jót tesznek példáját követve közösségének tagjai; akinék küldetése meg lett jövendölve a Tórában, a Zsoltárookban

Mohammed Próféta (ص) csodái

és az Evangéliumokban, s Prófétaságát jelezték az irhászat-jelek, dzsinnek hatif-sugallatai, Allah barátai; s akinek egy mozdulatára hasadt meg a Hold. Ezerszer ezer áldás és békesség Mohamedre, kinek hívását a fák is követték, kinek imájára megnyíltak a felhők, s esőt zúdítottak le, miután hűvös árnyékukkal védtek a forróság ellen; annak, aki egy maréknyi étellel ezer embert jóllakatott; kinek kezéből három alkalommal is Kauthar-hoz hasonlatos vízsugár szökött fel; kinek kedvéért Allah beszéltette a gazellát, a tevét, a hegyet és a követ; annak, aki egy pillanat alatt Allah kegyéből felemelkedhetett a legfelsőbb egekbe; ezerszer ezer áldás és békesség, vezetőnkre Mohamedre, annyiszor, ahány betű alkotja a szavakat, melyek a Könyörületes Allah engedelgyével a levegőben tükröződnek vissza, amennyiszor a Korán szavait recitálják Kinyilatkoztatásától kezdve az idők végezetéig. Allahumma! Bocsáss meg nekünk és légy irgalmas hozzánk. Ámín."

Tizennegyedik csepp: A Bölcs Korán, csodák kincsestára, s maga is egy hatalmas csoda, a bizonyosság oly magas fokozatán bizonyítja be Mohamed Prófétaságát és Allah Egységét, hogy más bizonyíték szükségességének nem hagy teret. Csodájának egy-két felvillanását és tanítási módszerét fogjuk most röviden bemutatni.

Az Urunkról tájékoztató Bölcs Korán, a Lét nagy könyvének örök interpretációja. Feltárja az Isteni Neveknek az egek és a

Föld oldalaiban elrejtett kincseit. Az események sorai között megbúvó igazság kulcsa. A teremtet, látható világ leple mögötti láthatatlan világ dolgairól is szól benne a Könyörületes. Ki nem apadó beszéd-folyam. Az iszlám szellemi világának Napja, alapja és építési terve, a másik világ térképe. Allah lényegi mivoltának, tulajdonságainak és tetteinek egyértelmű magyarázata, az Ő tanúja és tökéletes felfogású tolmácsa. Az emberek világának ura és tanítója a Korán, az igazság bölcsessége, szellemi tanító és lelki vezető. A bölcsességnek és a törvénynek könyve, de az imádkozásé és a fohászé is. Parancsolatok és figyelmeztetések, áldott megemlékezések, felismerések könyve, egy olyan könyvtár, mely minden egyes szellem számára megírt, külön művet tartogat. Igazaknak, Közelállóknak, az igazság keresői, felismerői és tanítói számára, az összes szellem számára.

Vegyük csak szemügyre a Korán csodájának egyik szikráját, s a hibának vélt ismétléseit: Mivel a Korán áldott emlékezésnek, imádkozásnak és előírásoknak is könyve, ismétlései kifejezetten szépek, s a legnagyobb mértékben szükségesek is, ellentétben a feltételezett hibás voltával... Hiszen ismétlései által a *dzikr* megvilágosodáshoz vezet, a visszatérő ima ereje is fokozódik, a törvény hatásköre is egyre

megkérdőjelezhetetlenebb... De nem mindenkinek és nem mindenkor lehetséges az egész Korán átolvasása, egy-egy szúra elrecitálására azonban már kivitelezhető. A legfontosabb közléseket a terjedelmesebb szúrák tartalmazzák, s minden egyes szúra egy kis Koránhoz hasonlítható. Az Isteni Egységre, Feltámadásra és korábbi próféták cselekedeteire vonatkozó közlések is azért kerülnek újra és újra elő, hogy a részeket olvasó hívő „se maradjon le semmiről”.

Mindemellett, a lelki és testi gondok, szükségletek is különbözőek. Valamire minden egyes levegővételkor szüksége van az embernek, mint például a tüdőnek az oxigénre. De ugyanúgy szomjazik némely lélek folyamatosan és visszatérően a *Hua* (Ő, Allah) szóra, s óránként a *Bismilláh*-ra (Allah Nevével)... Az áják ismétlése a szükségletek visszatérő jellegére vezethető vissza. Amikor a Korán egy ilyen szükségletre utal, számtalan alkalommal eleveníti meg érzékletes képekkel, hogy vágyat ébresszen iránta. Egy világosan érthető vallás elemeit fekteti le a Korán és alapozza meg az iszlám világának fundamentumait. Az emberi közösségi létben változást hoz, s annak különféle rétegeiben gyakran felmerült kérdéseire ad választ. S az alapnak megerősítésre van szüksége. Ennek megerősítése, megtanulása

és megszilárdulása ismétlés által történik. A Korán nagy horderejű kérdésekkel, de közvetlenül nem látható igazságokkal is foglalkozik. Több alkalommal, s változatos formában tér vissza ezekre, hogy a közösség tagjainak szívében azok gyökeret eresszenek. Felületesen nézve, pusztá ismétléseknek tűnnek ezek, értelmüket tekintve, azonban minden egyes ája számos jelentéssel, felhasználási lehetőséggel, aspektussal és értelmezési szinttel bír. Minden egyes előfordulási helyen, más és más jelentés és közlési érték fordul elő. Ami azonban a lét kevésbé fontos dolgainak rövid összefoglalását illeti: ezek a Korán csodájának szikrái. Az eretnekek ezt hiányosságnak tekintik, s ezekre építik fel kritikájukat, azonban teljesen alaptalanul teszik ezt.

S ha megkérded: „Vajon miért nem beszél a Bölcs Korán ugyanúgy a létről, ahogyan ezt a filozófia teszi? Némely dologgal egészen felületesen foglalkozik csak. Más dolgokkal kapcsolatban, pedig mintha nem akarná a közérzületet megbántani, s az egyszerű ember gondolkozását túlságosan megterhelni...”

Válaszképpen a következőt mondhatjuk: A filozófia eltévedt az igazság keresésének ösvényén. Bizonyára megértetted a Szavak korábbi tanításaiból, hogy a Bölcs Korán azért beszél a

létről és a világmindenségről, hogy annak példáján Allah lényegi mivoltát, tulajdonságait és Neveit megismerhesd. Ez, pedig azt jelenti, hogy nem a létért magáért szemléli a létet, hanem a lét Létrehozója és Fenntartója miatt. S ekképpen szól is az emberhez és az emberi közösségekhez. A filozófia, a „bölcsség szeretete” ellenben, a létért önmagáért szemléli a létet, s leli kedvét abban. Mivel, azonban a Bölcs Korán, a létet csupán bizonyítékként használja fel, szükséges, hogy e bizonyíték könnyen érthető legyen az egész közösség számára. S mivel a Korán mindemellett minden társadalmi réteghez – köztük a legnagyobb réteget alkotó egyszerűbb emberekhez – szóló tanító is, bizonyosan szükségelteti útmutatása a kevésbé jelentős dolgok összefoglaló jellegű tárgyalását és az összetettebb dolgok példázatokkal történő bemutatását. A nyilvánvaló, szemmel jól látható dolgokkal való részletes foglalkozás, minden bizonnyal inkább ártana az ügynek, mint használna. A Napról, például így szól: „Egy körbe járó lámpás”. A Napról, ugyanis nem magáért a Nap kedvéért beszél, hanem azért, mert az egy tökéletesen *működtetett* rendszer fogaskerekének egy fajtája és része, s mivel a rendszer és a rendszeresség a Teremtő és Fenntartó felismerésének egyik tükre. Amikor azt mondja: „A Nap szalad...” (36: 38), úgy érti,

hogy a Nap egy pályán forog és halad. A „forgás” szóval az Alkotó Nagyságát szemlélteti, melynek hatására „forog”, váltja egymást a nappal és az éjszaka, a nyár és a tél, figyelmeztetve egy tervszerűen működő Hatalom intézkedéseire.

Bármi is legyen e mozgás valósága, semmit sem változtat ezen a renden, melyről most beszélünk, s melynek egymásba illeszkedő mintái jól megfigyelhetőek.

Így szól továbbá:

„S a Napot lámpássá tettük.”(71: 16)

A „lámpás” szóval arra emlékeztet, hogy a világ egy kastélyhoz hasonlatos, melyben valamennyi létező, s közöttük az ember számára, a mindennapi létezéshez szükséges javak rendelkezésre állnak; erre szolgál a Nap lámpás mivolta is. Ekképpen teszi érthetővé a Teremtő javait és kegyelmét.

De nézzük meg, hogy miként vélekedik erről a ködösen fecsegő filozófia? Ilyesféleképpen beszél: „A Nap egy folyékony tűzből álló, óriási anyaghalmaz. Hatással van arra, hogy a belőle kilövellt bolygók körülötte keringjenek. Kiterjedése ekkora, tulajdonsága ez és ez...” A szellemnek semmit nem ad az efféle magyarázat, az ámulaton és az iszonyattal vegyes félelmen kívül. Az ilyen ismeret nem a teljességet szolgálja, nem úgy kezeli e témát, ahogyan azt a

Korán teszi. Ha összehasonlítod a kettő megközelítést, meg fogod érteni, hogy a tudományos kérdésfeltevés mily értékkel (értéktelenséggel) bír. Belül néma és üres, kifelé pedig nagyszerűnek tűnik. Ne hagyd magad e felületes nagyszerűségtől elámitani, s ne veszítsd el tiszteletteljes érzületedet és magatartásodat a Korán közléseivel szemben.

„Allahumma! Tedd a Koránt gyógyulásunk eszközévé mindenfajta betegséggel szemben, bizodalmunk forrásává életünkben és annak utolsó percében, közeli barátunkká evilágon és bizalmasunkká a sírban, szószólónkká a Feltámadás Napján, lámpássá a Szirát-hídon, a tűzesőtől megóvó pajzssá, a Mennysországba elkísérő útitárssá, minden jó cselekedetünk tanújává, vezetőnké a Te Irgalmad, Bőkezűséged által. Te, Aki minden jótevő legkegyesebb Jótevője vagy. Ámín. Allahumma! Kérlek, adj áldást és békességet annak, kinek leküldötted a Koránt, a Bölcs Megkülönböztetőt; családjának és valamennyi követőjének. Ámín!”

Második rész

A Hold meghasadásának csodája

[A Tizenkilencedik és a Harmincegyedik Szó kiegészítése]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا وَ
يَقُولُوا سِحْرٌ مُسْتَمِرٌّ

BismilláhiRrahmáníRrahím

A könyörületes és irgalmas Allah nevével

„A Könyörületes és Irgalmas Allah nevével. Közeledett az óra, s a Hold meghasadt. De ők ha egy jelet látnak, azzal is szembe szállnak, s ezt mondják: 'Nem más ez, mint varázslat.' (54:1)

A filozófusok Mohamed (ص) egyik, csillagként ragyogó csodáját, a Hold meghasadását egyszerű természeti jelenségnek akarják beállítani, s értetlen követőikkel is ezt mondatják: „Ha erre valóban sor került volna, az egész világban tudnának róla, s a történelem ezt feljegyezte volna!”

Válasz: A Hold meghasadására az éjjel közepén, az alvás idejében került sor, hogy bebizonyítsa a kétkedőknek Mohamed Prófétaságát. Az efféle esemény észrevételét különféle okok akadályozhatják, mint az eltérő Holdkelték, köd vagy borult ég. Ezen túlmenően, a tudomány inkább egyéni, mint szervezett tevékenység volt, s az égi jelenségek megfigyelésére ritkán került sor. Éppen ezért nem szükségszerű, hogy ezen eseményt a világ összes népének észlelnie, s arról beszámolnia kellett volna. Öt pontban fogjuk eloszlatni a Hold meghasadásával kapcsolatos efféle kényszerképzetek felhőjét.

Első pont: Noha abban az időben egy általánosan elterjedt történelmi tény volt, hogy azon térségben igencsak makacs, megátalkodott emberek éltek, azok mégsem nyitották ki a szájukat tiltakozásra, amikor a bölcs Korán az „insaqqa l-qamaru” (54:1) szavakkal ezen eseményről beszámolt az egész világnak. A Koránt tagadók közül senki sem cáfolta a fenti áját, ami azt jelenti, hogy ezen esemény hírért senki sem vonta kétségbe. Ha abban az időben az ostobák számára nem egy vitathatatlan esemény lett volna ez, akkor minden bizonnyal megragadták volna az alkalmat, hogy mindent megmozgatva fejezzék ki tiltakozásukat, s támadásba lendüljenek a Próféta

ellen. A *Sziyar* és *Tarih* életrajzi és történelmi lejegyzések egyike sem említ bármiféle ezzel kapcsolatos megmozdulást. Csupán olyan reakcióra került sor, amiről az ája beszámol: „*Nem más ez, mint varázslat.*” (54:2) Nevezetesen: A jobb belátásra nem képesek varázslatnak, közönséges sarlatánságnak nevezték azt, s ekként kommentálták még: „Mágikus varázslathoz folyamodott ellenünk. Ha több átvonuló karaván is látta, akkor tényként kezelendő. Máskülönben csak sarlatánság, varázslat.” A következő reggelen azonban a Jemenből, s más országokból érkező karavánok megerősítették ezen esemény megtörténtét. A világmindenség büszkeségéről (ص - *Fahr-i Álem*) mégis így beszéltek az ellenszegülők továbbra is – Allah bocsássa meg nekem, hogy ezt most idézem! – : „Abu Talib árva neveltje most már az égre is kiterjesztette sarlatánságát.”³⁵⁸

Második pont: Az igazság nagy tanítói, köztük Sza'd Taftazani ekként kommentálták az általunk tárgyalt eseményt: „A Hold meghasadásának eseményét megerősíti a hiteles hagyománylánc (*tevatur*), ahogyan egy egész hadseregnek az ujjakból fakadó vízzel való ellátását is; az elszáradt fatörzs

³⁵⁸ Lásd: al-Tirmidzi, *Tafszír al-Quran*, 54; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 3/165; at-Tabari, *Dzsámi' al-bayán*, 27/84-85; al-Qurtubi, *al-Dzsámi' li-ahkám al-Qurán*, 17/126; al-Bayhaqi, *Dalá'il an-nubuwwa*, 2/268; asz-Szuyúti, *al-Khaszá'is al-kubrá*, 1/209.

felsírását is, amikor meghalt a Próféta (ص), mivel szokása volt, hogy ahhoz döntse a hátát, miközben a pénteki beszédet tartotta. Olyan sírás volt, hogy az egész közösség meghallotta. Ezen események úgy adódtak tovább generációról generációra, hogy teljességgel elképzelhetetlen volna, hogy az egyöntetű beszámolók hazugságon nyugodjanak. Ugyanolyan tényként kezelendő, mint a több mint ezer évvel később megjelenő Halley üstökös. Ahogyan Ceylon szigete (Srí Lanka) is létezik, noha még soha nem voltunk ott, s mégis valóságosként kezeljük létét, ugyanúgy realitás marad számunkra a Hold meghasadása is.” Ilyen tanúságtételek mellett, valóban ostobaság bármiféle gyanút, vádat felhozni ezen eseményekkel kapcsolatban. Már egyébiránt az is elegendő lenne, hogy nem lehetetlen dolog. A Hold meghasadása ugyanúgy megtörténhet, ahogyan vulkánkitörés következtében egy hegy is meghasad.

Harmadik pont: A csodák azért történnek meg, hogy a Prófétaság jogcímét igazolják, s hogy a hitetleneket meggyőzzék, s nem azért, hogy őket arra kényszerítsék. Ennek értelmében szükséges, hogy a csoda olyan mértékben mutakozzon meg, hogy bizonyító erővel bírjon. Mindenütt azt szükségszerűen bemutatni azonban egészen nyilvánvalóan a

Mindenható végtelen bölcsességével és a próbatétel lényegével ellentétes volna. Ez utóbbihoz ugyanis szükséges az értelem számára ajtót nyitni, de az akaratot meghagyni. Ha a Mindenható Teremtő a filozófusok kedve szerint, az egész világnak bemutatandó, egy-két órán át tartotta volna fent a Hold meghasadását, akkor ezen esemény belekerült volna az emberiség történetébe, egy csillagászati üggyé vált volna, s nem pedig a Prófétaság bizonyítéka, Mohamed (ص) küldetésének sajátossága. Vagy pedig oly mértékű csoda lett volna, hogy kényszeríti az értelmet annak elfogadására; s egyúttal ki is vette volna a választás lehetőségét a kezéből, s akaratával ellentétesen is elfogadta volna a Prófétaságot. Az olyan szén-szellemiségű emberek, mint Abu Dzsehil, vagy az olyan gyémánt-szelleműek is, mint Abu Baqri asz-Sziddíq, a fenti esetben egyenlők lennének, s a próbatétel értelmé odalenne. Ezen dolgokra vezethető tehát vissza, hogy a szóban forgó esemény az éjjel közepén, egészen váratlanul, az alvás ideje alatt az elérő Holdkelte időpontok, köd, felhős ég, s hasonló akadályok következtében egy lepel vontá be azt, nem az egész világnak lett bemutatva, s így nem íródott be az emberi történelembe.

Negyedik pont: Ez az esemény hirtelen az éjjel közepén történt meg, s így azt nem mindenki láthatta, s akik kevesen látták is, bizonyára nem hittek a szemüknek. S ha e kevesek elbeszélésének hitelt adtak volna a többiek, akkor nem vált volna a világtörténelem részévé.

Néhány kommentárban megjelent a következő kiegészítés is: „Miután a Hold meghasadott, leereszkedett a Földre.” A tudósok nagy része ezt egy káros betoldásnak tartja, mely csökkentheti e ragyogó csoda értékét.

Hozzá kell még vennünk mindehhez, hogy a tudatlanság ködében elvesző országokban, úgy mint Anglia, Spanyolország, éppen beesteledett, Amerikában a zenitjére emelkedett a Nap, Kínában és Japánban pedig reggel lett. Más helyeken is egészen bizonyosan adódtak olyan tényezők, melyek akadályozták ezen esemény észlelését.

A nem gondolkodó kritikus ilyesmiket mond: „Anglia, Kína, Japán, Amerika történelme nem számol be ilyesmiről. Tehát ez meg sem történt.” Legyen megalázott az ilyen, idegeneknek hízelkedő!

Ötödik pont: A Hold meghasadása nem saját magától következett be valamilyen oknál fogva, nem véletlenszerű, természeti jelenség, melyet a megszokott természeti törvények

alapján meg lehetne magyarázni. A Nap és a Hold mindenható Teremtője hajtatta végre csodálatos módon ezen eseményt, hogy megerősítse és megvilágítsa általa a Próféta küldetését és jogcímét. Az isteni irányítás és a próbatétel misztériuma, valamint a Prófétaságban lévő isteni szándék megkívánják, hogy az isteni uralom által kiválasztott emberek olyan jelben részesedjenek, mely elnémítják a kétkedőket. A világ más részein élő emberek számára, akik még nem hallottak a Prófétaságról, egy sor akadályozó körülmény volt jelen, mint a köd, eltérő Napkelte és Napnyugta. Egyes földrészeken még nem jelent meg a Hold, más földrészeken még nem ment le a Nap, máshol már reggel volt, megint más helyeken még nem esteledett be, s így az ott élő embereknek ezen esemény nem mutatkozhatott meg. Ha az lett volna a cél, hogy mindannyian tudomást szerezzenek róla, akkor Mohamed Próféta (ص) csodás jeleként kellett volna azt szemük elé tárni. Ebben az esetben küldött helyzete egyértelműen megmutatkozott volna, s mindenkinek el kellett volna azt fogadnia. Az értelemnek semmi szerep nem jutott volna. S az értelem által választódik ki szabadok a hit. S ezzel a próbatétel értelme is odaveszett volna. S ha pedig csupán egy csillagászati jelenségként mutatkozott volna meg, akkor Mohamed Prófétaságával való összefüggése

is elszakadt volna, s nem az ő sajátosságaként lenne számon tartva.

Összefoglalva: A Hold meghasadásának csodájához semmi kétség nem férhet többé. Nyilvánvaló bizonyítékokkal lett megerősítve, melyek közül hat tanúságtételre³⁵⁹ hívjuk fel a figyelmet:

A Próféta-társak és az *Ehl-i Adalet*³⁶⁰ közmegegyezése. A „és amikor a Hold meghasadt” (54:1) ájával kapcsolatban az összes *Mufessziré, Ehl-i Tahqíqé*. Az összes *Muhaddiszín, Ehl-i Rivayet-i Szadíqa* beszámolói, melyek számos különféle hiteles forrásokból merítenek.³⁶¹ Az *Ehl-i Kesf ve Ilham*, Igazak és

³⁵⁹ Ezen eseménnyel kapcsolatban hat bizonyítékcsoport létezik. E helyen sajnos csak röviden foglalkozunk vele, noha sokkal hosszabb bemutatást igényelne. – a szerző.

³⁶⁰ *Ehl-i Adalet*: azok, akik soha nem nézik el az igazságtalanságot; *Ehli-i Tahkik*: akik a források után kutatnak; *Muhaddiszín*: a prófétai hagyományok ismerői, gyűjtői és értelmezői; *Ehl-i Rivayet-i Szadíqa*: a prófétai hagyományok útjainak és forrásainak ismerői; *Ehl-i Kesf*: Allahnak különleges képességekkel szellemi látással megáldott kegyeltjei; *Ehl-i Ilham*: azok, akik Allah üzenetét a szívükkel fogadják be.

³⁶¹ Ezek közül megemlítnék hármat: 1., Abdallah ibn Masz’úd – Allah legyen vele elégedett – mondta: Allah Küldöttének idejében két részre hasadt a Hold, s a Próféta (ص) így szólt hozzánk: „Tanúsítsátok!” 2., Anasz ibn Malik – Allah legyen vele elégedett – mondta: A mekkaiak kérték Allah Küldöttét (ص), hogy mutasson nekik egy jelet, s

Kegyelték tanúságtételei. A tengernyi tudással bíró muszlim teológusok tanúságtétele, bármennyire is eltérő utakon járnak. A Korán és a Hadisz közlései szerint Mohamed közössége, a közmegegyezésének köszönhetően soha sem fog eltévelyedni.³⁶²

Mindez a Nap világosságának fényével bizonyítja a Hold meghasadásának csodás eseményét.

Zárszó: Az eddig elmondottak egy adott esemény vizsgálatára és a vele kapcsolatos kifogások cáfolatára vonatkoztak. A következő mondatok az igazságot és a hitet szolgálják. Eddig tartottak tehát a vizsgálódásaink, mostantól pedig azzal foglalkozunk, ami ezen igazságból következik:

A Próféták Pecsétjének kiválasztottsága és a szeretettségének fokozata, mely a Küldött egének ragyogó Holdja, meg lett

megmutatta nekik a Hold meghasadását. 3., Ibn Abbász – Allah legyen vele elégedett – mondta: A Hold meghasadt a Próféta idejében. Lásd: imám Ahmed, *al-Musznad*: 1/377, 413, 447, 456, 3/207, 220, 275, 278, 4/81; valamint Ibn al-Kathír, *Tafsír*, 6/469.

³⁶² Allah Küldötte (ص) így szólt: „Közösségem soha nem fog tévelygésben egyazon véleményen lenni.” Lásd: *Kasf al-Khafá*, 2/350; Abu Dáwud, *al-Fitan wa l-maláhim*, 1; Tirmidzi, *al-Fitan*, 7; Ibn Mádza, *al-Fitan*, 7; Dárimí, *al-Muqaddima*, 8; Ahmad ibn Hanbal, *al-Musznad*, 6/396; al-Hákim, *al-Musztadrak*, 1/20.

mutatva, mint ember az égi szférák és magasabb rendű világok lakóinak Mennyei Utazás során. A Mi'rádzs, áldottságának csodája, mely szolgálatában és imádatában fejeződik ki, s mely által felemelkedett az isteni szeretett fokozatára. Ezzel áldottságáról is tanúságot tett. A Földhöz kötött Hold, hasonló okok miatt hasadt meg egy földi teremtmény jelére, s ez megmutatta a földi lakóknak, hogy Mohamed személye (ص) Prófétaságának világító szárnyaival a teljesség legmagasabb fokozatára emelkedett fel, s a Qab-i Qauszeyn távolságra eljutva, az egek és föld lakóinak is büszkesége lett.

„Az egek és a föld teljességével áldás és béke rá, s családjára.”

„Dicsőség Neked! Nincsen tudásunk, csak az, amire Te megtanítottál bennünket. Mert Te vagy a mindent Tudó, a végtelenül Bölcs!” (2:32)

„Allahumma! Tedd hasonlatossá a Holdhoz szívemet és a Riszále-i Núr összes hűséges tanítványának szívét a Korán Napjával szemben azért, akiért meghasadt a Hold. Amin.”

Harmadik rész

A Mu'dzsizát al-Ahmadiyya Riszála függelék egy része

[Ez a rész Mohamed Prófétaságának bizonyítékaival foglalkozik, s a *Mennyei Utazás* (Harmincegyedik Szó) végén feltett kérdésekre adott válaszokat sorolja el]

Első: A Mennyei Utazásban (Mi'rádzs) miért egyedül Mohammed Próféta részesülhetett?

Második: Miként lehet az ő személye a világ teremtményeinek magva? Hiszen írva van: „Fényéből lettek teremtve a teremtmények. S a teremtés legmagasabb rendű gyümölcse.” Mit jelent mindez?

Harmadik: A fenti magyarázatban elhangzott: Felemelkedett, hogy a magasabb világokban e földi világ alkotásainak eredményét, műhelyét és raktárát megsejmlélhesse. Miként értelmezendő ez?

Válasz: Az első kérdéshez kapcsolódó témakört az eddigi Harminchárom Szóban részletesen és terjedelmesen bemutattuk és elemeztük. E helyen azonban még egyszer

Mohammed Próféta (ص) csodái

röviden elsoroljuk Mohammed Próféta (ص) tökéletes személyiségének jegyeit, s Prófétaságának bizonyítékait, melyből egyértelművé válik, hogy miért ő a legméltóbb a Mennyei Utazásra.

Először: Noha az olyan kinyilatkoztatott Írások, mint a Tóra, a Zsoltárok és az Evangéliumok, fennmaradt formájukban igen sok ferdítést tartalmaznak, kutatók, köztük Hussaini Dzsizrí a „Riszále-i Hamdiye” művében mintegy 114, jelek alakjában lévő üzenetet fedezett fel bennük, melyek mind Mohamed Prófétaságát (ص) igazolják.

Másodszor: A történelem megbízható formában beszámol arról, hogy két híres jövendölő, Shik és Szatih szintén megjósolta Prófétaságának küszöbön álló eljövételét, ahogyan azt is, hogy az utolsó földi korszak Prófétája lesz ő.

Harmadszor: Azon az éjjelen, amikor Mohammed (ص) megszületett, az akkor még pogány Kaaba szentély szobrai talapzatukról lezuhantak, s a perzsiai királyok híres palotájának oszlopcsarnoka is összeomlott. S további száz, „Irhászát”-nak elnevezett csodát jegyez fel a történelem.

Negyedszer: Ujjaiból fakadó vízzel oltotta szomját egy egész hadseregnek. Egy száraz pálmafa törzse sírt fel egy teve panaszos hangján, amikor a medinai nagymecset közepén

búcsúztatta közössége a Prófétát (ص). Több mint ezer hasonló csodát – mint a Hold meghasadása is („Amikor a Hold meghasadt” 54:1) vizsgálták meg és igazolták a források kutatói, s mutattak rá azok történelmi nagyságára és fennköltségére is.

Ötödször: Barát és ellenség egyaránt elismeri, hogy a legmagasabb rangú erkölcsi vonásokkal rendelkezett. Egész magatartása igazolja, hogy megbízatásának teljesítésében és tanítói tevékenységében kiváló személyiségjegyekkel bírt. Mindez bizonyítja, hogy törvénykezésében a legnagyobb fokozatú teljességek jelen vannak. Méltányos, részrehajlás nélküli emberek nem tagadhatják ezt.

Hatodszor: Miként a Tizedik Szó Második Jelében bemutattuk, szükségszerű, hogy egy ilyen csodálatos világban legyen Küldött, mint ahogyan az is szükségszerű, hogy a Napnak legyen fénye. Mert a Nap nem létezhet fény kibocsátása nélkül, az Istenség sem lehet anélkül, hogy a próféták által kinyilvánítsa magát.

Lehetséges lenne, hogy a legteljesebb Tökéletesség és Szépség ne kívánja megmutatni magát?

Lehetséges lenne, hogy a mindent átfogó uralom ne kívánná bejelenteni egységét és örökkévalóságát egy olyan küldött által, ki kettő kiemelkedő tulajdonsággal is bír: saját tulajdonságai és

imái jogán, másrészt az Allahoz való közelsége okán, amiért az üzenetátadással ő bízott meg.

Lehetséges-e, hogy a végtelen Szépség birtokosa ne kívánná szemlélni és másoknak is megmutatni magát? Allah Küldötte az, akit Allah szeret, aki azáltal szerettette meg magát Allahhal, hogy Hozzá imádkozott, tükröt tartott Elé, üzenetének hordozója volt, megszerettette Őt az emberekkel, és megismertette velük az Ő Neveit.

Lehetséges volna, hogy e csodálatos dolgok Birtokosa ne kívánná megmutatni ezeket az embereknek?

Lehetséges-e, hogy az, Aki az emberek elé tárt díszekben mutatta meg Neveinek tökéletességét az egész világmindenségben, ne kívánnak kijelölni valakit, aki a teremtés csodáinak bemutatója és tanítója?

Lehetséges-e, hogy a mindenség Ura, Küldötte által ne tárná fel a világ minden eseményének bonyolult rejtvényét, s ne adna választ arra a három kérdésre, mely minden tudatos lényben felmerül: „Honnan származunk? Mi létünk célja? S mi létünk oka?”

Lehetséges-e, hogy a Magasságos Teremtő, Aki felbecsülhetetlen ajándékai által szeretteti meg Magát, ne

tudassa gondolkodó teremtményeivel küldöttei, prófétái által mindazt, amit ajándékaiért cserébe kíván tőlük?

Lehetséges-e, hogy Allah oly módon teremtette meg az emberiséget, s adta neki a lelkiismeret és az imádkozás képességét, hogy nem vezette az Isteni Egység felismerésére tanítók és vezetők segítségével? A próféta-ság szükségszerű az Istenség szempontjából.

Volt-e valaha bárki is a Földön, aki jobban birtokába lett volna a fenti szerepkörnek és tulajdonságoknak, mint Mohamed – Allah áldása rá és békessége – az arab próféta? Találhattunk volna nála méltóbb embert az üzenet átadására? Nem, semmiképpen sem! Ő a legelső a próféták között, a tiszták és igazak vezetője, aki a legközelebb van Allahhoz mindazok közül, kik az Ő közelségébe juthattak.

Attól eltekintve, hogy próféta-ságát ezernyi csodával bizonyította, mint például a Hold kettészakítása, a víz ujjairól fakadása, melyeket korának mértékadó személyei mind megerősítenek – a legnagyobb csoda, mely a Napnál is fényesebben igazolja próféta-ságát: az igazság óceánja, a Dicsőséges Korán.

Minden teremtetett lét között a legmagasztosabb a létező, minden létező között a tudattal rendelkező, minden tudattal

rendelkező között az igaz ember, s az igaz emberek között az a legmagasabb rendű, aki a fent említett feladatokat a legszebb és legteljesebb módon teljesíti. Bizonyos, hogy az ilyen ember felemelkedik kettő nyíllövésnyire a Mennyei Trón elé, bekopogtat az Örök Üdvösség kapuján, megnyílik számára a könyörületesség kincsestára, s megpillanthatja a hit nem látható valóságát: s ki más lehetne ő, mint a kegyes Próféta (ص)?

Hetedszer: Miként megfigyelhetjük, e művészi alkotás különösen szép módon van kialakítva és csodálatos díszítésekkel van ellátva, melyek végtelenül megnememesítik azokat. E megformáltság és megnememesítés egészen nyilvánvalóan megmutatja, hogy Alkotója igen nagy hatalommal bír, s akarata arra irányul, hogy megformáljon és nemesebbé tegyen. S ez szükségszerűen megmutatja alkotásai iránti tiszta szeretetét és érdeklődését. S a legmagasabb szintre eljutó szeretett teremtménye Alkotójának szemében egészen bizonyos az, aki e csodálatos alkotások közepén elhelyezkedve felmutatja önmagában azok összes rejtett finomságát, ismeri azokat, s a többi művészi alkotást *Masaallahot* kiáltva elragadtatásában dicséri.

Aki tehát *Szubhánallahot, Masaallahot, Allahu Akbart* mondat az egekkel, az érdemmel és értékkel ellátott, az egész létet bevilágító művészi alkotások előtt, a Korán felcsendülése által megindítja a világmindenséget, aki dicsőítése és csodálata által, gondolatainak mélységével, a Róla való megemlékezéssel, s Egységének megjelenítésével szárazföldet és tengereket elragadtatott állapotba helyez, nem lehet nyilvánvalóan más, mint a kegyes Próféta (ص). „*A cselekvő, mint a kezdeményező*” (asszababu ka l-fá’ilu) titka által e személyiség a saját tetteinek mérlegében ugyanannyi jótettet talál, amennyit a közössége, az ő példáját követve megtett; akinek benső kiteljesedése tovább növekszik közösségének imái által; aki Prófétaként látta megbízatásának terméseit, s ezen felül részesült a Könyörületesség szellemi jutalmában és végtelen áldásában, valamint fogadhatta az isteni szeretetet is. S egészen bizonyosan a tiszta igazságosság, igazság és isteni szándék szerinti,³⁶³ amikor e személyiség felemelkedhetett a *Mi’rádzs*

³⁶³ Az egyik legjelentősebb, arab nyelvű iszlám lapból származik az a cikk-részlet, mely az iszlám törvénnyel kapcsolatos, 1927-ben, Európában megrendezett konferenciáról számol be, s melyen kiemelkedő filozófusok, politikusok és jogászok vettek részt. A *Núr Csesmeszi* ('Fényforrás') függelékében 43 jelentős filozófust tartalmazó listát két továbbival egészítjük ki, s így e kettő bátor filozófussal 45-re kerekedett ki a megbízható tanúságtevők száma. „*Az erény oly természetű, hogy még*

(Mennyei Utazás) által a mennyei szférákba eljutván a *Szidratu l-Muntehá*-ig (Mennyei Lótuszfa), az isteni Trónig, s az isteni Jelenléttől mindössze két íjlövésnyi távolságra (*Qab-i Qawszeyn*).

az ellenfelek is elismerik azt.” A nyugati tudósok és filozófusok valóban elismerik a következőt: „Az iszlám törvények nagy mértékben elegendőek ahhoz, hogy az emberiséget vezessék.” Jogászok hallgatósága előtt mondta ezt ki a konferencia elnöke, a filozófus Sebol: „Az egész emberiség méltán büszke arra, hogy Mohamed is közülük való. Írástudatlan emberként, 13 évszázaddal ezelőtt olyan törvényt hozott el, hogy kétezer év távlatából örömmel értesül annak értékéről és igazságosságáról a nyugati civilizáció.” Az említett *Núr Csesmeszi* (‘Fényforrás’) függelékében szereplő Bernard Shaw ezt mondta: „Az iszlám vallás magas megbecsültségének oka a következő: egy csak rá jellemző, rendezett életet tud biztosítani. Világossá vált számomra, hogy ez a vallás, mely egy példa nélküli, rendkívüli vallás, az embereket arra készíti, hogy egymást és más magatartási- és életformákat toleráljanak. Rávezet ismét a helyes útra, a lelkiület megváltoztatására, a megtisztulásra és a szellemi úton való előbbrejutásra. Továbbá az iszlám egy olyan hitrendszer, mely a legkülönbébb embereket és népeket képes magához vonzani. Magam is láttam és meg vagyok győződve arról, hogy az embereknek ki kell jelenteniük: ‘Mohamed az emberiség megmentője. Jogosult erre a címre’..” Majd később ezt mondta: „Meggyőződésem, hogy ha ma egy új Mohamed jönne, ha egy olyan ember, aki az ő személyiségjegyeivel és életmódjával rendelkezik, egy új világnak az elnökévé válna, s azt irányíthatná, akkor korunk összes problémáját megoldaná. Zavargásoktól, békétlenségtől megtépázott korunkban a béke és boldogság köszöntene be. Mindenki beláthatja, hogy mily nagy szüksége van e kettőre a mai világnak.”

Negyedik rész

**Az *Áyat al-Kubrá* tizenhatodik fokozata,
mely Mohamed Próféta küldetésével foglalkozik.**

Témája miatt került e helyre beillesztésre

Ekkor így szólt értelméhez az utazó: „Akkor hát megkeresem e világmindenség összes létezőjén túl az Uramat, Akihez tartozok, s Aki az én Teremtőm. De először Mohamedet kell felkeresnem visszatérve a „Boldog Időszakba”, s őt kell megkérdezniem Felőle. Fogta hát az értelmét és elment oda. Minden létező között a leghíresebb, az arab Mohamed, s miként még ellenfelei is elismerik, a legtökéletesebb ember, a legnagyobb hadvezér és a legismertebb uralkodó, a legékesebb beszédű, a legragyogóbb elméjű, életével, tanításával és Könyvével (a Koránnal) tizennégyévszázadot világított meg. S látta, hogy azon kor, az ő személyisége által valóban az emberiség „Aranykora” volt, hiszen az elhozott fénnel, egy tudatlan, vad nép rövid időn belül a világot uraló, művelt nemzetté változott át.

Majd ekképpen szólt az utazó az elméjéhez: „Először is bizonyos mértékig meg kell ismernünk e rendkívüli személyiségnek az értékét, szavainak a valóságosságát, s kijelentéseinek megbízhatóságát. S ezt követően kell érdeklődnünk a Teremtőnk felől.” S így kezdte meg keresését. A rálelt számtalan egyértelmű bizonyíték közül, kilencet mutatunk be a következőkben röviden:

Első: Ebben a személyiségben – miként ezt még ellenségei is elismerték – az összes szép tulajdonság és személyiségjegy megtalálható volt. „A Hold meghasadt.” (54:1) „Nem te voltál az, aki hajított, amikor hajítottál, hanem Allah hajított.” (8:17) A Hold ujjának egy jelére meghasadt, az ellenség felé hajított maréknyi homokkal állította meg azok támadását, s készítette őket megfutamodásra. Öt ujjából fakadó vízzel, mintha az a paradicsomi Kauthar-folyó lett volna oltotta seregének szomját egy expedíció során. Általa véghezvitt csodák százairól ad hírt a Korán és a hiteles prófétai hagyomány. A Tizenkilencedik Levél, mely Mohamed csodáival foglalkozik, megbízható források megadásával több, mint háromszáz ilyen csodáról számol be. Mindezt megismerve az utazó így szól: „Egy ilyen sok jó és tökéletes tulajdonságokkal rendelkező személyiség, s ily nyilvánvaló csodákat vitt véghez, egészen bizonyosan a

tiszta igazságot beszél. Lehetetlen, hogy az ilyen erkölcsi magaslatokból lesüllyedve hazugságra, megtévesztésre, hamisságra vetemedne.”

Második: A világmindenség Birtokosának rendeletét tartja a kezében. Minden egyes évszázadban háromszázmillió ember ismeri el azt. S e rendelet nem más, mint a fenséges, hétszeres tekintetben is csodálatos Korán. Egy híres *Riszále*, a *Huszonötödik Szó*, a Korán csodás mivoltát mutatja meg és bizonyítja be, hogy negyvenszeres vonatkozásban is isteni csoda a Korán, s hogy az a világ Teremtőjének szava. Ezt megismerve az utazó pedig így szól: „Egy ilyen igaz és valóságos rendelet hírnöke és átadója nem hazudhat, hiszen az e rendelet elárulása volna.”

Harmadik: Oly módon hozta el e személyiség a törvényt, az iszlámot, az imádkozást, a fohászt és a hitre való felhívást, hogy arra korábban nem volt, s később sem lesz példa. Soha nem lelünk ennél tökéletesebbre. Hiszen ehhez az írástudatlan ember által elhozott törvényhez, mely évszázadok óta vezeti az emberiség egyötödét az igazság és igazságosság útján, semmi más nem fogható. Továbbá az iszlám, melyet egy írni-olvasni nem tudó szavai, cselekedetei és létezmódja formáltak, minden egyes évszázadban milliók menedéke és vezérlő fénye

lett, mely gondolkodásukat vezette, lelküket nevelte, szívüket tisztította; ebben a tekintetben is példa nélkül marad...

Továbbá, minden egyes imádkozásfajtánál a legelső sorban van... és jámbor visszafogottságában minden más felett áll... s istenfélelmében... s noha mindig és mindenütt vitába és harcba keveredett, szolgálatában és imádságaiban továbbra is elkötelezett és gondos tudott maradni... nem utánczolt semmit, s tökéletességében összekapcsolta a kezdetet és a véget... bizonyos, hogy ehhez hasonlót nem lehetett és soha nem is lehet megpillantani.

Továbbá, a *Dzsavsanu l-Kabír*ban, mely csupán egyetlen az ő ezernyi imájából és fohászából megmutatja, hogy az Urát oly magas fokozaton és oly ismerettel ábrázolja, hogy attól az időtől kezdve az összes, isteni ismeretben és kegyeltségben előrejutott igazhitű sem éri el együttesen azt; imáiban sem lelünk tehát hozzá foghatóra. Az, aki csupán egy részletet olvas el a *Riszále-i Munádzsát* elejéből – melyben a *Dzsevsenu l-Kebír* egy szakaszának jelentése kerül röviden ismertetésre – ezt fogja mondani: a *Dzsevsen* is példa nélküli.

Továbbá, olyan magas fokozatú eltökéltséget, állhatatosságot és bátorságot mutatott prófétai tevékenysége alatt, s abban, ahogyan az embereket az igazsághoz hívta, hogy a megingás,

nyugtalanság vagy megrettenés legkisebb nyomát sem leljük benne, noha egész törzse, népe, erős államok és nagy vallások is ellenségesen sorakoztak fel vele szembe. Egyedül lépett fel az egész világ ellen, s tette végül az iszlámot a világ koronájává. Mindez bizonyítja, hogy küldetésével és felhívásával is példa nélküli az egész világban. Hitében oly rendkívüli erő, egy oly szokatlan bizonyosság volt, egy oly csodálatos távlat és egy a világot oly fenségesen megvilágító meggyőződés, hogy a világot akkor uraló nézetek, filozófiák egyike sem volt képes arra, hogy meggyőződésében, bizodalmban, nyugalmban megrendítse, s kétségbe, gyengeségbe, nyugtalanságba taszítsa őt... Sőt: tanítványai és állhatatos társai, akik a szellemi ismeretekben és a hit grádicsain felfelé emelkedtek, minden időkben az ő fokozatának köszönhetően részesülhettek az isteni kegyekből. Mindez világosan megmutatja, hogy a hite is példa nélküli. S az utazó így megértette azt is, hogy az az ember, aki ily egyedülálló törvényt, ily páratlan vallást, egy ilyen rendkívüli imaszolgálatot, az egész világhoz egy ilyen felhívást tud intézni és egy ilyen csodálatos hitet tud felmutatni, az egészen bizonyosan nem beszélhet hazugságot, s nem cselekedet hamisan. Az értelem is megerősítette mindezt.

Negyedik: A prófétai hirdetések összhangja az isteni egység bizonyítéka, s egyúttal e személyiség prófétasága hitelességének is igazolása. A történelem megerősíti, hogy mindaz, ami a Próféták áldott tulajdonságait, csodáit és csodás cselekedeteit alkotó sarokkővét képezi, az Mohamednél sokszorosan is igaz és jellemző volt. A Tóra, az Evangélium, a Zsoltárok és a többi Próféta Írása az ő személyiségének eljövételét előre megmondta, s ennek örömhírét az embereknek kihirdette – miként ezt a Tizenkilencedik Levélben, a Szent Iratok több mint húsz részletével világosan bemutattuk és bizonyítottuk – s így e Próféták is mind megerősítik a saját csodás tetteikkel, s saját küldetésükkel, hogy e személyiség az ő Prófétai működésében mindannyiójukat felülmúlja. Az utazó megértette, hogy a Próféták – ahogyan közléseik egységében az isteni egységet is bizonyítják – csodás működésükkel e személyiség igaz és valós mivoltát is igazolják.

Ötödik: E személyiség utódlása, alapelvei és tanításai által ezernyi isteni kegyelt jutott el az igazsághoz, valósághoz és a teljességhez, s részesült isteni adományokban, szellemi tisztánlátásban, s váltak mindannyian az isteni egység tanúságává, s igazolják mindannyian és egységesen igaz mivoltuk által, tanítómesterüknek, e személyiségnek

Prófétaságát. Tanúságtételük, melyet az isteni kegyeltség fényében tesznek azon közléseik során, melyeket a Próféta adott át nekik a láthatatlan világból; mindennek a hit fényében, s valóságos ismeret formájában való megerősítése és szilárd bizonyossága, valóságos észlelés és valóságos valóság mind, e személyiség, ki az ő tanítómesterük, igaz mivoltának fokozatát mutatja meg.

Hatodik: S ahogyan milliónyi igazságkereső, igaz tudós és igazhitű filozófus az áldott Igazság által, melyet analfabétaként is el tudott hozni, a magasrendű tudás által, melyet megalapozott, az isteni ismeret tanításai által, melyekben ő maga a szellemi látásai során részesült; mindezek az ilyen tudás fokozatain haladhattak felfelé, erősítették meg a küldetésének alapját képező isteni egység tanát egységes tanúságtételben; e hatalmas tanítótekinetly igaz és valós mivoltának, prófétai küldetésének egységes megerősítésükben olyan világos bizonyíték van, mint a fényes nappal. S ugyanígy erősíti meg ezt a *Riszále-i núr*, mind a 130 részével.

Hetedik: Azoknak a hatalmas csoportja, melyet a családtagjai és társai alkotnak, s akik a Próféta után, szellemi látásuk, megértésük és tökéletességük folytán, hírnév, becsület és jámborság tekintetében minden embert felülmúlnak, e csoport

szüntelenül, nagy buzgalommal s élénk figyelemmel kísérte az ő, minden helyzetben tanúsított magatartását, szellemiségét, gondolkodását, legyen az magán- vagy publikus természetű. S egységesen arra a meggyőződésre jutottak, melyet megerősítettek, hogy ebben a világban ő volt a legigazabb, legigazságosabb és legvalóságosabb személy. Utazónk ebből is megértette, hogy az ő egységes tanúságtételük is egy fényes nappali ragyogással bíró bizonyíték.

Nyolcadik: Ahogyan e világ, annak építőmesteréről, megírójáról, s feldíszítőjéről tesz tanúságot, Aki azt megalkotta, vezeti és irányítja, s mint egy építmény, egy könyv felett rendelkezik vele, úgy megmutatkozik egy megbízható intéző, tanító létének a szükségessége, kinek megfelelő ismeretei vannak az Alkotó terveiről és szándékairól, s kinek minderről beszélnie kell, akinek a Nagy Könyv értelmét el kell magyaráznia. Utazónk megértette hát, hogy a világ mindezek tekintetében e személyiségnek a valós is igaz voltát bizonyítja, s azt is felfogta, hogy ő e világ Teremtőjének legmagasabb rangú hivatalnok, aki mindenki másnál jobban látja el a feladatát.

Kilencedik: Annak az Egynek a leple mögött van, Aki művészi tevékenységét annak teljességében be akarja mutatni

szép és szándéka szerinti alkotásaival, hogy ismertté tegye Önmagát velük. Mindabban, amit Ő megteremtett, ékszerekkel és díszekkel ellátott, fel szeretné tárni és meg kívánja szerettetni Ömagát. Az Ő összes, számtalan, értékes és ízletes jótéteményéért hálaadást és dicsőítést vár el. Együttérzéssel védelmezi, gondozza és táplálja az Ő összes teremtményét, asztalt terít nekik, ünnepi lakomát készít, mely a legigényesebb érzékszerveket is kielégíteni képes, hogy ezért hálát adjanak és dicsőséget zengjék. Istenségét mutatja meg, amikor fenséges tündöklésében irányít, vezet, teremt, átalakít s változtat, amikor az idők változását, a nappalok és éjszakák váltakozását véghezviszi. Fősege elé hittel, odaadással, alázattal és engedelmességgel járulunk. Szándéka az, hogy minden időkben a jót és a jókat megvédje, s a rosszat és a rosszakat megsemmisítse, a zsarnokokat és a hazugokat földre taszítsa, s ezáltal az Ő valóságosságát és igazságosságát kinyilvánítsa. Annak az oldalán, aki rejtve van, egészen bizonyosan az a teremtménye áll, akinek cselekedete lekinkább az Ő tetszése szerinti, az Ő igaz szolgája és hódolója, aki a fenti szándékokra teljesen mértékben jogosult, aki a világmindenség megteremtése mögötti, elzárt igazságot feltárni képes... aki mindig Teremtőjének nevében cselekszik... Hozzá segítségért

fordul... s Tőle megsegítést vár... s Aki őr sikerre viszi. S ezt a személyiséget a Qureyshi Mohammednek nevezik.

Ekkor az utazó ekképpen szólt az értelméhez: „Mivel tehát a fent említett kilenc tény mind e személyiség igaz voltát erősíti meg, jogosult arra, hogy a világ méltósága hordozójának és Ádám leszármazottai büszkeségének nevezzék őt. A koráni csoda szellemének kiterjedése a fél földgömbön szintén megmutatja, hogy e világ legjelentősebb személyisége és a Teremtőről mondott legjelentőségtelesebb szava ő.”

Most hát, jöjj és lásd meg: Mindaz, ami egész életének célját és alapját alkotta, e rendkívüli személyiség száz és száz, jól ismert, tagadhatatlan csodáján nyugszik, mint ahogyan hitének ezernyi alapvető jelentőségű tényén, nevezetesen: tanúnak lenni, s azon lét élő bizonyítékának, mely szükségszerűen minden létnek a része, az isteni egységet, az isteni attribútumokat és neveket minden lét mögött megláttatni, bizonyítani és hirdetni. Ez tehát azt jelenti, hogy e személyiség, melyet *Habibullah*nak (Allah szeretett teremtménye) is neveznek, a világ szellemi Napja és Teremtőnk legragyogóbb tanújele. Három olyan jelentős csoport van, melynek konszenzusa tévedhetetlen és megtéveszthetetlen. S ezek megerősítik, igazolják az ő tanúságát.

Mohammed Próféta (ص) csodái

Első: „Ha a rejtett fátyla eltűnne a szemem elől, bizonyosságomat az sem növelné”, mondta Ali ibn Abi Talib (legyen vele Allah elégedett). Ghauthu l-'Azam (Abdul Qadir Geylání – Allah áldja meg az ő titkát) a földről pillantotta meg a Legnagyobb Trónt és Iszrafil arkangyal hatalmas alakját. Az ő tanúságuk és ezernyi *Aktáb* (azok, akik egy szellemi központ középpontját képezik) tanúsága, s hatalmas isteni kegyelteké, kik a láthatatlanba behatolni képes látásban részesültek, azon megvilágosodott közösség körében, mely Mohamed Próféta Családjaként lett ismert, ők alkotják az első konszenzust.

Második: Egy, az egész világon híressé vált, erős hittel bíró közösség konszenzusa, mely e hit által képessé vált arra, hogy addigi életétől, megszerzett vagyonától, törzsi kötődéseitől megváljon, kiket a Próféta Társainak neveznek, s akik egy még nem civilizált, társadalmi kohézió nélküli, kulturális, politikai műveltséggel, írásbeliséggel nem rendelkező nép között egy sötét korszakban egészen rövid idő alatt más, társadalmilag és politikailag fejlettebb népek és államok tanítói, vezetői, igazságos bírái lettek, s ezáltal Kelettől Nyugatig az egész világ csodálatát váltották ki.

Harmadik: A (Próféta) közösségében képződött, nagyszámú mély és valóságos tudású tanítótekineték konszenzusa.

Minden egyes évszázadban ezrek jelennek meg közülük, kik minden egyes tudományban rendkívül magas szinten és különféle területeken tevékenykednek.

Ez azt jelenti tehát, hogy e személyiség által elhozott, isteni egység melletti tanúságtétel, nem egyéni, hanem egy nagyszabású. átfogó, közösségi és megingathatatlan tanúságtétel. Még ha az összes ördög is összefogna ellene, a helyérl a legkevésbé sem tudnák kimozdítani. Ekképpen alakított véleményt minderről az utazónk. Az Arany Korszakban, az életen át értelmével tett utazás során szerzett tanulságok rövid kiegészítő megjegyzéseként, az Első fejezet Tizenhatodik fokozatán a következő hangzott el:

„Nincsenek istenek, egyedül a szükségszerűen létező Allah van. Létezésének szükségszerűségét és mindenütt jelenlévőségét bizonyítja a világ büszkesége, Ádám leszármazottainak tisztelete az Ő Koránja fenségterületének kiterjedése, vallása elterjedésének fenségessége, tökéletes tulajdonságainak sokasága, szellemiségének magasztossága, s még ellenségeinek elismerése által is, valamint ugyanilyen módon tanúsítja és bizonyítja a Próféta száz, nyilvánvaló, egyértelmű, megerősített és megerősítő csoda által, s hitének ezernyi ragyogó, megbízható igazságának erejével, Családja összes megvilágosodottja konszenzusának megfelelően, a figyelmes tekintetű Társak

Mohammed Próféta (ص) csodái

egységességével, valamin közösségének megvilágosodott Igazságot keresőivel.

„Az Állandó a maradandó, meg nem szűnő.”

Szaíd Nurszi

REJHAN KIADÓ

ISBN 978-963-06-8998-4

Copyright © by REJHAN 2015

Info: erdogannil@hotmail.com